นิตยสาร
ดีเด็ด
ฉบับที่ 55 (149)

สดใสชาบช่ารับวาเลนไทน์

จัดทำโดยทีมงาน
ราคา 20 บาท

นวลนาง

ครั้งแรกฯ
ประสบการณ์
ต่างแดน
อ่านเพลินดีจัง

นวลนางฉบับนี้
มัตติกา กอบกุล
34•23•35
ขาวจั๊วน่าเจี๊ยะ

20.

นิตยสารดีเด็ดจัดทำโดยทีมงาน

นวลนาว

ปีที่ 3 ฉบับที่ 149 (55) ราคา 20 บาท

ปก : มัตติกา กอบกุล

คนที่จะจองหัวใจเล็กได้ เล็กก็จะดูใจเขาให้นาน ๆ หน่อย ถ้าไม่ดูให้ดีก่อนเล็กกลัวผิดหวังและช้ำใจแต่ก็คงอีกหลายปี เล็กถึงจะคิดเรื่องนี้อย่างจริง ๆ จัง ๆ "แล้วถ้าคิดว่าจะมีแฟน" คิดว่าผู้ชายอย่างไรถึงจะถูกเทสต์ ก็หุ่นสูงโปร่งหน่อยแหละดีเพราะตัวเล็กสูงนี่คะ ขาว ๆ ก็ยิ่งดีใหญ่ และเจ้าชู้นิด ๆ เพราะจะทำให้มีรสชาติดีค่ะ (ฮ่า...ฮ่า)

"อนาคตเล่าจ๊ะ" ก็อยากจะเปิดร้านขายของแบบร้านกิ๊ฟช้อป และก็อยากจะเป็นแม่บ้านที่ดีของครอบครัว แต่ไม่แน่นะเพราะว่าอนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนจึงไม่คิดจะหวังให้มันมาก แต่ตอนนี้เก็บเงินไว้ให้มันมาก ๆ ก่อน ความคิดก็จะตามมาทีหลังจ้ะ

และเธอฝากบอกมาว่า ถ้าใครอยากพบกับเธอเรียกว่าได้คุยกันอย่างเจ๋ง ๆ ตอนนี้เล็กร้องอยู่ที่ "อูหยินคอฟฟี่-ช้อป" ถ้าใครสนใจเธอจริง ๆ ก็ไปหาเธอได้ทุกคืนนะคะแล้วก็จะรู้อะไรมากกว่านี้อีกแยะ ไม่เชื่อลองไปดูซิ

ทักทายปราศรัย

นวลนางฉบับ 149 พริ้งเพราละออตาซู่ซ่าประทับใจ ไฉไลประทับทรวง เด็ดดวงประทับอา-รมณ์...!! ฉบับนี้คาบเกี่ยวกับวันสำคัญวันหนึ่งของผู้คนเกือบทั่วโลก นั่นก็คือวัน **"วาเลนไทน์"** คะรับ หนุ่มสาววัยซิ่งทั้งหลายที่กำลังริจะมีความรักก็คงจะกรี๊ดกร๊าดกันน่าดูละ แต่อีกหลาย ๆ คนก็อาจจะเฉย ๆ สำหรับวันนี้ เพราะคิดว่าคนเราถ้าจะรักกันมันก็รักกันได้ทุกวันนั่นแหละ ไม่เห็นจะต้องมีวันวาเลนไทน์วาเลนเทยอะไรเลย

ก็จริงของเขานั่นแหละคะรับ...แต่สำหรับอีกหลาย ๆ คน วันเช่นนี้อาจจะมีความหมายมาก ๆ สำหรับเขาก็ได้

สุดแท้จะว่ากันไปนะคะรับ จะทำอะไรหรือยึดถืออะไรขออย่าให้เดือดร้อนชาวบ้านเป็นดีที่สุด คนเรารักกันไว้ก็ไม่เสียหลายหรอกจริงมั๊ยคะรับ ถ้าคนทั้งโลกหันหน้าเข้าหากัน ยิ้มให้กัน มีความรักความโอบอ้อมอารีให้กันและกัน โลกเราก็คงจะน่าอยู่ขึ้นอีกเยอะ เลือดและน้ำตาก็ไม่จำเป็นต้องหลั่ง พวกที่เอามันสมองไปค้นคิดผลิตอาวุธมหาประลัยมาเข่นฆ่ากันก็จะได้ใช้หัวสมองไปในทางสร้างสรรค์หรือพัฒนาอย่างอื่นที่มันดีกว่านี้

วันที่ 14 กุมภา วาเลนไทน์ ขอให้ทุกท่านมีความรัก - ได้ความรัก - และสนุกสุขสันต์กันทั่วหน้าคะรับ

ลอยลม รุ่งนภา

ในฉบับ

TEAM WORK

บรรณาธิการอำนวยการ ชไมพร ศรีสำราญ บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์ บรรณาธิการบริหาร วิทยา ร่มรื่น หัวหน้ากองบรรณาธิการ ลอยลม รุ่งนภา กองบรรณาธิการ รังสรรค์ รจนา อำไพ จำปาหอม วรรณี รักษาวงศ์ พยัคฆ์ เกียรติก้อง คมกริช กุลติลก กมล ศิริทรัพย์ ฝ่ายศิลป์ PANTHER GROUP

แมวมอง

เด่นเดือน รัศมี

สาวน้อยใจกล้า

คนที่จะจองหัวใจเล็กได้ เล็กก็จะดูใจเขาให้นาน ๆ หน่อย ถ้าไม่ดูให้ดีก่อนเล็กกลัวผิดหวังและช้ำใจแต่ก็คงอีกหลายปี

ดูมา...มาดู...ดูมาดู...ด้วยกัน...ดูเธอคนนี้ซิคนอะไรไม่รู้น่ารักจัง แถมยังดูไร้เดียงสาอีกเสียด้วยนะ อยากรู้จักเธอเข้าแล้วซิ

เห็นหน้าตาเธอไร้เดียงสาไม่นึกเหมือนกันว่าเธอจะผ่านวงการมือถือไมค์ไฟส่องหน้ามานานถึง 6 - 7 ปี เพราะเธอดูแล้วเหมือนอายุแค่ 16

เธอชื่อ **เด่นเดือน รัศมี** นิคเนมว่าน้องเล็ก แต่หัวใจเธอไม่เล็กสมชื่อนะเพราะใจเธอกว้างเหมือนแม่น้ำเจ้าพระยาเลยนะเนี่ย

เธอเป็นคนกรุงเทพ ฯ โตที่นี่เมื่อวันที่ 24 ม.ค.07 เธอเป็นคนที่ 4 ของพี่น้อง 5 คน การศึกษา ป.7 ที่โรงเรียนวัดมหาธาตุ แล้วก็ไม่ได้เรียนต่อเพราะใจรักเสียงเพลงมาตั้งแต่เด็ก (เธอเล่า) ตอนเรียนนะถ้าวันไหนมีวิชาขับร้องเล็กจะอาสาขึ้นไปร้องก่อนเพื่อนเลยล่ะและเล็กจะเตรียมมาร้องก่อน 2 - 3 วัน เพื่อจะไม่ให้ร้องผิดพลาด

"เชื่อไหมคะ" วิชานี้เล็กได้เต็มตลอด แต่ก็ไม่ใช่วิชาอื่นจะไม่ดีนะเดี๋ยวจะหาว่าเก่งวิชาขับร้องอย่างเดียว (เธอหัวเราะนิด ๆ)

พอเรียนจบแล้วก็ไม่คิดว่าจะเรียนต่อกลัวเรียนไปแล้วจะตกงานเพราะเห็นคนข้าง ๆ บ้านเรียนจบปริญญายังหางานไม่ได้เลย เพราะงานสมัยนี้ต้องมีเส้นถึงจะทำงานได้คนที่ทำได้ก็คือว่าพวกมีเส้นเขาพอกันแล้วจึงเหลือไว้ให้ (พี่ว่าจริงมั้ยคะ)

เลยเล็กคิดว่าเป็นนักร้องดีกว่าเพราะพวกพี่น้องเล็กนะเป็นนักดนตรีและพี่สาวก็เป็นนักร้องเห็นเขาแต่งตัวสวย ๆ (สร้อยนิเพียบเลย) เลยคิดว่าอยากเป็นนักร้องกับเขาบ้าง พี่สาวเขาก็พาไปร้องที่ "ดาราคอฟฟี่ช้อป"

"แล้วรู้สึกว่าเป็นอย่างไรบ้าง" ก็ตื่นเต้นนิด ๆ เพราะเล็กเคยผ่านมาแล้วที่เล็กเล่าให้พี่ฟังตอนแรกไงล่ะ และก็มีความภูมิใจมากเลยที่ได้ทำงานเพื่อมาเลี้ยงพ่อแม่บ้างเพราะเขาเลี้ยงเรามาตั้งแต่เด็กแล้วกว่าจะโตมาได้พ่อแม่ก็ลำบากมาพอสมควร (ความคิดไม่เลวเลยนิ)

เมื่อถามถึงเรื่องความรักเธอยิ้มอาย ๆ ก่อนตอบ แหมพี่ถามอะไรก็ไม่รู้คนเรารักกันดีกว่าเกลียดกันนะพี่ เพราะถ้า

ถนัดอยู่แล้ว

นอนแอ้งแม้งแทงเข่าอยู่นี่คือ มาริน่า เบคเกอร์ เคยขึ้นแป้นนวลนางกลางเล่มของเพลย์บอยมาแล้วเมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้

เธอเป็นนักแสดงสาวสะรุ่นของอังกฤษที่หันมาเบิกทวารแห่งความโด่งดังในอเมริกา

แล้วก็ประสบความสำเร็จ ได้เล่นหนังเรื่อง "คัสโนว่า" นักรักตะบันราด ซึ่งเป็นนิยายอมตะเรื่องหนึ่งของฝรั่ง

เธอบอกว่าเรื่องแบบนี้เล่นได้สบายมาก เพราะเล่นนอกจออยู่ทุกคืนแล้ว...เผลอ ๆ กลางวันก็เล่น

มิน่าล่ะ อายุยังน้อยแต่นมห้อยซะแล้ว

ขืนรับบทหนักทั้งในจอและนอกจออย่างไม่บันยะบันยังงี้ อายุไม่ถึงสามสิบมีหวังเอาพาดไหล่ได้แหง ๆ

หนักแย่ซีนะหนู?

รุงรังเป็นบ้า

นี่ล่ะสไตล์ชั้นในของสาวฝรั่งเศสเมื่อลอกกระโปรงหรู ๆ ออกแล้ว

ตาลายเลยมั้ยล่ะ?

ไม่ใช่ลายเพราะความอวบอั๋นตันตึงของเธอหรอกครับ...ตาลายเพราะไม่รู้จะช่วยถอดชิ้นไหนก่อนน่ะ

หนุ่มไทยไปหลงกลสาวปาริเซียงมาหลายรายแล้วล่ะจะบอกให้...ก็ตอนกลางคืนเตร่ออกเลาะหาอีตัวข้างถนนในกรุงปารีสไงล่ะ เจอเข้าเธอบอกว่าชั่วคราว (ในราวพันกว่าบาท) ให้เวลา 15 นาที เสร็จไม่เสร็จถือว่าเสร็จ (งงวุ้ย!)

พอจ่ายเงินปั๊บแม่ก็ลากข้อมือเข้าซอกแคบ ๆ เอาหลังพิงฝาแล้วเปิดกระโปรงขึ้นมา หนุ่มไทยมัวแต่ช่วยถอดตัวนั้นตัวนี้ออก...ไม่ทันเสียบไม่ทันเสยหรอก ปรี๊ด...หมดเวลาซะแล้ว เสียค่าโง่ไปฟรี ๆ

เอ้า จะบอกให้เอาบุญ ที่เป้ากางเกงในเขามีรูแหวะไว้แล้ว (โว้ย) ไอ้เซ่อ!

จ้างก็ไม่ดูด

ตู้รับจดหมายรายนี้ประดิษฐ์เข้าท่า

ทำเป็นรูปแม่วัวยืนเบิ่งรอบุรุษไปรษณีย์เอา จ.ม. มาหย่อนใส่

เป็นภาพชนะการประกวดของนิตยสารเอ็นไควเร่อร์เชียวน่ะเออ ประเภทภาพถ่ายจับไว เห็นปุ๊บถ่ายปั๊บ รูปนี้ถ่ายจากข้างถนนเมืองชมอนเตซูม่า รัฐจอร์เจีย อเมริกา คนถ่ายชื่อเพ็กกี้ คูอี้ เป็นญาติกับใครก็ไปขอส่วนแบ่งซะเพราะรับไปแล้ว 50 ดอลลาร์สด ๆ

ที่แสนจะทะเล้นก็คือ ข้าง ๆ วัวเทียมตัวนี้มีป้ายปักไว้ว่า

"ห้ามดูดนมวัว"

โธ่ ไอ้เวรตะไล ใครวะจะหน้ามืดผวาเข้าไปดูดแป๊ปน้ำทั้งดุ้น!!!

อวบ ๆ อั๋น ๆ ก็มี

พริ้มเพราสาววัยกระเตาะ ถ้าไม่บอกก็คงนึกไม่ถึงว่าเป็นสาวฝรั่งเศส

เพราะใคร ๆ ก็ชอบนึกว่าสาวประเทศนี้จะต้องหุ่นเพรียวลม นมแป้ว ๆ ซึ่งไปจำติดตามาจากพวกนักเดินแฟชั่นพันธุ์ปาริเซียงนั่นเอง

ความจริงแล้วสาวฝรั่งเศสเขาก็มีหลายเบอร์ให้เลือกเหมือน ๆ กับสาวประเทศอื่นทั่วโลกนั่นแล

สาวน้อยยอนงค์นี้ชื่อ แอนน์ โซฟี บ๊ะดีไม่หยอก

เป็น "ดาวนู้ด" กำลังรุ่งพุ่งแรงของวงการคนชอบแก้ผ้าแห่งประเทศฝรั่งเศสเขาล่ะ

ถ้านมโตกว่านี้อีกหน่อยเดียวล่ะก็แจ๋ว....พออำได้ว่าเหมือนบริจิตต์ บราโดต์ ตอนสาว ๆ

แต่ตอนนี้ถ้าให้เลือกใคร ๆ ก็ต้องเอาหนูแอนน์นี่แน่ ๆ

โธ่ ก็น้าบริจิตต์แกเหี่ยวไปทั้งตัวแล้วนี่ครับ

จะเลือกเอามาทำแม่เรอะ !?!

ชอบอุ้มหมี

นั่งมองกล้องยิ้มกริ่ม ยังงี้ดูน่ารักน่าเอ็นดู แถมอุ้มหมีซะด้วย สวยเป็นธรรมชาติดีจริง ๆ

อย่าเพิ่งคิดว่าเป็นนางแบบโฆษณานมตราหมีนะคะร้าบ...หามิได้

น้องหนูชื่อ จิลล์ ฟิตซ์ไซมอน สงสัยจะมีเชื้อเยอรมัน... เป็นนางแบบแฟชั่น ภาพนี้กำลังโชว์ผ้าไหมที่วาดลวดลายด้วยมือ (วาดด้วยตีนจะโชว์โอกาสหน้า)

อย่าไปสนใจเลยผ้าหมงผ้าไหม ยังไง ๆ ก็สู้ไหมไทยของเราไม่ได้หรอก ดูท่อนขาอวบ ๆ ของน้องหนูเข้าท่ากว่า จริงบ๊อเพ่

แต่ขัดลูกกะตาตรงไอ้ลูกหมีตัวนั้นแหละ ถ้าเปลี่ยนเป็นอุ้มหนุ่ม ๆ ซักคนจะดูเข้าท่ากว่าเยอะ

หรือจะให้ไอ้หนุ่มอุ้มก็ได้

สบายกว่ากันเยอะเลย !?!

สอนให้ฟรี

มองผาด ๆ นึกว่าหางเครื่องสาววงลำเต้ยที่กำลังดังคลั่งกันทั้งอีสาน

แต่พออ่านคำบรรยายภาษาอังกฤษ (อ่านออกคะร้าน...ไม้ซะเลย) ถึงได้รู้ว่าเป็นการประกาศขาย "ผ้าพันตัว" ผลิตผลสิ่งทอของประเทศอังกฤษ เขาบอกว่าเป็นอาภรณ์อเนกประสงค์

ใช้พันปิดร่างแทนเสื้อกับกระโปรงมินิได้เก๋ไก๋พอดิบพอดี

ราคาผืนละ 12.5 ปอนด์ เป็นเงินไทยเท่าไหร่ไปคูณเอาเองเถอะ

เขาโฆษณาว่าใช้ได้แจ่มแจ๋วจริง ๆ ถ้าใครซื้อล่ะก็เขามีช่างสอนวิธีพันตัวให้ด้วย ไม่คิดเงินจ้ะ

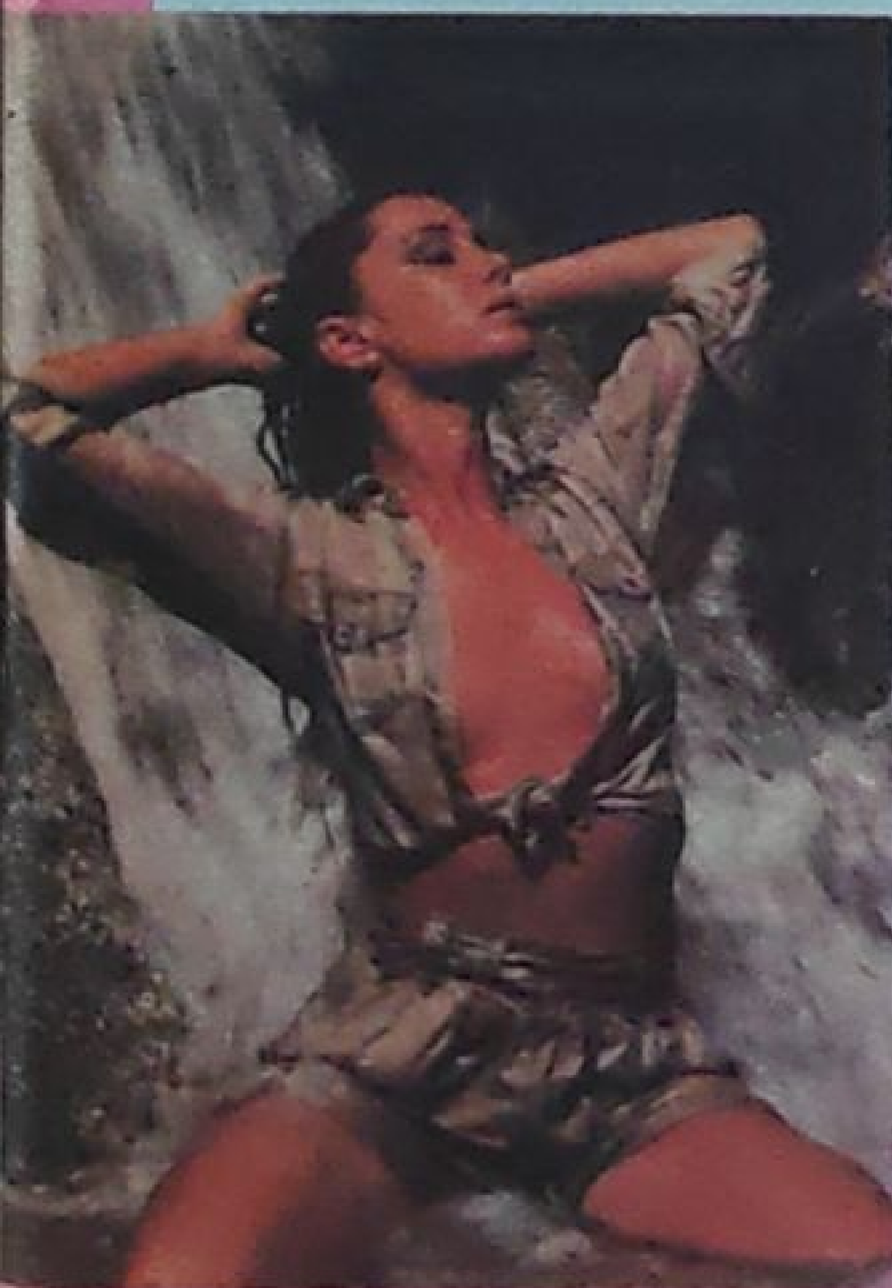

ไม่รู้ว่าที่ห้างมีแผนกสอนแก้เรอะเปล่า...อยากจะไปสมัครด้วยคนน่ะ

เงินเดือนไม่เอาก็ได้ว่ะ

ยังเต่งยังตึง

พาเมล่า เบลล์วู้ด... เป็นชื่อของแม่สาวคนนี้ ซึ่งไม่ใช่เมียเรา ฮ่าส์

เธอเป็นดาราที่ดังพอสมควรในวงการโลกมายาเมืองพี่เรแกนโน่น

ถ้าเทียบชั้นก็คงระดับน้อง ๆ สินจัย หงส์ทอง เอ๊ย หงษ์ไทย บ้านเรา

แต่ถ้าเทียบเต้า ก็คงราว ๆ "เจ๊ตุ๊ก" ดวงตา ตุงคมณี...สมัยที่ยังไม่ได้เสริมนะ ถ้าวัดกันตอนนี้เจ๊ตุ๊กของผมกินขาดกวาดเรียบทั้งซ้ายขวา (อึ๋ม เจ๊แกแน่จริงๆ)

รอดจากโดนเจ๊ตุ๊กตบปากแล้วเราก็มาพิศโฉมพาเมล่า เบลล์วู้ดอีกสักหน่อยเป็นไร ไม่ต้องเสียตังค์อยู่แล้ว

เธอบอกว่าตอนสาว ๆ สด ๆ ยังงี้ต้องรีบ ๆ ถ่ายภาพนู๊ดเอาไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ว่าครั้งหนึ่งเคยเป็น "เซ็กซ์ซิมโบล" เหมือนกัลล์

ก็มันส์ลูกกะตาผู้ชายไปน่ะซี้ อีหนูเอ๊ย!

เหี่ยวโต้ลม

เมียหลวงใครก็ไม่รู้? มาเดินเพ่นพ่านอยู่ที่หาดทรายชายทะเล

แต่เบาใจได้ว่าไม่ใช่สมบัติของพวกเราชาว "นวลนาง" แน่ ๆ เพราะแม่เดินอยู่ที่ชายหาดเมืองฟลอริด้า อเมริกาโน่น (เมียน้อยปู่เรแกนซะล่ะมั้ง?)

เห็นภาพนี้เข้าสมาชิกชมรมปากเสียแห่งประเทศไทยพากันส่ายกะโหลกโยกกระเดือกวิจารณ์ว่า น่าจะนอนคลุมโปงอยู่กับบ้านจะเหมาะกว่าฟะ

หรือถ้าจะมาเที่ยวชายหาดก็ควรสวมเสื้อยืดหนา ๆ หากะลามะพร้าวครอบเต้าไว้ซะ จะได้หลอกไก่อ่อนตาฟางได้ว่าเฮ้ยยังแจ๋ว

แต่นี่เล่นโนบรา แถมผ้าบางจ๋อย

กล้วยปิ้งก็เลยห้อยโต้ลม

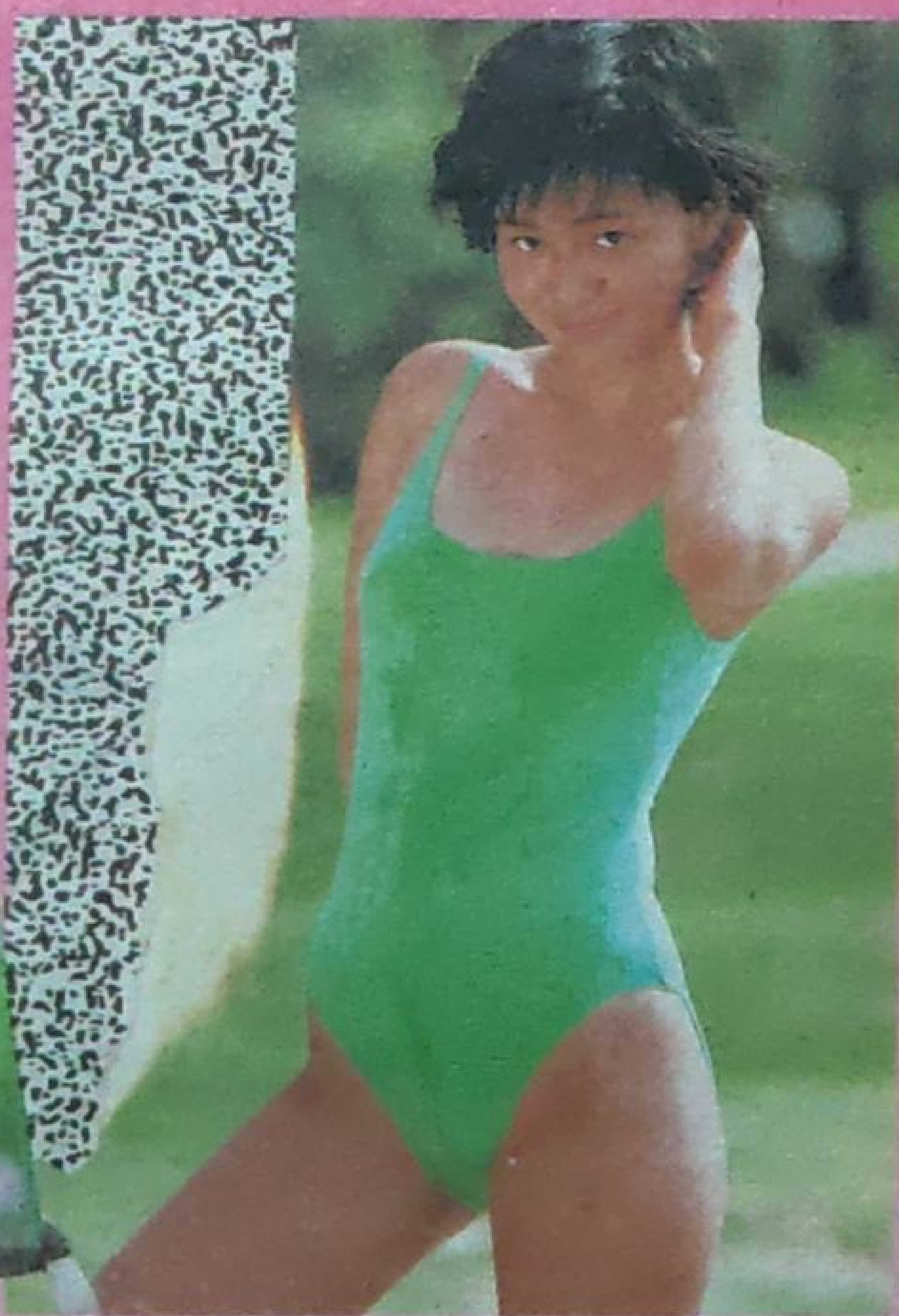
ปิ้งแก่ไฟซะด้วย กล้วยเลยดำมะเมี่ยม!

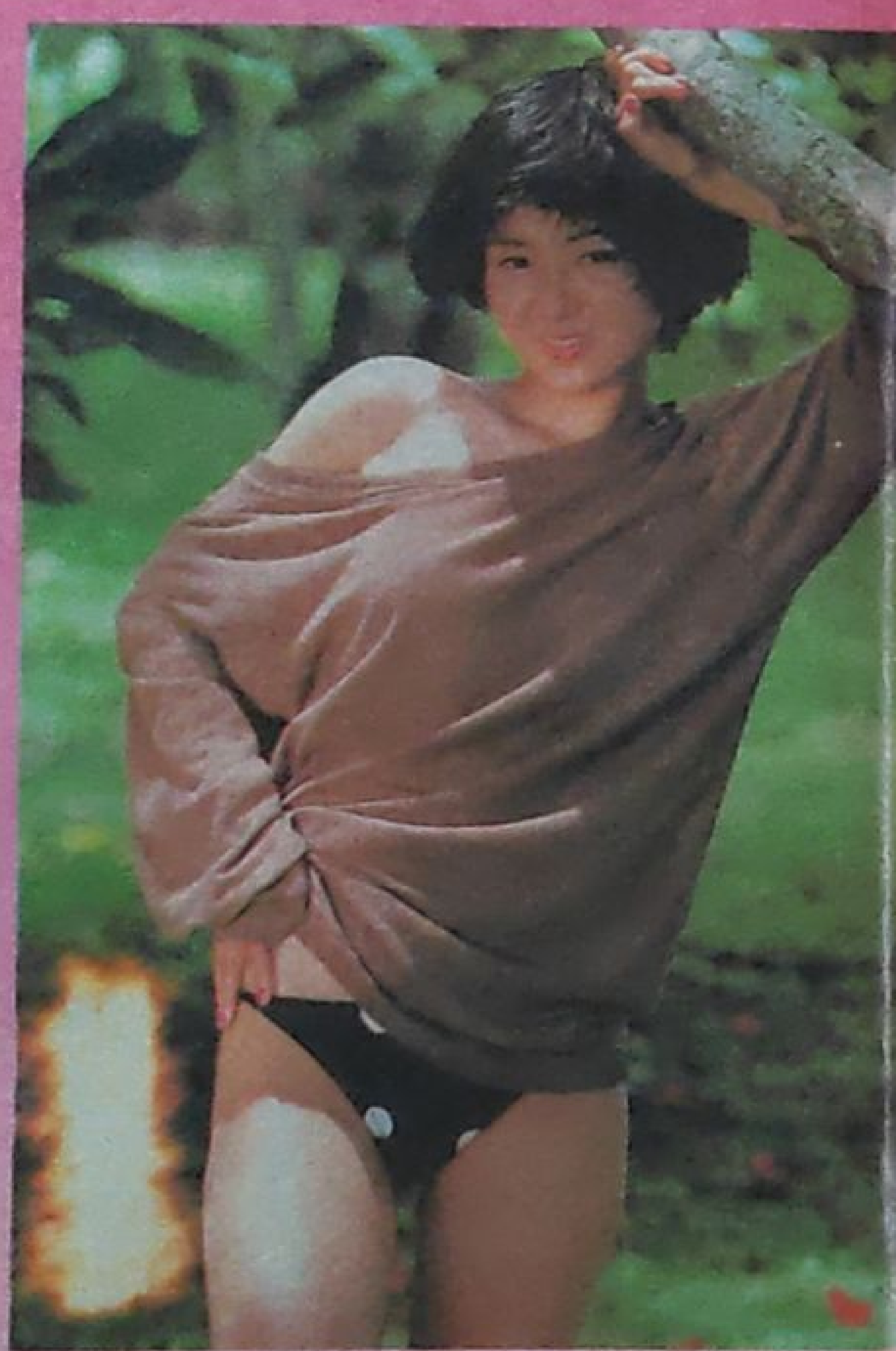
ร้อยลีลา

ศิลปินเดี่ยว มิซึตานิ มาริ

นักเรียนสาววัย 16 ... เกิดเมื่อ 18 กรกฎาคม 2514 ...ชาวเมือง เอฮิเมะ (Ehime) บนเกาะชิโกกุ (Shikoku) เกาะใหญ่อันดับสี่ของญี่ปุ่น

"มาริ" เก่งทางร้องเพลง ...เธอจัดเป็นศิลปินเดี่ยว...ที่เด็กคนหนึ่ง ...แผ่นซิงเกิ้ล กว่า 7 ชุด ได้รับการยอมรับ จนติดอันดับ 1 ใน 10 เสียงของเธอ...หวาน...และเซ็กซี่มาก ...มากพอ ๆ กับ 31 - 22 - 31 $\frac{1}{2}$ สูง 161 ซ.ม.ของ มาริ

"มาริ" เต็มไปด้วยความสดชื่นร่าเริง ...เต็มไปด้วยอารมณ์ขันบางครั้ง เธออาจจะถามคุณว่า ...คุณรู้จักความชื้นไม้ ...ถ้าคุณทำหน้างง ๆ ...เธอจะสาดน้ำคุณทันที... และบอกว่า...นี่ไง ความชื้น ... ด้วยดวงตาสวยใสมีเสน่ห์เหมือนแสงจันทร์ ...รับรองว่าคุณโกรธเธอไม่ลงแน่ ๆ...

อยากรู้จักเธอมากกว่านี้... เขียนไปที่

...Okito Building (2nd Floor)
4-28 Nishitani Shinjuku-ku
Tokyo 160...

สกู๊ปพิเศษ

ศาลาเฉลิมไทย ใกล้อวสาน...จริงหรือ

โดย..."ต้อยตีวิด"

50 ปีของเฉลิมไทย บทแห่งความบันเทิงที่ใกล้จะถึงอวสานแห่งนี้คือตำนานของวงการบันเทิงเมืองไทย 113 ล้านบาทสำหรับการแลกเปลี่ยนกับคำว่า "ทัศนียภาพ" มันคุ้มค่ากันหรือไม่

ประวัติศาสตร์ถนนบันเทิงของเมืองไทย !

ชื่อของ "ศาลาเฉลิมไทย" ถูกบรรจุอยู่บนถนนสายนี้มานานกว่า 50 ปี ในฐานะที่เป็น โรงละครประวัติศาสตร์โรงหนึ่ง

ที่ผลิตศิลปินมากหน้าหลายตา และหลายต่อหลายคนจนกระทั่งมาอยู่ในวงการบันเทิงอย่างที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้

และในปัจจุบันศาลาเฉลิมไทยก็แปรเปลี่ยนสภาพตัวเองไปตามกาลเวลา มาเป็นโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว

ข่าวล่าทีกระเส็นกระสายออกมาตลอดเวลา ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาก็บอกกล่าวกันว่าตำนานแห่งโรงละคร แห่งนี้ใกล้จะถึงอวสานเต็มทีแล้ว !

เพราะศาลาเฉลิมไทยจะถูก..."ทุบทิ้ง"

เพราะเหตุผลบางประการที่เกี่ยวเนื่องกับทัศนียภาพตลอดจนความสวยงามของกรุงเทพมหานครหรือเกาะรัตนโกสินทร์ในอดีตดั้งเดิมนั่นเอง

จำเป็นที่ต้องทุบศาลาเฉลิมไทยทิ้งเสียเพราะจะให้ผู้คนแขกบ้านแขกเมืองที่สัญจรผ่านไปผ่านมาได้เห็น "โลหะปราสาท" แห่งวัดราชนัดดาได้ซึ่งอยู่ด้านหลังของโรงภาพยนตร์แห่งนี้ ได้อย่างชัดถนัดตามากยิ่งขึ้น

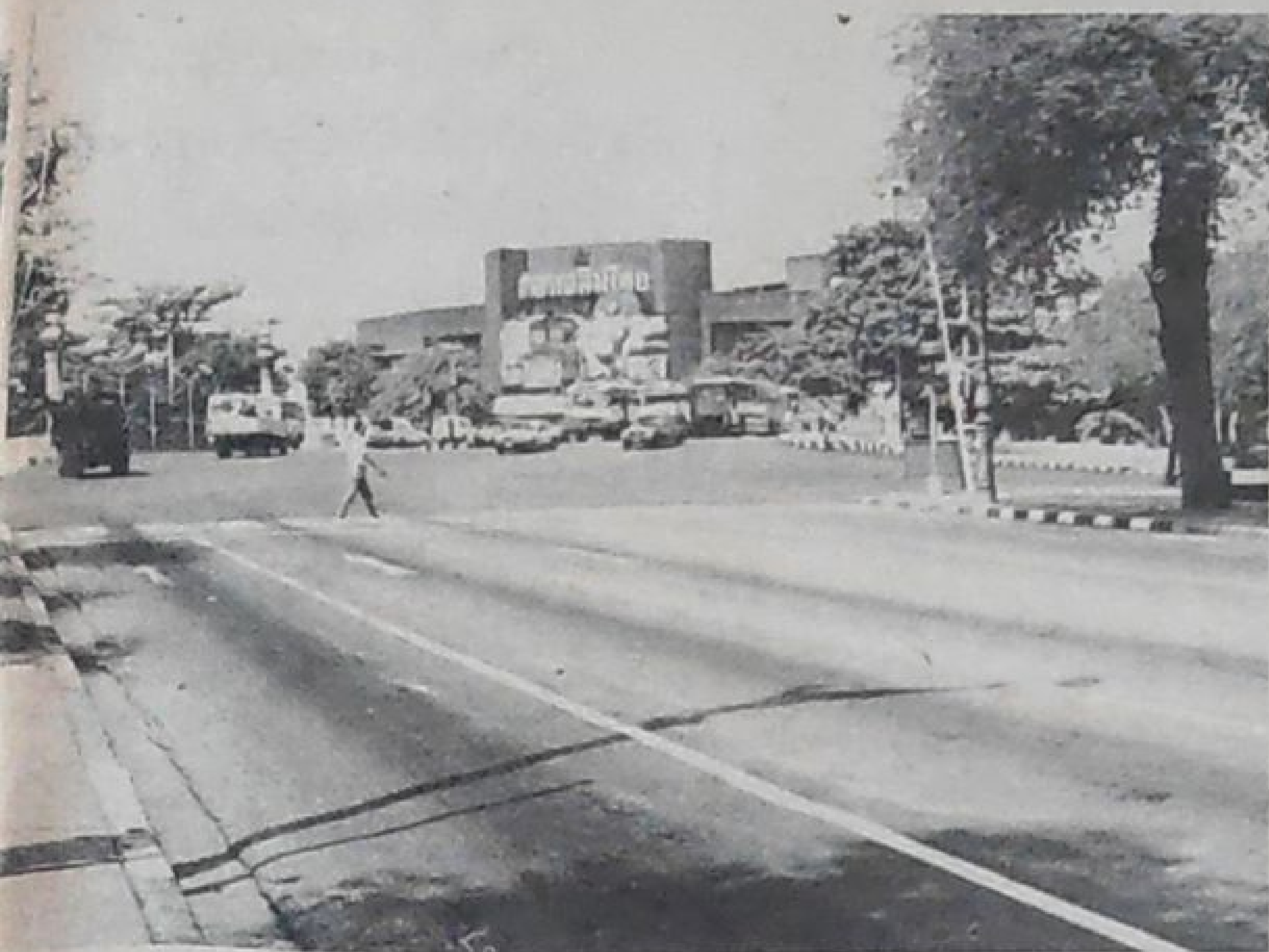
เพื่อรับกับสถานที่สำคัญอีก 2 อย่าง นั่นก็คือภูเขาทองแห่งวัดสระเกศและป้อมพระกาฬ

จนล่วงเลยมาถึงปีนี้ 2531 ก็ยังไม่มีวี่แววของการกระทำดังกล่าว บทอวสานของศาลาเฉลิมไทย จึงเป็นเรื่องที่ยืดเยื้อต่อไป ด้วยเหตุผลหลายอย่าง ซึ่งก็ไม่แน่ว่าเมื่อเวลาสำคัญนั้นมาถึงเข้าจริง ๆ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง

สกู๊ปพิเศษเรื่องนี้จึงอยากเอาเรื่องของเฉลิมไทยมาบันทึกไว้ก่อนที่วันต่อไปจะไม่มีเฉลิมไทยให้เราได้เห็นกันอีกต่อไป

และนี่คือความเป็นมาของมัน..."ศาลาเฉลิมไทย" ...กับอวสานแห่งตำนาน

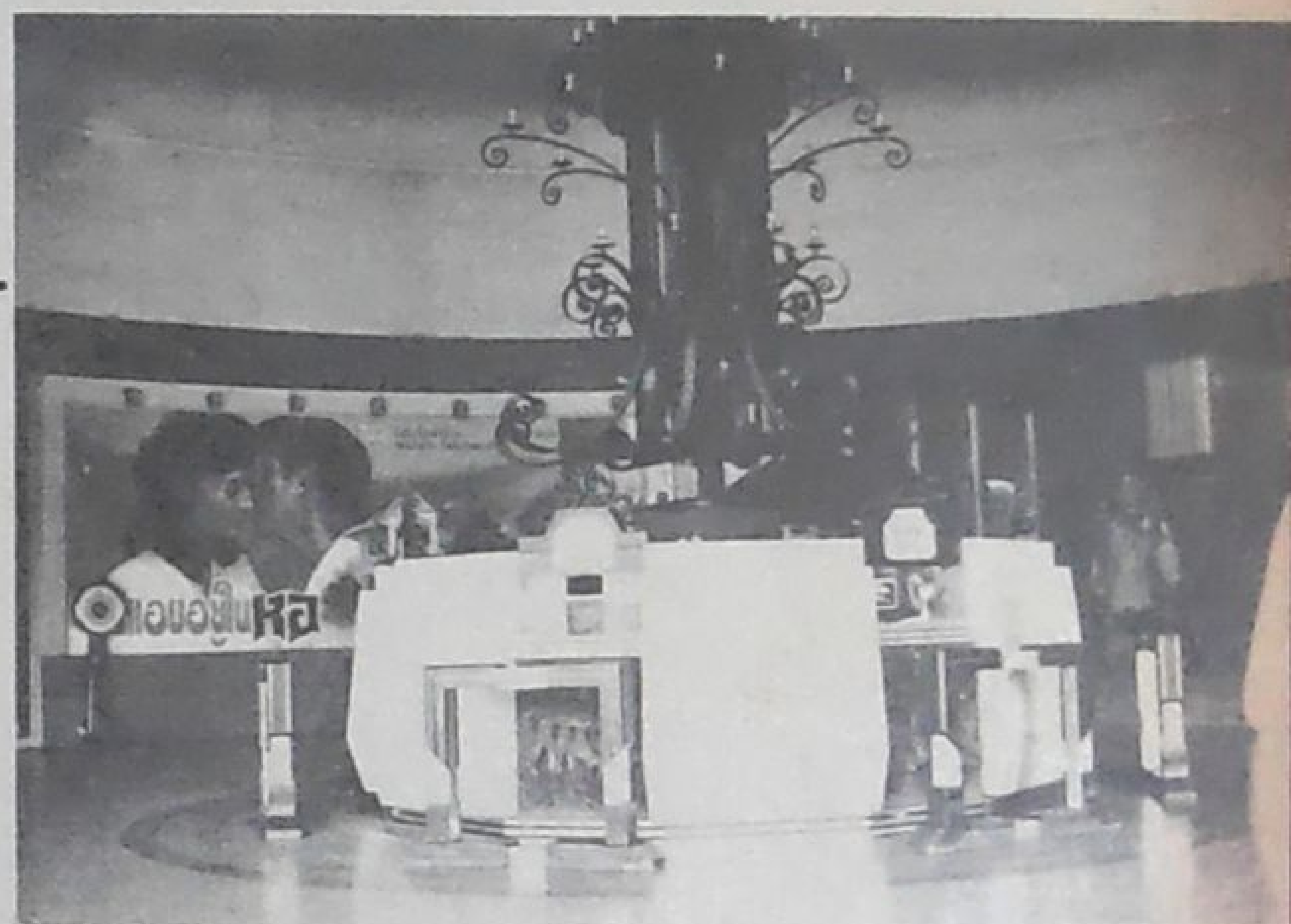
★ ★ ★

เป็น ส.อาสนจินดา, กัณฑรี นาคประภา, ทักษิณ แจ่มผล, สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์...ฯลฯ ซึ่งเขาเคยสวมบทบาทบนเวทีแห่งนี้ให้คนดูได้ดูกันสด ๆ กลับเปลี่ยนแปลงไป โดยบันทึกเงาของเขาเหล่านั้นมาบนแผ่นเซลูลอยส์ค้าเงาแทน

และ...ทุกวันนี้ศาลาเฉลิมไทยคือโรงภาพยนตร์ในเครือของเอเพ็กซ์ที่จัดฉายทั้งหนังไทยและเทศไม่ว่าจะเป็นจีน ฝรั่ง ฮ่องกง

ลองทายกันซิว่าหนังเรื่องสุดท้ายที่จะได้มีโอกาสเข้ามาฉายยังโรงแห่งนี้คือเรื่องอะไรกันแน่...? เพื่อเป็นการส่งท้ายกับการจากไปของมัน...เฉลิมไทย ซึ่งจะเป็นเมื่อไหร่ก็ยังไม่มีใครบอกได้

ทำไมถึงต้องรื้อเฉลิมไทยทิ้ง !

คำถามนี้หลาย ๆ คนคงอยากได้คำตอบอยู่ในใจ !

เรื่องนี้ อย่างที่รู้กันคร่าว ๆ แล้วว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทัศนียภาพอย่างที่บอก

รายละเอียดในเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2516 จากสมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรมเป็นตัวตั้งตัวตี รวมทั้งองค์การสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และคณะกรรมการโครงการกรุงรัตนโกสินทร์ด้วย

การที่จะรื้อศาลาเฉลิมไทยได้...แน่นอนที่ว่ามันไม่ใช่ของยากเลย สร้างมา 8 ปีรื้อแค่ 8 วันอาจจะเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

แต่ที่ยังไม่รื้อเสียทีนั้นก็ด้วยเหตุผลที่สำคัญที่สุด ซึ่งนั่นก็คือเรื่องของ..."เงิน"

เพราะคณะรัฐมนตรีมีมติรับหลักการให้รื้อ "ศาลาเฉลิมไทย" แล้ว ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2530

แต่ว่า...รัฐจะต้องจ่ายชดเชยค่าที่ดินให้แก่สำนักงานทรัพย์สิน เป็นเงินถึง 113 ล้านบาทตามราคาประเมินด้วย

เงินก้อนใหญ่แบบนี้ แม้กระทั่งในปี 2531 นี้ก็ไม่ได้ถูกบรรจุอยู่ในงบประมาณแผ่นดิน แม้จะขอผ่อนชำระแบบมีเงินดาวน์และผ่อนส่งเป็นรายปีก็ตาม โดยมีเงินดาวน์ก้อนแรก 20 ล้านบาท และผ่อนอีก 10 ปีที่เหลืออีก 93 ล้านบาทนั้นก็ตาม

ก็เป็นอันสรุปได้ว่าตลอดปี พ.ศ.2531 นี้ บทอวสานของเฉลิมไทยคงยังมาไม่ถึงอย่างแน่นอน นอกจากรัฐจะมีเงินพิเศษซึ่งหามาเป็นเงินดาวน์ได้เท่านั้นเอง

★ ★ ★

ถ้าเฉลิมไทยถูกรื้อไปจริง ๆ คุณลองหลับตานึก

"ฉอง อาลิเซ่"

ชื่อนี้คือ โรงละครแหล่งมหรสพที่ใหญ่โตที่สุดของฝรั่งเศสในอดีตที่ผ่านมา เรียกได้ว่ามีชื่อเสียงก้องไปทั่วโลกทีเดียว

รูปแบบการสร้างและความอยากที่จะมี ฉอง อาลิเซ่ อย่างในฝรั่งเศสขึ้นในเมืองไทยบ้าง เกิดขึ้นจากความต้องการของนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งในอดีตของเรา นั่นคือ **จอมพล ป.พิบูลย์สงคราม**

"เชื่อผู้นำ ชาติพ้นภัย" เฉลิมไทยจึงได้กำเนิดขึ้นมาเริ่มสร้างกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2483 แต่มาเสร็จเอาปี 2491 ใช้เวลาในการก่อสร้างถึง 8 ปีเต็ม ถ้าคิดมาถึงตอนนี้นับแรกเริ่มสร้างก็เป็นเวลาเกือบ 50 ปีเข้าไปแล้ว

339,694 บาทคือค่าก่อสร้างทั้งสิ้นในครั้งนั้น ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับตอนนี้แล้ว มูลค่าของศาลาเฉลิมไทยพุ่งลิ่วขึ้นไปถึง 113 ล้านบาททีเดียว กับค่าเสียหายซึ่งรัฐจะต้องจ่ายให้แก่สำนักงานทรัพย์สินที่จัดการดูแลในเรื่องเหล่านี้อยู่

ศาลาเฉลิมไทย ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นโรงเล่นละครของศิลปินทั้งหลาย ทั้งละครร้อง ละครรำ ตลอดจนละครพูดอย่างในปัจจุบันนี้

10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2492 เมื่อการตกแต่งทั้งสิ้นได้เสร็จเรียบร้อยลงแล้ว ละครเรื่องแรกที่ถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของโรงละครแห่งนี้ก็คือ ละครเรื่อง **"ราชันย์ผู้พิชิต"**

ว่ากันว่านางเอกละครเรื่องนี้คือ "เรณู พิบูลภาณุวัฒน์" แม่บังเกิดเกล้าของพระเอกนักร้องคนดังในยุคนี้คนหนึ่งนั่นเอง ซึ่งเขาก็ไม่ใช่ใครที่ไหน...แซม ยุรนันท์ ภมรมนตรี

อิงอร ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นคนเขียนบทละครเรื่องนี้ และ **แก้วฟ้า** เป็นผู้กำกับการแสดง !

หลังจาก **ราชันย์ผู้พิชิต** ซึ่งแสดงอยู่ประมาณ 2 สัปดาห์ทุกค่ำคืน ก็มีละครต่อมาอีก 2 - 3 เรื่อง แต่ทุกเรื่องคนดูโหรงเหรงมากเพราะตอนนั้นโรงละคร ไม่ใช่มีเฉลิมไทยที่เดียว ยังมีเฉลิมกรุงและเฉลิมนคร ที่เป็นโรงละครดังก่อนที่เฉลิมไทยจะสร้างเสร็จครองใจแฟน ๆ อยู่ก่อนแล้วด้วย

จนทางเจ้าของและผู้จัดการต้องไปดึงเอาคณะละครดัง ๆ คณะศิวารมย์ กับเทพศิลป์มาแสดงเพื่อเรียกคนดูให้กระเตื้องขึ้นด้วย

ว่ากันว่าละครที่เล่นที่ศาลาเฉลิมไทยแล้วมีคนดูมากที่สุด และนิยมชมชอบมากที่สุดนั้นก็คือละครเรื่อง **"บ้านทรายทอง"** ที่ พจมาน สว่างวงศ์ ยังติดปากคนดู และเป็นทั้งละคร ทีวี.และภาพยนตร์ไทยสร้างกันต่อมาเรื่อย ๆ จนถึงสมัยนี้

ละครเรื่องสุดท้ายที่แสดงที่เฉลิมไทยถูกบันทึกไว้อย่างเป็นทางการว่าคือเรื่อง "สี่สิงห์สมุทร" ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2496

4 ปีเต็มเท่านั้นเอง...สำหรับศาลาเฉลิมไทย และการเกี่ยวข้องกับวงการละคร ประมาณว่ามีละครที่แสดงในช่วง 4 ปีนี้ถึง 100 กว่าเรื่องด้วยกัน

ต่อจากนั้นเป็นต้นมาเฉลิมไทยก็หันไปฉายหนังฝรั่งแทน เวทีละครถูกเปลี่ยนไปเป็นจอหนัง และหนังเรื่องแรกที่นำเข้ามาฉายในโรงแห่งนี้ก็คือหนังเพลงของโคลัมเบียพิคเจอร์ ซึ่งชื่อว่า "รุ้งสวรรค์"

เมื่อภาพยนตร์ไทยมีวิวัฒนาการมากขึ้น ศาลาเฉลิมไทยได้ต้อนรับหนังไทยเข้าฉายจวบจนกระทั่งถึงวันนี้

ศิลปินหลายสิบคนไม่ว่าจะ

ภาพดูสิว่าจะเป็นยังไงบ้าง? ตึกตรงนั้นทั้งแถบจะหายไป

กลายเป็นที่ดินโล่ง ๆ ที่จะเป็นสวนสาธารณะขึ้นมาแทนที่ !

เวลาแขกบ้านแขกเมืองมาจากต่างประเทศผ่านเข้าราชดำเนิน ก็จะเจอแต่สิ่งสวย ๆ งาม ๆ ภูเขาทอง, ป้อมพระกาฬ และโลหะปราสาท อยู่ในทำเลมุมมองที่น่าเลื่อมใส

ใครบางคนเคยบอกว่า...แน่ใจแล้วหรือว่าถ้าไม่มีศาลาเฉลิมไทยอยู่ตรงนั้นแล้ว เราจะสามารถมองเห็นโลหะปราสาทได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ๋ว เพราะโบสถ์ของวัดราชนัดดานั้นก็ใหญ่โตเอาการอยู่มิใช่น้อย และบังโลหะปราสาทอยู่เสียด้วย

อีกอย่างหนึ่งก็คือ...โลหะปราสาทที่สร้างมาตั้งแต่รัชกาลที่ 3 แล้วนั้น ได้รับการบูรณะจนเป็นของที่ค่อนข้างจะเป็นสมัยใหม่ไปเกือบจะหมดทั้งองค์อยู่แล้วด้วย

เงินจำนวน 113 ล้านบาท กับการพัฒนาชนบท หรือการทำสิ่งอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม มันไม่คุ้มค่ามากกว่ากัน...หรือ ?

สมมุติว่าถ้าโรงเรียนในชนบทสร้างกันด้วยราคาหลังละ 500,000 บาท เงินก้อนนี้ที่จะรื้อเฉลิมไทย สามารถแลกมาเป็นโรงเรียนได้ถึง 226 โรงเรียนทั่วประเทศทีเดียว

เรื่องนี้คงมีหลายคนที่สนับสนุนให้รื้อ ถึงแม้จะเป็นมติที่ผ่านออกมาแล้วก็ตาม !

แต่ก็เชื่อแน่ว่าจะยังมีคนอีกหลายต่อหลายคน ที่คัดค้านเรื่องการรื้อเฉลิมไทยนี้อยู่แน่นอน จะนานสักเท่าไหร่ไม่มีใครรู้ว่ามันจะถูกรื้อลงเมื่อไหร่

แต่สักวันหนึ่ง...วันนั้นคงมาถึงแน่นอน

แต่ก่อนที่จะถึงวันนั้น คุณไม่ลองหาโอกาสเข้าไปชมภาพยนตร์ไทยสักเรื่องในศาลาเฉลิมไทยแห่งนี้เป็นการส่งท้ายกันบ้างหรือ ?

รายชื่อภาพยนตร์ระดับโลก ที่เคยมีโอกาสเข้ามาฉายที่เฉลิมไทยตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ.2499

จอมจักรพรรดิเจงกิสข่าน
นเรศวรมหาราช
เพื่อนยาก
สาวน้อย
เจ้าหญิงนิทรา
มนต์รักทะเลใต้
เลือดแค้น
สปาร์ตาคัส
เรือนแพ
ผจญภัยทะเลใต้
วันเผด็จศึก
อั๊กลี่อเมริกัน
มาบินกับเรา
คลีโอพัตรา
พิชิตตะวันตก
บุษบาริมทาง
ป้อมจรวดมฤตยู
แข่งบันลือโลก
ดร.ชิวาโก
เป็ดน้อย
ซาลาโก
จงอางผยอง
ทิพย์ช้าง
แผ่นดินของเรา

มหกรรมของเก่าที่ปารีส

\- ศิลปวัตถุสไตล์อัฟริกัน

ไปดูกิจการ "ค้าของเก่า" ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส กันสักทีเถอะน่ะ

พอได้ยินคำว่า "ค้าของเก่า" เข้ายังงี้ บางคน (หรือทุกคนแหละ) ย่อมซู่ซ่าขึ้นมาทันที นึกว่าเป็น "ธุรกิจเนื้อสด" น่ะซี้

หามิได้ คราวนี้เราจะหลบลี้จากเรื่องสด ๆ คาว ๆ ไปเพลินของเก่ากันจริง ๆ ก็ประเภทโบราณวัตถุนั่นแหละครับ

แต่เขาจัดเป็น "มหกรรม" เชียวล่ะ

มีปีละครั้ง นานแค่หนึ่งสัปดาห์เท่านั้นเอง

มาซิครับ...เกาะเอวกันไปดู

△ △ △

"ซาตู" เป็นตำบลเล็กๆ ริมฝั่งแม่น้ำเซน อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงปารีส ห่างจากใจกลางปารีสประมาณ 30 กิโลเมตร

ตามปกติแล้วย่านซาตูนี้จะเงียบสงบ เป็นเมืองหลับว่างั้นเถอะ แต่ในตอนบ่าย ๆ วันอาทิตย์ก็พอจะมีคนมาเดินพักผ่อนหย่อนน่องบ้าง แต่ก็ไม่ได้คึกคักอะไรหรอก เป็นเหมือนตำบลหมู่บ้านชานเมืองนั่นเอง

แต่ถ้าเป็นปลายเดือนพฤษภาคมล่ะย่านซาตูนี้จะเนืองแน่นด้วยผู้คนเป็นพิเศษ เพราะหนึ่งสัปดาห์สุดท้ายของเดือนพฤษภาคมดังกล่าวนั้นเป็น "มหกรรมค้าของเก่า"

ตุ๊กตายุควิคตอเรียน

ลุยซื้อลุยขายกันหนึ่งอาทิตย์เต็ม ๆ ปีละครั้งเท่านั้นเอง

เรียกว่า "เทศกาลประมูลโบราณวัตถุ" ประจำปี

ถือเป็นงานชุมนุมนักนิยมของเก่าครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของประเทศ หรือจะว่าของโลกก็ย่อมได้ นักค้าของเก่าของทั่วประเทศจะเอาของมาวางเรียงรายให้เลือกชมเลือกต่อราคา และซื้อกันได้ตามสบาย ตั้งแผงเรียงไปตามฝั่งแม่น้ำ นอกจากนี้ยังมีพ่อค้าแม่ขายมาตั้งร้านอาหารและคาเฟ่ริมทางด้วย...คงเหมือน ๆ งานวัดหรือตลาดนัดบ้านเรานี่แหละ แต่ของเขาว่ากันเรื่อง "ค้าของเก่า" ลูกเดียว

ของเก่าที่นำมา "เลหลัง" กันในช่วงหนึ่งสัปดาห์ดังกล่าวนี้มีสารพัดอย่าง...เครื่องลายครามเก่าแก่ยุคสมัยต่าง ๆ ก็มี ศิลปะวัตถุสมัยฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม (เรอเนซ้องซ์) ก็มี ของมีค่าสมัยวิคตอเรียนของอังกฤษก็เยอะ ภาพเขียนสีน้ำมันเก่าแก่ก็มีให้เลือกเป็นต้น ตุ๊กตุ่นตุ๊กตาโบราณก็มีบานตะไท... จาระไนไม่หวัดไหวล่ะคุณเอ๋ย

ขวดเก่า ๆ ก็เอามาขายกัน

ใครสนใจก็แวะไปเองก็แล้วกัน แต่เขากระซิบเตือนไว้ว่า หากจะซื้ออะไรล่ะก็ต้องเป็นคนที่ "ตาถึง" ด้วยนะ ไม่ยังงั้นถูก "แหกเนตร" อักเสบไปเลย และจะต้องเป็นนักต่อรองราคาที่หินมหาโหดด้วย เพราะเรื่องโก่งราคาน่ะเป็นสิ่งที่พ่อค้าของเก่าถนัดนัก

นักประชาสัมพันธ์ริมแม่น้ำเซนกระจายเสียงมาว่า

"ปีละหนเท่านั้น หนละแค่ 7 วัน เชิญมาเสาะหาของเก่าแก่อันมีค่าไปประดับบารมีให้คนอื่นรู้ว่ามีรสนิยมสูงส่งและคลาสสิค เรามีจำหน่ายทุกอย่างที่เป็นของเก่า...นอกจาก "เมียเก่า" เท่านั้นที่ไม่มีขายฮ่า!"

ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน
ไม่ว่าของสิ่งนั้นจะเป็นของใคร
ไม่ว่าของสิ่งไหนจะเป็นของคุณ
ถ้าหากเรารู้ เราจะ...ตามไปดู

กรุงเทพฯ และภาคกลาง
ช่อง 9 อสมท. ทุกวันอาทิตย์เวลา 14.00-15.00 น.
ภาคอีสาน
ช่อง 4, ช่อง 5, ช่อง 9, ช่อง 10 ทุกวันอาทิตย์ เวลา 09.30-10.00 น.
ภาคเหนือ
ช่อง 8 ลำปาง ทุกวันอาทิตย์ เวลา 11.00-11.30 น.
ภาคใต้
ทุกวันอาทิตย์ ช่อง 10 หาดใหญ่ เวลา 15.00-16.00 น. ช่อง 7 สุราษฎร์ฯ เวลา 11.00-12.00 น. ช่อง 9 ภูเก็ต เวลา 12.00-13.00 น.

รายการตามไปดู ตู้ ปณ. 10-1028 กรุงเทพฯ 10311
ร่วมสังเกตการณ์โดย... "สุนทริยา"

พบกันด้วยความเชื่อมั่นอีกเช่นเคยค่ะ !

สำหรับ "ตามไปดู" ในคราวนี้ ซึ่งมีหลายเรื่องที่น่าสนใจ และหลายเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อคุณมากทีเดียว

ประมาณเดือนกุมภาพันธ์นี้ล่ะค่ะ...ตามไปดูเล่มใหญ่รายเดือนออกมาพบกับคุณแน่ ๆ

สุขสันต์วันตรุษจีนกันอย่างถ้วนหน้าเลยนะคะ สำหรับตู้ ปณ.ของตามไปดู คราวนี้เรามีขึ้นหัวไว้เป็นประจำแล้ว เชิญส่งเรื่องของคุณได้ตามสะดวก

ป้าชุลี เอเยนต์นางงาม

ใกล้แล้วนะคะ ใกล้แล้ว...!

สำหรับการประกวดนางสาวไทยครั้งใหม่ ในปี พ.ศ.2531

ประมาณเดือนเมษายนที่จะถึงนี้ล่ะค่ะ เราก็จะมีสาวสวยคนใหม่อีกคนหนึ่งที่จะมารับตำแหน่งสืบต่อจาก ชุติมา นัยนา คนสวยคนนั้น

สังเกตมั้ยคะว่า...เมื่อถึงหน้าฤดูประกวดใหญ่ ๆ ฮือฮา ๆ ทีไร นอกจากความตื่นตาตื่นใจในบรรดาสาวสวยกันแล้ว

จะมีบุคคลอีกคนหนึ่งที่มักตกเป็นข่าวคราวกันอยู่เสมอเลย สำหรับงานประเภทนี้ ไม่ใช่พวกคณะกรรมการจัดงานอะไรนั่นหรอกนะคะ

แต่เป็นป้าสูงอายุคนหนึ่งค่ะ...ที่พอใครได้ยินชื่อแล้ว ก็ต้องรู้จักแกทั้งนั้น เพราะคุณป้าคนนี้คือ คุณป้าชุลี ใจยงค์ ค่ะ !

ใคร ๆ ก็รู้ว่าแกเป็นคุณป้าที่มีเด็กสาวอยู่ในคอนโทรลสำหรับการส่งเข้าประชันความงามบนเวทีประกวดมากที่สุดคนหนึ่ง

ไหน ๆ ก็ใกล้ประกวดนางสาวไทยกันแล้ว ตามไปดูเลยไปขอพบคุณป้าเพื่อสัมผัสกับความมันส์และขั้นตอนที่คุณไม่รู้นั้นกันเลยดีกว่า

ในวัย 60 กว่าของคุณป้าแกนั้น คลุกคลีกับสาว ๆ มามากมายหลายรุ่นหลายสมัย

ที่เป็นนางงามคนดัง เป็นดาวเด่นของวงสังคมเมืองไทยในตอนนี้ก็มีอยู่หลายคนดังที่เราได้ทราบๆ กันอยู่

ทุก ๆ ปีในงานใหญ่ ๆ คุณป้าชุลีจะส่งเด็กของแกเองเข้าประกวดหลายคนทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นงานประกวดนางสาวไทย, มิสไทยแลนด์เวิลด์, นางสาวเชียงใหม่...ฯลฯ

ตอนเริ่มแรกเมื่อหลายสิบปีที่แล้ว คุณป้าไม่ได้คิดว่าจะมามีอาชีพแบบนี้หรอก เกิดจากความบังเอิญมากกว่าที่จับพลัดจับผลูส่งเด็กคนหนึ่งขึ้นประกวดในเวทีต่างจังหวัด แล้วเผอิญติดอันดับได้รางวัลกับเขาด้วย !

ไป ๆ มา ๆ แกก็เลย...ค่อยๆ เริ่มขึ้นทีละนิด ๆ ดัดแปลงบ้านของแกเองที่อยู่ที่หมู่บ้านสวนสน บางกะปีนี่ล่ะค่ะ เป็นสถานที่ฝึกที่เก็บตัวนางงามของแกเสียเลย

ในแต่ละงานก็จะมีสาวสวยๆ ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามามากหน้าหลายตา

ซึ่งแต่ละคนที่แกได้มานั้น แกจะต้องไปขออนุญาตพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กเหล่านั้นก่อน

แกต้องทำอย่างนี้ทุกครั้งเสมอสำหรับทุกคน เพื่อความสบายใจ

และถูกต้องนั้นเองล่ะค่ะไม่เช่นนั้นคนอื่นอาจจะมองไปในทางไม่ประสงค์ดีอื่น ๆ ได้

เมื่อได้เด็กที่จะเข้าประกวดมาแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการหาสปอนเซอร์ อาจจะเป็นสินค้ายี่ห้อต่าง ๆ หรือไม่ก็บริษัทต่าง ๆ มาให้ความสนับสนุนค่าใช้จ่าย ในระหว่างที่เด็กอยู่ที่บ้านแก ก็เป็นค่าอาหาร ค่าใช้จ่าย ในการฝึกซ้อมต่าง ๆ นั่นเอง

ไม่ใช่ว่ามาอยู่กันเฉยๆ นะคะ กินแล้วก็นอน ถึงเวลาประกวดก็ไปเดินกรีดกรายบนเวที ทุกขั้นตอนจะต้องปฏิบัติก่อนถึงวันประกวดจริงหลายเดือน

ไม่ว่าจะเป็นการซ้อมเดินที่พิถีพิถัน การฝึกเชาว์ปัญญา หรือแม้แต่การเรียนภาษาต่างประเทศ อบรมมารยาทในการเข้าสังคมต่างๆ เรียนรู้กฎระเบียบการประกวด

และที่สำคัญคือการเสริมความงามในส่วนต่างๆ ของร่างกายให้สมบูรณ์แบบที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการอบผิว ขัดผิว อาบน้ำแร่แช่น้ำนม ฯลฯ

อีกส่วนหนึ่งก็คือเรียนรู้การที่จะอยู่ร่วมกัน กับเพื่อนนางงามต่าง ๆ เพราะตอนประกวดจริง ๆ นี่ต้องเก็บตัวรวมกันด้วยใช่มั้ยคะ คนเป็นสิบเป็นร้อย และคะแนนในส่วนนี้ก็มีรวมอยู่ด้วยสำหรับการพิจารณาตัดสิน

นี่ล่ะค่ะ......ขั้นตอนคร่าว ๆ ที่ป้าชุลีปฏิบัติอยู่เป็นประจำ...จนทำให้เด็กคนสวยของแกคว้าตำแหน่งต่าง ๆ ไปครองหลายสิบคนแล้ว

ส่วนเรื่องเมื่อได้หรือไม่ได้ตำแหน่ง เงินรางวัลที่ได้มาจะแบ่งกันเป็นสัดส่วนยังไงนั้น อันนี้ก็ไม่จำเพาะเจาะจงลงไป

ความสุขของแกอาจจะอยู่ตรงที่ว่า...เมื่อลูกหลานได้รับตำแหน่งได้เป็นคนสวยที่ติดอันดับกับเขาแล้ว สิ่งเหล่านั้นนำความภาคภูมิใจมาให้แกได้มากกว่าเท่านั้นเอง !

ป้าชุลียังคงทำงานแห่งความสวยนี้ต่อไปทุกปีทุกปี

น่าอิจฉาแกเหมือนกันนะคะ ที่ในบั้นปลายของชีวิตได้อยู่กับความสวยความงามแบบนี้

บทเพลงบรรเลงด้วย...ใบไม้

ตอนนี้คุณทราบมั้ยคะว่า เพลงไหนจากวงอะไรกำลังเป็นเพลงยอดฮิตที่ดังที่สุดในยุคนี้

ก็ตอบกันยากหน่อยล่ะค่ะ เพราะมีอยู่มากมายหลายเพลงทีเดียว แล้วอีกอย่าง ต่างคนก็ต่างจิตต่างใจชอบฟังเพลงที่ไม่เหมือนกันเสียด้วย !

นี่เป็นเรื่องของวงการดนตรีและนักฟังเพลงบ้านเราในยุคปัจจุบัน

ถ้าย้อนคิดไปถึงอดีต...รู้สึกว่าจะมีวงจำกัดอยู่บ้าง

ตอนนั้นมีเครื่องดนตรีไทยเพียงแค่ไม่กี่ชิ้นเท่านั้นเอง...

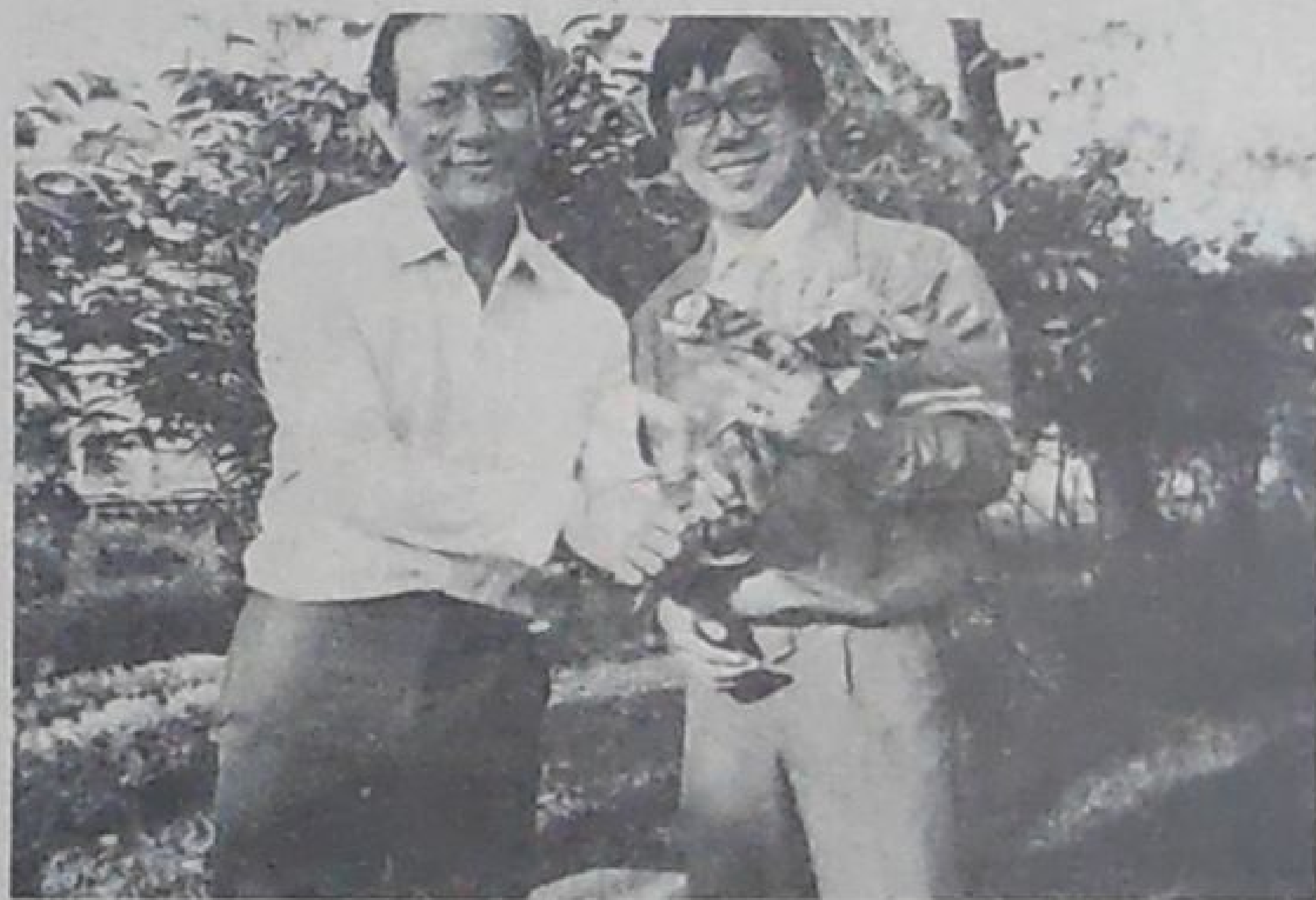
เล่นกันเองฟังกันเองว่างั้นเถอะค่ะ ใครมีพรสวรรค์ทางไหนหยิบฉวยอะไรมาได้ก็ร่วมบรรเลงกันไป

ลองคิดดูซิคะ สมมุติว่าตอนค่ำคืนอันแสนเหงา ถ้าคุณได้ยินเสียงขลุ่ยดังเจื้อยแจ้วแว่วกังวานขับขานมา คุณจะมีความรู้สึกอะไรกันบ้าง?

อย่างน้อย ๆ ก็ต้องเกิดความรู้สึกวิเวกวังเวงจับใจกันขึ้นมาบ้างล่ะ แต่ตอนนี้รู้สึกว่าหาฟังยากเต็มทีแล้วใช่มั้ยคะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องแปลกอยู่บ้างล่ะค่ะ โดยเฉพาะคนแถวเทศบาลเมือง พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ คงได้ยินเสียงชนิดหนึ่งทุกค่ำคืนอยู่เป็นประจำเสียด้วย จะว่าเป็นเสียงขลุ่ยก็ไม่ใช่ หรือเป็นเครื่องเป่าชนิดไหนก็เดาไม่ถูก

ผู้ที่เล่าเรื่องนี้ให้เราทราบ

มาทางจดหมาย ถึงเรื่องประหลาดเรื่องนี้ก็คือคุณเพ็ญจันทร์ กิมเล็กค่ะ เธอบอกให้เราตามไปดูกันเพราะเสียงที่ได้ยินอยู่แทบทุกค่ำคืนนั้น เป็นเสียงที่ไพเราะเพราะพริ้งมาก และไม่ได้เกิดจากเครื่องดนตรีชนิดใดด้วยนะคะ

หากแต่เกิดจากสิ่งที่ทุกคนนึกไม่ถึงนั่นเอง ก็เจ้า..."**ใบไม้**" ธรรมดา ๆ

ไม่น่าเชื่อเลยใช่มั้ยคะว่าในโลกนี้ จะมีคนเป่าใบไม้ออกมาได้เป็นเสียงเพลงได้ด้วย

เขาคนนั้นที่เราตามไปรู้จักและรับทราบเรื่องราวของเขาก็คือ "**คุณอรรถ ริ้วธงชัย**" ค่ะ

ผู้ชายคนนี้อายุเกือบ 60 แล้ว ...เขาหัดเป่าใบไม้มาตั้งแต่เด็กโน่นเลยค่ะ จนมาถึงวันนี้เกิดเป็นความชำนาญอย่างหาตัวจับยากเลย อาจจะเป็นคนเดียวในเมืองไทยด้วยซ้ำไป

ใบไม้ที่แกนำมาเป่านั้นก็เป็นใบไม้ธรรมดา ๆ ที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไปนี่เอง อย่างเช่นใบมะยม ใบเฟื่องฟ้า ใบเข็ม...ฯลฯ

คือใบที่ต้องมีลักษณะเรียวและยาวแบบไม่ใช่ลักษณะใบที่ป้อมเกินไปนั่นเอง ใบไม้ที่แกนำมาใช้เป่าก็ต้องเลือกใบที่ไม่แก่ไม่อ่อนเกินไปด้วย ถึงจะเป่าแล้วไพเราะที่สุด

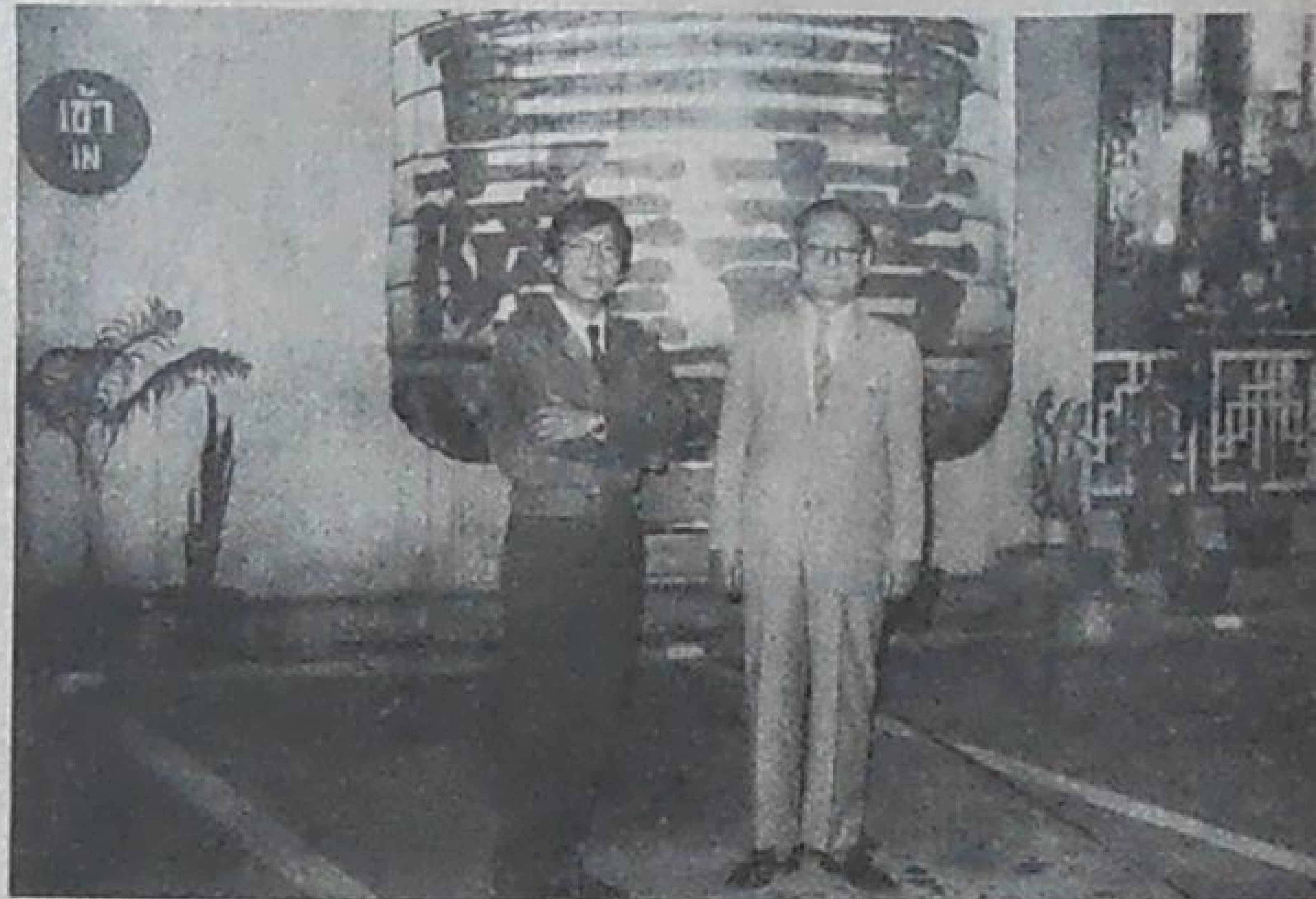
เพราะใบลักษณะที่ว่านี้จะให้เสียงที่ไพเราะหวานจับใจ รวมทั้งให้เสียงที่นุ่มนวลด้วย โดยเฉพาะตอนกลางคืนเสียงจากการเป่าใบไม้นี่จะดังสอดแทรกเข้าไปในอากาศได้อย่างกลมกลืนและยาวไกลด้วย

เพลงที่คุณอรรถเป่าและเล่นเป็นประจำจนชาวบ้านแถวนั้นฟังแล้วเคลิ้มกันไปหมดก็มีอยู่หลายเพลงทีเดียว อย่างเช่นเพลงสนธยาฟ้าแดง, บัวกลางบึง, ดึกแล้วคุณขา, เพชรบุรีแดนใจ, เหมือนข้าวคอยเคียว, ลูกสาวชาวสวนของคุณลัดดาวัลย์ ประวัติวงศ์ ด้วย

ไม่ใช่ว่าจะเป่าเป็นแต่เพลงอมตะรุ่นโบราณ ๆ เท่านั้นนะคะ คุณอรรถแกยังเป่าเพลงที่เป็นเพลงยุคใหม่ที่กำลังฮิตได้อีกหลายต่อหลายเพลงด้วย อย่างเช่นเพลงเดือนเพ็ญที่ดังไม่สร่างนั่นก็ได้ หรืออย่างเพลงดอกไม้ให้คุณก็แจ๋วมาก ไม่ต้องรู้โน้ตก็เป่าได้อย่างสบายใจ

แต่คุณอรรถไม่ได้เล่ามาให้ฟังด้วยนะคะ ว่าแกเป่าเพลง "กระถางดอกไม้ให้คุณ" ได้ด้วยหรือเปล่า

กลางค่ำกลางคืนแบบนี้แกคงไม่อยากเสี่ยงเหมือนน้าอ๊อดวงคาราบาวหรอก ดีไม่ดี พอขึ้นเพลงนี้มา อาจจะมีกระถางดอกไม้ปลิวมาเพื่อให้สมจริงกับบรรยากาศ ก็อาจเป็นได้!

เต็งลั้ง...ใหญ่ที่สุดในเอเชีย

เมืองไทยเราดูจะเป็นแหล่งที่รวบรวมความแปลกความน่าทึ่งตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ไว้อย่างมากมาย ไม่แพ้ประเทศไหนในโลกที่มีชื่อเสียงในเรื่องนี้เหมือนกันเลยนะคะ

และก็คงมีรายการตามไปดูรายการเดียวนี่ล่ะ ที่รวบรวมเรื่องราวที่น่ารู้ต่าง ๆ เหล่านั้นมาประมวลเข้าไว้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

อย่างเช่นที่เราตามไปดูที่สุดในเอเชียเรื่องนี้

หลายคนอาจจะงงกับคำว่า..."เต็งลั้ง"...ว่ามันคืออะไรกันแน่ ? และหมายถึงสิ่งใด ?

เรื่องนี้ถ้าจะอธิบายกันคร่าวๆ ก็มีความหมายและที่มาดังนี้ค่ะ

"**เต็งลั้ง**" นั้นแน่นอนคือภาษาจีนแผ่นดินใหญ่ มันแปลตรง ๆ ตัวได้หมายถึงโคมไฟนั่นเองล่ะค่ะ... เดิมทีชาวจีนอาจประดิษฐ์ขึ้นมาแล้วเอาแหล่งกำเนิดแสงใส่ไว้ภายใน เอาโคมเต็งลั้งต่อเข้ากับไม้ถือ เพื่อไว้เป็นแหล่งกำเนิดแสงสว่างในเวลาค่ำคืน

ตามเทพนิยายของจีนบางตำนานก็เล่ากันมาว่า...เต็งลั้งคือสิ่งที่ใช้นำทางไปสู่สรวงสวรรค์สำหรับเทพเจ้าบางองค์ด้วย

ด้วยเหตุนี้เองตามศาลเจ้าต่าง ๆ...เราจะได้เห็นว่ามีโคมไฟเต็งลั้งประดับเคียงคู่ในศาลเจ้าเหล่านั้นเสมอ ๆ

อาจเพื่อไว้บูชาเทพเจ้าองค์ต่าง ๆ ภายในศาลนั่นเอง สมัยโบร่ำโบราณอาจทำด้วยโครงไม้ไผ่ใส่ได้ใส่เทียนเข้าไปวาดลวดลายตัวหนังสือเข้าไปก็ได้เต็งลั้งขึ้นมาแล้ว

เต็งลั้งในเมืองไทยมีขายอยู่มากมาย โดยเฉพาะแถบถนนเยาวราชที่ขึ้นชื่อลือชา แต่ว่า...เราไปเจอเต็งลั้งที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียนี้ที่โรงพยาบาลเทียนฟ้า ถนนเยาวราชนี้เช่นเดียวกันค่ะ เราเรียกว่า..."เต็งลั้งยักษ์"

โคมไฟยักษ์โคมนี้จะแขวนอยู่หน้าศาลเจ้าแม่กวนอิมนั่นเอง หาดูไม่ยาก เพราะอยู่ติดกับโรงภาพยนตร์นิวโอเดียน

โดยเฉพาะในเวลากลางคืนจะสว่างไสว ตระการตาแก่ผู้ที่พบเห็นมากทีเดียว

คุณ "ชัยยงค์ มหาพัฒนากุล" เป็นผู้ที่รับผิดชอบดูแลและทำให้เต็งลั้งยักษ์โคมนี้กำเนิดขึ้นมาได้

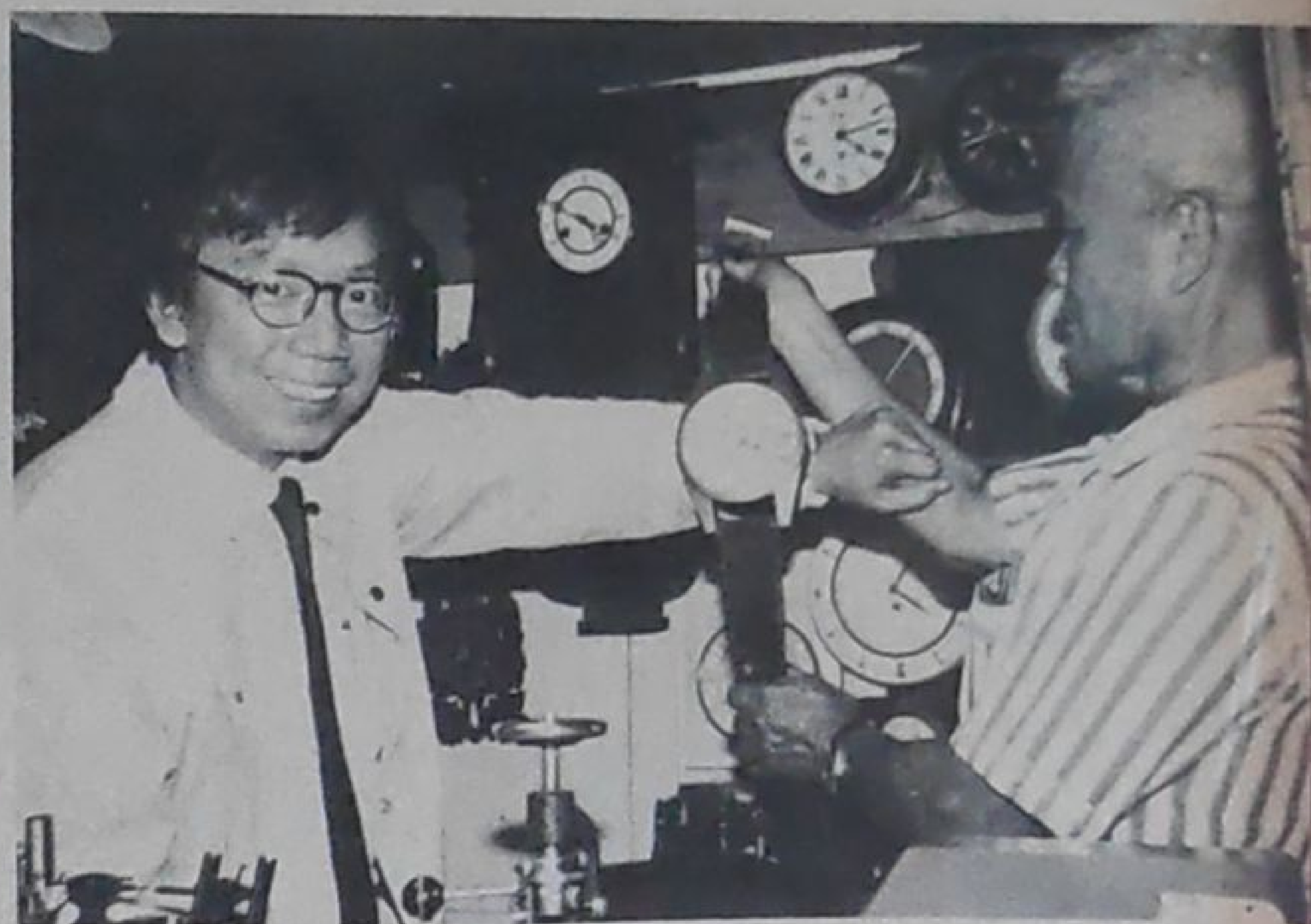
มันใหญ่ขนาด 4 คนโอบถึงรอบนะคะ...ลองคิดดูแล้วกันว่ามันใหญ่ขนาดไหน

ส่วนความสูงของมันก็มากกว่าคนธรรมดาอีกค่ะ ประมาณ 2 เมตรกว่า ๆ เห็นจะได้

ภายในเป็นโครงลวดอย่างดีที่แข็งแรงด้วย เพราะถ้าใช้ไม้ไผ่ทำมันอาจจะพังทลายลงมาได้

แสงสว่างของมันเกิดจากหลอดไฟฟ้าค่ะ ไม่ได้ใช้เทียนใช้ได้อย่างแต่ก่อนแล้ว เพราะสะดวกและปลอดภัยกว่ามากทีเดียว รวมทั้งยังมีช่องระบายความร้อนที่กันไว้ไม่ให้เต็งลั้งใบนี้ร้อนเกินไปจนอาจจะเกิดไฟไหม้ได้ด้วยนะคะ

ใครสนใจจะไปชม ก็เชิญกันได้เลยนะคะ สำหรับเต็งลั้งที่ใหญ่สุดในเอเชียซึ่งมีอยู่ในประเทศไทยโคมนี้

ราชานาฬิกา

ติ๊กต็อก...ติ๊กต็อก...ๆๆ กริ๊งงงง...

เสียงอันจำเจที่เราได้ยินอยู่เป็นประจำทุกวันแบบนี้...บางคนก็งัวเงียลุกขึ้นมาด้วยความสลึมสลือกันทุกเช้า

แถมยังไม่อยากได้ยินเสียงมันเสียด้วยซิ จริงมั้ยคะ แต่ทำไงได้ นาฬิกามันเป็นทาสรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ของมนุษย์เรามาเป็นเวลาช้านานแล้วด้วย

เรื่องราวของนาฬิกาที่เราพึ่งมันไว้ใช้บอกเวลานี่ เป็นเรื่องราวที่เล่าขานกันไม่รู้จักจบจักสิ้นเลย จริงมั้ยคะ ?

เมื่อ 2 - 3 เล่มก่อนหน้านี้ตามไปดูเคยเสนอเรื่องราวของช่างซ่อมนาฬิกาประวัติศาสตร์คนหนึ่งให้คุณได้รับทราบกันไปแล้วนะคะ

มาคราวนี้ก็นาฬิกาอีกเช่นเคยค่ะ แต่ไม่ใช่เป็นช่างซ่อมนาฬิกาเหมือนเดิมอีกแล้วนะคะ เป็นคนที่เกี่ยวข้องกับนาฬิกาเหมือนกัน แต่ว่าความแปลกอยู่ตรงที่ว่าเขาคนนี้เป็นคนที่มีนาฬิกาอยู่ในความครอบครองมากที่สุดในประเทศ

เขาคือ **"ร.ต.อ.สุเทพ วิริยะภรณ์ขัย"** ค่ะ อดีตแกเป็นนายทะเบียนยานพาหนะ อยู่ที่จังหวัดอุดรธานี

แต่ตอนนี้แกปลดเกษียณมาแล้ว และมาอยู่ที่จังหวัดนนทบุรี

พักผ่อนด้วยความสุขความสบายใจอยู่กับครอบครัว และนาฬิกาที่แกแสนจะโปรดปราน

• *เข้าไปในบ้านของแก... แทบไม่น่าเชื่อเลยนะคะ โอ้โฮ้ นาฬิกาเป็นร้อย ๆ เรือนเยอะแยะเต็มบ้านไปหมดทีเดียว โดยมากจะเป็นนาฬิกาโบราณรุ่นเก่าที่ยังใช้งานได้ด้วย ทั้งแบบแขวนแบบตั้งโต๊ะ หรือแบบพกพาแกมีหมดเลย*

คุณสุเทพเล่าให้ฟังว่า แกสะสมนาฬิกาเหล่านี้มาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว ว่ากันมาตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ นั่นเลย จนถึงวันนี้แกถึงมีเยอะแยะขนาดนี้ นาฬิกาบางเรือนบางรุ่นก็อาจจะจัดได้ว่าเป็นเรือนเดียวที่มีอยู่ในประเทศไทยตอนนี้เลยก็ได้

เพราะอาจจะหาดูที่ไหนไม่ได้อีกแล้วด้วย อย่างเช่นยี่ห้อเก่า ๆ ที่มีชื่อว่า ไหมซอ, ปารีส, ลอนดอน ...ฯลฯ

คุณสุเทพแกจะใช้เวลาว่างเที่ยวตระเวนหานาฬิกาโบราณ ๆ พวกนี้มาสะสมไว้เป็นประจำ และแน่นอนที่ว่ากว่าจะได้นาฬิกาพวกนี้มามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แถมยังมีราคาแพงอีกด้วย และโดยมากมันจะอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมจนแทบใช้การไม่ได้

ก็คุณสุเทพอีกนั่นล่ะค่ะ คือนอกจากแกจะเป็นนักสะสมแล้ว แกยังเป็นนักแก้อีกด้วย แต่รับซ่อมเฉพาะของตัวเองเท่านั้นนะคะ นาฬิกาของคนอื่นแกไม่รับซ่อมเลย มันเป็นความสุขอีกรูปแบบหนึ่งที่ได้รื้อ ได้ศึกษา และได้แก้ไขมันให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อีกครั้งหนึ่ง

คุณสุเทพอยู่ที่ 136 ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี ค่ะ ถ้าหากใครสนใจอยากชมพิพิธภัณฑ์นาฬิกาล้ำค่าของแกอย่างที่เห็นอยู่นี่ ก็ขอเชิญกันได้เลยนะคะ แล้วอย่าตกใจล่ะ ! ที่เวลาเข้าไปในบ้านแกแล้ว ได้ยินเสียงนาฬิการ้อยกว่าเรือนดังแข่งกันอยู่ตลอดเวลา !

สัปดนคนดัง

ยามรักชม ยามขมด่า

อลิซาเบธ เทย์เลอร์กับผัวคนแรก

อารมณ์ของคนเรา ย่อมหาความแน่นอนไม่ได้ เพราะขึ้นอยู่กับภาวะจิตใจว่า รัก โลภ โกรธ หลง มากน้อยเพียงใด

แน่ะ ขึ้นไตเติ้ลคราวนี้ ทำท่าจะเป็นนักเทศน์ผสมนักจิตวิทยาเลยเชียวล่ะ เบาซะเมื่อไหร่

แต่ยังไง ๆ ก็หนีไม่พ้นเรื่อง "สัปดนคนดัง" แน่นอน เพราะเกิดมาเพื่อการนี้ ว่ายังงั้นเถอะ

คราวนี้ก็อีกแหละ เป็นเรื่องสัปดนทางปากของดาราดัง ๆ

ดาววาวกันเชียวละ...สัปดนทางปากที่ว่านี่น่ะไม่ใช่พฤติกรรมจ๊วบ ๆ จ๊าบ ๆ อะไรนั่นหรอก เป็นเรื่องของการ "ชม" และ "ด่า" คู่สมรสของคนน่ะครับ แล้วมันเข้าข่ายสัปดนตรงที่ด่ากันเองน่ะซี้

"ยามรัก...น้ำต้มผักก็ยังว่าหวาน" ประโยคนี้เป็นภาษิตไทย ๆ ที่เรา ๆ ท่าน ๆ ได้ยินกันมาจนหูแฉะ (อย่างอื่นจะแฉะไปด้วยก็เรื่องตัวใครตัวมันคะร้าบ)

แล้วก็เป็นความจริงซะด้วย เพราะตอนรักใคร่ใยดีกันก็สารพัดจะยกย่องชมเชยอะไร ๆ ก็ดีไปหมด หาข้อบกพร่องไม่เจอเลย น้ำต้มผักใสจ๋องจืดชืดไม่เป็นสรรพรสหมาก็ยังซดโฮก ๆ แล้วหลับตาพริ้มยิ้มปลื้มว่าแสนอร่อยนั่นแหละ ...แต่พอโกรธเคืองกันขึ้นมาแล้วซี้ ด่าเจ็ดวันไม่ซ้ำคำเลยล่ะ เป็นยังงั้นจริง ๆ *นี่ไม่ใช่พูดลอย ๆ นะครับ ฝรั่งมันทะเล้นไปรวบรวมมาแล้ว หลายรายเชียวล่ะ*

เป็นคำพูด "ก่อนแต่ง" กับ "หลังเลิกกัน" ของดารา "คนดัง" ในฮอลลีวู้ดนั่นเอง

เราแคะหูให้โปร่ง ๆ แล้วตะแคงฟังเรียงตัวเลย ดีแมะ?

♣ ♣ ♣

ก่อนอื่นต้องให้เกียรติคุณน้า **อลิซาเบธ เทย์เลอร์** เพราะเธอมีผัวมาเยอะแยะที่แต่งเป็นทางการไปแล้วก็ 7 คน เธอพูดถึงสามีหมายเลข 1 **คอนราด ฮิลตัน จูเนียร์** ดังนี้

ก่อนแต่ง - "เขาเข้าใจฉันดีมากทั้งในฐานะที่ฉันเป็นผู้หญิง และในฐานะที่ฉันเป็นดารานักแสดง"

หลังเลิก - "หลังจากแต่งงานกับไอ้เวรนั่น ชีวิตฉันมืดทึบไปหมด น้ำหนักลดฮวบกินไม่ได้นอนไม่หลับ หย่ากันเสร็จ โอ้ย เหมือนหลุดจากนรก"

คราวนี้มาฟัง **ริชาร์ด เบอร์ตัน** ผัวหมายเลขกลาง ๆ ของคุณน้าอลิซาเบธกันบ้าง

ก่อนแต่ง - "เรือนร่างของเธอแสนงดงาม เป็นเสมือนประติมากรรมชั้นเลิศที่บรรจงปั้นโดยฝีมือเทวดา"

หลังเลิก - "ไม่ไหวหรอกคุณ อ้วนจะตายห่า ขาก็สั้นม่อต้อ แล้วไอ้นั่นก็...เฮ้อ อย่าให้เซดเลยวะไอ้น้อง"

- มาริลีน มอนโร

- บริจิตต์ บาร์โดต์

มาริลีน มอนโร ดาวโป๊อมตะ ขนาดว่าตายไปยี่สิบกว่าปีแล้วแต่ยังมีคนจำได้ว่าเธอเคยพูดถึงผัวคนที่สองคือ **โจ ดีแม็กกิโอ** ว่า

ก่อนแต่ง - "เขาช่างเป็นสุภาพบุรุษที่เอื้ออาทรต่อฉันเหลือเกินค่ะ วิเศษสุดและทำให้ฉันระทึกใจตลอดเวลา"

หลังเลิก - "โคตรแม่งนอนดูแต่หนังคาวบอยทางทีวี. ฉันล่ะเซ็งสะบัด!"

ถ้ามีมาริลีน มอนโร จะเว้น **บริจิตต์ บาร์โดต์** ได้ยังไง คุณเจ้าของฉายา "ลูกแมวยั่วสวาท" เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนพูดถึง **โรเจอร์ วาดิม** ผัวคนปฐมทัศน์

ก่อนแต่ง - "วาดิมเป็นผู้กำกับการแสดงที่เก่งกาจอยู่แล้ว ค่ะ เขาให้คำแนะนำที่ดีแก่ฉัน ให้การสนับสนุนและสอนศิลปการแสดงเพื่อให้ฉันเป็นดาราที่โด่งดัง"

หลังเลิก - "วาดิมยังเป็นสามีที่ฉันรัก แต่ตอนนี้ฉันรักคุณจัง-หลุยส์ มากกว่าย่ะ"

(แต่ผัวคนที่สองของเธอไม่ยักใช่ไอ้จัง-หลุยส์ กลับเป็นนายจ๊ากส์ ชาริเออร์)

อินกริด เบิร์กแมน ดารารุ่นเดอะอีกคนหนึ่งก็พูดถึงผัวได้อร่อย **โรเบอโต รอสเซลลินี** เป็นผัวเบอร์ที่สองของเธอ

ก่อนแต่ง - "เขาเป็นชายเดียวในดวงใจของฉันและฉันเป็นหนึ่งนางในดวงใจของเขาเช่นกันค่ะ...เราต่างก็รักกันแทบจะเป็นบ้าเป็นหลังต่างเป็นลมหายใจของกันและกัน"

(อ่านต่อหน้า 54)

ลุยซัปโปโร........ กับ 9 ดารากลางคืน

หากบังเอิญบุญพาวาสนาส่ง ให้คุณมีโอกาสได้ไปตะลุยเมืองไอ้ยุ่น ลองอ่านสารคดีสุดเสียวเรื่องนี้ดู ได้ทั้งความรอบรู้เรื่องบ้านเมืองของเขา และสาว ๆ เอ๊าะ ๆ...เพื่อเป็นไกด์ในการซิ่ง!!...เอ้า..เชิญโลด!!

แนะนำ อาบ อบ นวด เมือง "ซัปโปโร" (Sapporo)

ซัปโปโร (Sapporo) เมืองหลวงของเกาะฮอกไกโด (Hokkaido) เกาะใหญ่สุดทางตอนเหนือของญี่ปุ่น ดินแดนที่มีฤดูร้อนเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ ดินแดนที่เต็มไปด้วยความหนาวเย็น และหิมะหนาทึบ ของฤดูหนาวอันยาวนาน เทศกาลหิมะ (Snow Festival) ต้นเดือนกุมภาพันธ์ของทุก ๆ ปี นำพาผู้คนจากเมืองต่าง ๆ มาเยือน **"ซัปโปโร"** เพื่อชมความงามของสิ่งก่อสร้าง..รูปแกะสลักขนาดใหญ่ต่าง ๆ จากหิมะและน้ำแข็ง..ด้วยความวิจิตรพิสดาร..สวยสดงดงาม..และใหญ่โตมหึมา...

"ซัปโปโร" มิใช่มีแต่เพียงเทศกาลหิมะ...หรือความขาว..นุ่มมือ..บางเบา..ของหิมะไว้รองรับผู้มาเยือนเท่านั้น **"ซัปโปโร"** ยังมีความสวย..ความขาวนุ่มมือ น่าลูบไล้..น่าสัมผัส..ของสาว ๆ ขาว **"ซัปโปโร"** ไว้เป็นเพื่อนคลายความหนาวและความเหงาของคุณได้...

"ซูซูกิโน" (Susukino) **ย่านกลางเมือง "ซัปโปโร"**

..ย่านของความสุขนานารูปแบบ..ที่เป็นเสน่ห์ของชาวเมืองเหนือ คอยรอรับที่จะมอบความสุข..ท่ามกลางความหนาวเย็น..ความขาวนุ่มของหิมะ..ให้คุณ..

แห่งแรกที่อยากจะนำคุณไป..เราคิดว่าควรเริ่มต้นกันด้วย..ดื่ม..ฟังเพลงเบา..คุยกับสาวก่อน...เพื่อความคุ้นเคย..และเพื่อวอร์มเครื่อง..ตามนิสัยคน..เครื่องเดินช้า..แต่..

"ไคเดง โนะ โคเอง"

(ทำชื่อ...สวนขวัญ..) คาบาเร่ต์เล็ก ๆ น่ารักที่เราสามารถหาความสุขได้ค่อนข้างเป็นการส่วนตัว ที่นี่ได้รับการขนานนามว่าเป็น..ลมพายุที่สวยงาม..ของญี่ปุ่น ซึ่งไม่ผิดไปจากความสวยงาม..อ่อนหวาน..แต่รุนแรงในลีลา..ของสาว ๆ ที่นี่นัก..เช่น **"โซไร"** สาวสวยวัย 20 ปี..เจ้าของพายุสวยงาม ขนาด 33-23$\frac{1}{2}$-35 ผู้ชื่นชอบบรรยากาศชายทะเลที่เธอฝันถึง เพราะที่ซัปโปโร..ความหนาวเย็นเป็นอุปสรรคต่อการพักผ่อน..หรือว่ายน้ำที่ชายทะเลเป็นอย่างมาก...คุณสามารถชวนเธอ...ร่วมดื่มกับคุณได้เสมอ...เธอแข็งไม่ใช่เล่นในเรื่องนี้...แต่อ่อนหวานนุ่มนวลในเรื่องอื่น ๆ ที่คุณร้องขอ อัตราการบริการไม่แพงนัก สำหรับความนุ่ม..ของหิมะ 3,500 เยน ระหว่างเวลา 6 โมงเย็น ถึงหนึ่งทุ่ม...3,500 เยน ระหว่างหนึ่งทุ่มถึงสองทุ่มและ 5,500เยน หลัง 2 ทุ่มถึงเที่ยงคืน...สำหรับเวลาของพายุหิมะที่น่ารักใน 40 นาที รวมเครื่องดื่มและของว่างหนึ่งชุดใหญ่...

คาบาเร่ต์ (Cabaret)เล็ก ๆ อีกแห่งหนึ่ง..ที่รวมสาว ๆ สวย ๆ ของวัย 18-22 ปี อยู่มากหน้าหลายตา ทุกคนเอาใจเก่ง และที่สำคัญคือร้องเพลงได้ไพเราะมาก ๆ **"โอ-เนียนโกะ"** คาบาเร่ต์ดังของย่าน **"ซูซูกิโน"** ที่ที่มีนักร้อง นักเต้นดังของญี่ปุ่นเป็นม่าม่าซังอยู่..เธอเป็นม่าม่าซังที่อายุน้อยที่สุด..19 ปี..ม่าม่าซังที่ผู้ชายหลายคนออดอ้อนอยากสมัครเป็นทั้ง..ลูกแท้ ๆ และลูกเขย...แต่ใจจริงอยากเป็นพ่อของลูกมากกว่า..ถึงแม้เธอค่อนข้างจะแบบบาง..แต่เป็นความบางแบบนางแบบ..ที่ทุกคนพอใจ **"อาสะมูระ ยือโกะ"** ส่วนสัด 31$\frac{3}{4}$-22$\frac{1}{2}$-34$\frac{1}{2}$ คือ..ม่าม่าซังที่น่ารักและลือกันว่าเก่งใน..3 อย่าง ...(ดื่ม..กิน..และร้องเพลง น่ะครับ)

"ยือโกะ" เคยได้รับการทาบทามเข้าสู่กรุงโตเกียว นครหลวง..แต่เธอปฏิเสธเพราะพอใจในบ้านเกิด..ซัปโปโร..ของเธอมากกว่า...ความสวยของเมืองเหนือ (ญี่ปุ่น) และ **"ยือโกะ"** รอคุณอยู่ในช่วงเวลา 6 โมงเย็นถึงทุกคืน 3,000-5,000 เยน คือค่าบริการที่รวมเครื่องดื่ม ของว่าง ๆ ต่างกับเวลา 1 ชั่วโมง..ส่วนอื่น ๆ...เราไม่รู้จริง ๆ ถาม **"ยือโกะ"** เอาเองน่ะ...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ครั้งแรกของหนุ่มสาว*

ท่านที่มีประสบการณ์ประทับใจเกี่ยวกับชีวิตพิศวาสของท่านในครั้งแรก สุขซ่านหรือแสนเศร้าอย่างไร ขอเชิญเล่ามาลงในหน้านี้ เพื่อความบันเทิงร่วมกัน ทุกเรื่องที่นำลงมีค่าตอบแทนเรื่องละ 100 บาท

สร้อยจ๊ะ

เหตุการณ์นี้แม้จะล่วงเลยมา 4 ปีแล้วก็ตาม แต่ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนั้น มันยังตราตรึงอยู่ในจิตสำนึกของผมโดยมิรู้ลืม ก็มันเป็นครั้งแรกของผมนี่ครับ ตอนนั้นผมอายุ 17 ปี เธอคนนั้นอายุ 16 ปี ผมและเธอเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมาก เพราะบ้านเราใกล้กัน เธอไม่สวยแต่ไม่ขี้เหร่ ผิวขาว อกใหญ่ ตะโพกผาย และค่อนข้างเจ้าเนื้อนิด ๆ ด้วยเหตุที่เราสนิทสนมกันมาก ๆ นี่เอง เพื่อน ๆ จึงยุให้เราเป็นแฟนกัน ในที่สุดผมและเธอทนค่ายุของเพื่อนไม่ได้ จึงต้องตกกระไดพลอยโจน ดูท่าเธอจะรักผมจริง ๆ เสียด้วย แต่สำหรับผมที่ทำทีว่ารักเพราะอยากฟันเธอมากกว่า

สร้อยคือชื่อของเธอ สำหรับผมแล้ว ดูเธอจะปล่อยเนื้อปล่อยตัวเหลือเกิน มีหลายครั้งที่เรากอดจูบลูบคลำกัน แต่ก็เป็นเพียงภายนอกเท่านั้น และก็บ่อยครั้งเหมือนกันที่เธอขอให้ผมทำอะไร ๆ ให้มากกว่านี้ แต่เพราะพ่อของเธอดุมาก ผมจึงไม่กล้า แล้วผมก็ทนไม่ได้เพราะคำพูดประโยคนั้นของเธอ

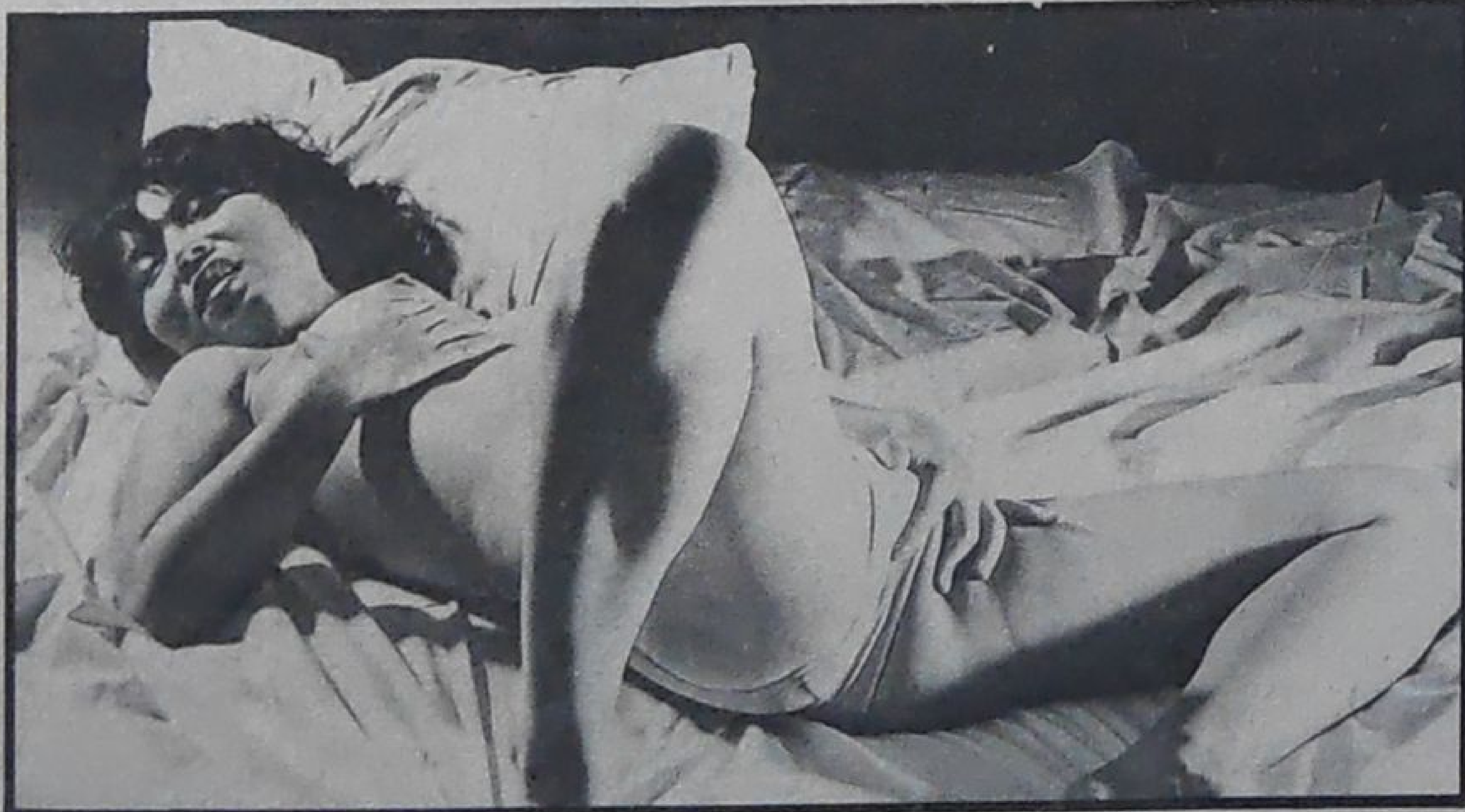
คืนนั้นสร้อยเธอมาช่วยเตรียมงาน งานแต่งงานพี่ชายของผม จนประมาณ 4 ทุ่มงานจึงว่างมือลง เรามีโอกาสคุยกันบ้างในตอนนี้ ตอนหนึ่งผมพูดว่า "สร้อยจ๊ะ พรุ่งนี้ก็เป็นวันที่พี่ชายของผมคงจะต้องมีความสุขแล้วนะ แล้วเมื่อไหร่จะถึงทีของเราล่ะจ๊ะ" สร้อยพร้อมอยู่แล้วนี่จ๊ะ ว่าแต่เดี๋ยวเถอะเป็นชายจริงหรือเปล่าล่ะ" ได้ยินคำ ๆ นี้เข้าผมถึงกับหน้าชาไปหมด อะหา ดูถูกกันมากไปแล้ว เป็นไงเป็นกันสิวะ คืนนี้ไอ้เดี่ยวออกศึกแน่

คุยกันครู่หนึ่ง สร้อยก็บอกว่าง่วงนอนให้ผมไปส่งเธอที บ้านเราห่างกันไม่ถึงร้อยเมตรด้วยซ้ำ พอเดินใกล้ถึงบ้านของเธอ ผมก็ดึงแขนของเธอไว้และถามเธอว่า ที่พูดตอนนั้นน่ะพูดจริงหรือเปล่า เธอจ้องหน้าผมแล้วบอกไม่รู้สิผม จึงดึงเธอเข้ามากอดแล้วพูดว่า "งั้นผมจะค้นหาคำตอบเอง" จากนั้นผมก็เริ่มจูบที่ปากเธอ เธอก็สนองรับทันที พอผมถอนหน้าก้มลงจูบที่ซอกคอเธอ พร้อมกับมือข้างหนึ่งก็บีบขยำตรงหน้าอกของเธอ เธอร้อง "เดี๋ยวอย่านะ เดี๋ยวใครมาเห็น"

พอได้ยินคำนี้ ใจผมหายแว๊บหมดอะไร ๆ ก็หดหายไปหมด ผมลืมนึกไปว่านี่มันหน้าบ้านเธอ เกิดพ่อเธอปวดท้องลงมาเจอเอา ตอนนี้ละก้อมีหวังกบาลแยกแน่ ทีแรกว่าจะเลิกซะแล้ว แต่คิดถึงคำพูดที่เธอดูถูกตอนนั้น ทำให้หัวใจพลอยฮึกเหิมขึ้นมาทันที

"งั้นเราไปคุยกันที่ป่ากล้วยหลังบ้านสร้อยดีกว่านะจ๊ะ" สร้อยไม่ว่าอะไร พอไปถึงผมก็ดึงเธอเข้ามากอดจูบลูบคลำทันที

สร้อยเองถึงกับครางฮือ ๆ ทีเดียว ผมค่อย ๆ เลิกเสื้อผ้าของเธอถอดออกทางหัว เธอเองก็ช่วยผมเต็มที่ พอบราเซียร์ตัวจิ๋วหลุดออก อื้อหือปทุมถันเธอทั้งขาว ทั้งใหญ่ ผมใช้มือลูบเบา ๆ ผมถึงกับสะดุ้งเพราะไปสะดุดเอายอดถันซึ่งแข็งชูชัน ผมใช้นิ้วชี้กับหัวแม่มือบีบเบา ๆ สร้อยถึงกับตัวสั่นสูดปากซี๊ดซ๊าด ผมค่อย ๆ เลื่อนมือไปลูบแม่เต่าหลังตุงของเธอแม้จะอยู่ในผ้าถุง แต่จากสัมผัสที่ได้รับมันช่างใหญ่โตเสียจริง ๆ ผมจึงดึงผ้าถุงของเธอออกคราวนี้เจอของจริง อะหาแฉะเสียแล้ว ผมใช้ฝ่ามือบดคลึง

หนัก ๆ พร้อมกับใช้นิ้วลากผ่านร่องปากเต่าตัวใหญ่ เจ้าของเต่าร้องอุ๊ย หายใจถี่กอดคอผมแน่น

ผมค่อย ๆ พยุงเธอนอนลงบนผ้าถุง ผมเองรีบจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองโดยเร็ว แล้วลงนอนจัดการกับเธอทันที เริ่มจูบจากใบหน้า หน้าอก หน้าท้องและก็ตรงเต่าตัวงาม สร้อยร้องครางถ่างขากว้าง เคยอ่านแต่ในหนังสือว่าถ้าเลียเต่าผู้หญิงจะชอบมาก วันนี้ขอลองดูมั่ง เต่าตัวนี้แม้จะก้มต่ำไปบ้าง ผมก็พยายามใช้สองมือช่วยตรงลิ้นเต่าผมใช้ฟันขบเม้มเบา ๆ สร้อยถึงกับใช้สองขารัดคอผมแน่นเลย

ผมใช้ลิ้นเลียเลยขึ้นสร้อยถึงกับสะดุ้งเฮือก ๆ ปล่อยให้เต่าตัวงามน้ำลายยืดเลอะปากเลอะจมูกผมไปหมด สร้อยร้องครางลั่น ร้องบอกให้ผมเริ่มได้แล้ว ผมเองก็สุดจะทน คลานยงโย่ แทรกลำตัวเข้าไปกลางหว่างขาของเธอ ผมจับกล้วยใบใหญ่ถูไปมาตรงปากเต่าครู่หนึ่งเพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้เต่าอ้าปากให้กว้างอีกนิด

จากนั้นผมก็ค่อย ๆ ยัดกล้วยเข้าไปในปากเต่า แม้จะมีน้ำลายยืดเต็มไปหมด แต่กว่าจะเข้าไปสุดก็เล่นเอาลำบากเหมือนกัน ผมหยุดครู่หนึ่งแล้วค่อย ๆ เอากล้วยออกช้า ๆ สร้อยร้องบอกให้เร็ว ๆ ผมทำตาม ผมกระโดกกระเดกพอสมควร แล้วผมก็ทรุดฮวบลงกับพื้นอย่างหมดแรง

พอรุ่งเช้าผมก็เก็บเสื้อผ้าหนีไปอยู่กับพี่ชายที่กรุงเทพฯ เพราะพ่อและแม่เธอรู้เรื่อง ผมไม่ได้ติดต่อกับเธอ 2 ปี ก็ได้ยินข่าวว่าเธอหนีตามผู้ชาย

ผมกลับบ้านคราวนี้ไม่กล้าแม้แต่จะผ่านหน้าบ้านของเธอก็เพราะพ่อของเธอดุมากนี่ครับ

เดี่ยว ทะเลทราย

งง...?

เมื่อปลายปี 2526 ผมได้ไปร่วมงานแถวๆ หมู่บ้านย่านอนุสาวรีย์บางเขน โดยผมนำชิงช้าสวรรค์ไปตั้ง ผมได้เจอผู้หญิงคนหนึ่ง เธอมีรูปร่างจัดว่าสวยทีเดียว

เธอมาขึ้นชิงช้าที่ผมนำไปตั้ง ผมอยากรู้จักกับเธอเลยแกล้งไม่ให้เธอลง เธอร้องอ้อนวอนให้ผมนำเธอลงผมจึงตั้งข้อแลกเปลี่ยนว่าเธอจะต้องบอกชื่อกับผม ๆ จึงจะยอมให้เธอลง เธอก็บอกชื่อกับผมว่าเธอชื่อ "ฝน" ผมจึงปล่อยให้เธอลง และ เมื่องานเลิกผมก็ชวนเธอไปหาอะไร กินกัน

เสร็จแล้วผมให้เพื่อนกลับไปก่อน ส่วนผมกับฝนก็พากันไปนั่งเล่นที่สวนหย่อมแห่งหนึ่ง ผมชวนฝนคุยในเรื่องต่าง ๆ ฝนก็ฟังไปยิ้มไป เลยทำให้ผมชักได้ใจ ผมเลยบอกรักฝน ปากผมพูดแต่มือของผมก็ไม่ยอมอยู่สุขคอยจับโน่นคลำนี่ที่ตัวของฝนไปเรื่อย ๆ ผมเอามือสอดเข้าไปในเสื้อเธอก็ไม่ว่าอะไร ผมก็ยิ่งได้ใจใหญ่ โดยผมรีบจัดแจงจับเธอให้นอนหงาย เรื่องเสื้อผ้าไม่ต้องพูดถึงหลุดไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ที่รู้นั้นผมกับเธอต่างก็ขึ้นสวรรค์กันถึง 2 ครั้งติดต่อกัน

ผมพาเธอเดินออกมาจากสวนหย่อมนั้น เธอบอกกับผมว่าเธอจะกลับบ้านแล้ว ผมบอกกับเธอว่าจะให้ไปส่งมั้ย เธอบอกว่าไม่ต้อง ผมจึงเดินกลับมานอนที่เพิงข้าง ๆ ชิงช้า

และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ฝนได้พาตำรวจมาพร้อมกับชี้ไปที่เพื่อนผมว่าเป็นคนที่ข่มขืนเธอ ผมและเพื่อนต่างก็งง ยิ่งผมนั้นยิ่งงงใหญ่เพราะเหตุใดเธอจึงไม่ชี้บอกตำรวจว่าผมเองนั่นแหละเป็นคนข่มขืนเธอ ท่านผู้อ่านก็ลองคิดดูซิครับ

"จิ๊บ"

เอ๋จ๋า

ผมจบ ม.3 แล้วก็ต้องไปอยู่บ้านยายที่ชลบุรี เพราะไม่ได้เรียนต่อ และงานไม่มีทำ ผมจึงไปทำไร่ปลูกมันไปพลาง ๆ ก่อน

มาวันหนึ่งซึ่งเป็นวันโชคดีของผมที่จะได้เรียนรู้เป็นครั้งแรก เพราะเท่าที่ผ่านมาก็มีแต่อ่านหนังสือแล้วทำเองทุกครั้ง ยายผมจ้างคนมาถางหญ้าเพราะหญ้ามันเยอะมากแล้ว เดี๋ยวมันจะแย่งอาหารต้นมันกินซะหมด

"เอ๋" เป็นคนงานที่สวยและสาวที่สุด และเธอก็รุ่นเดียวกับผมด้วย ผมจึงให้ความสนิทสนมกับเธอเป็นพิเศษ ทำงานไปคุยกันไปจนคนงานคนอื่นแซวว่า "คู่นี้ไม่ห่างกันเลยนะ" พอได้เวลาเลิกงานจ่ายเงินค่าแรงคนงานเสร็จก็แยกย้ายกันกลับบ้าน แต่เอ๋นั้นผมขอไปส่งเธอที่บ้าน รอให้คนอื่นไปกันให้หมดก่อนแล้วจึงออกตามไปพร้อมกับเอ๋

ผมคิดไว้ว่าจะต้องฟันเอ๋ในไร่มันข้างทางให้ได้เพราะดูเธอก็ทำท่าชอบผมอยู่เหมือนกัน ระหว่างทางผมก็เดินกอดคอเธอไปเรื่อย ๆ แต่เธอก็ไม่ได้ว่าอะไรผมจึงได้ใจใช้มือล้วงเข้าไปในเสื้อของเธอ เธอรีบคว้ามือผมไว้ "อย่านะ เดี๋ยวคนเห็น" เธอท้วง

แต่จะท้วงอย่างไรผมก็ไม่สนชะแล้ว ผมจึงพูดว่า "เอ๋ ผมรักเอ๋มากนะไม่งั้นผมไม่ทำอย่างนี้หรอก" เธอถึงกับหน้าแดงไปเลย ผมเห็นได้ทีจึงจูงมือเธอเข้าไปในไร่มันตามที่หวังเอาไว้ เธอขัดขืนแล้วถามผมว่า "จะเข้าไปทำอะไร" ผมจึงบอกว่า "มาเถอะน่ามีอะไรจะให้ดู" เธอจึงยอมตามผมแล้วผมหรือจะอดใจไหว ผมไม่ฟังเสียงจูบแก้มเธอและเรื่อยลงมาถึงซอกคอ เธอครางไม่ขาดระยะ

เธอหลับตาปี๋หน้าเหยเกเชิดขึ้น ผมจึงใช้ที่สองเต้าและเรื่อยลงมาถึงพื้นดินจึงใช้ลิ้นดุนเข้าไปสำรวจอีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าไม่มีอะไรอยู่ในนั้น เธอสะท้านไปทั้งร่างเพราะเป็นครั้งแรกของเรา เมื่อสำรวจเรียบร้อยแล้ว ผมจึงรีบนำต้นมันปักลงไปในพื้นดินของเธอ เสียงเธอร้องโอ๊ะ...

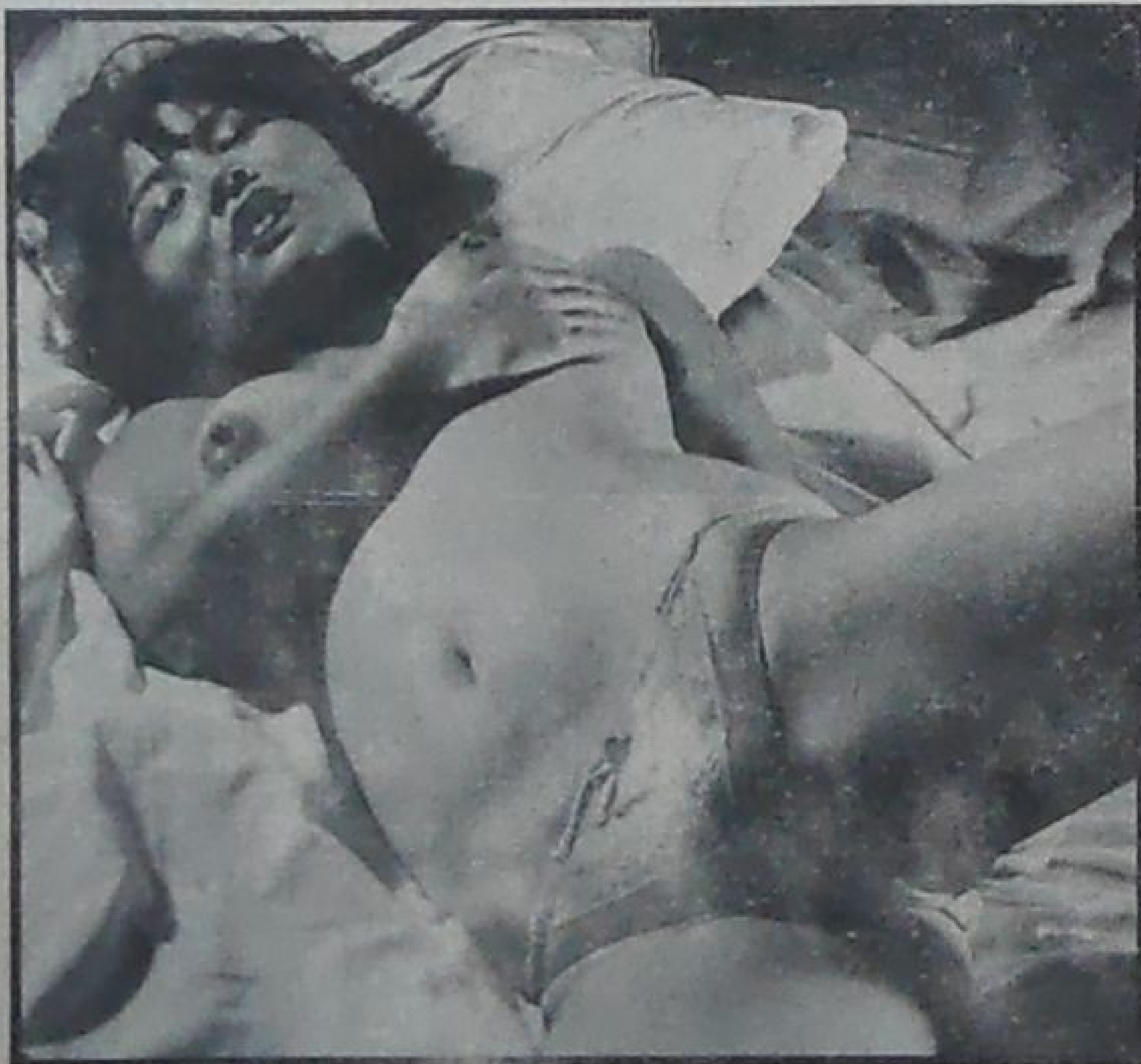
เมื่อผมโยกสะโพกของผมเบา ๆ แล้วแรงถี่ขึ้นตามจังหวะอารมณ์ ผมรู้สึกเสียวหน้าขาอย่างแรงจึงรีบชักต้นมันออกมา แล้วจับเธอพลิกคว่ำรีบนำต้นมันเสียบลงไปทางด้านหลังของเธอ เธอร้องว้าย...ออกมาอีกครั้ง

ผมนั้นเจ็บมากในตอนแรก ผมรีบสาวขึ้นลงอย่างเร็วจนสุดจะทนไหวจึงรดปุ๋ยลงทางด้านหลังพื้นดินของเธอ แล้วก็นอนทาบลงบนหลังของเธอแล้วกลิ้งลงไปนอนข้าง ๆตัวเธอ

ผมเห็นเธอร้องให้จึงเข้าไปปลอบเธอแล้วถามว่าร้องให้ทำไม เธอบอกว่าจะท้องไหม ผมก็ถามเธอว่ากลัวรึเปล่าและจัดแจงอธิบายให้เธอฟัง เธอจึงยิ้มออกแล้วเราก็ช่วยกันใส่เสื้อผ้าแล้วพาเธอกลับบ้าน โชคดีที่แม่ของเธอไปซื้อของมาทำอาหารเย็นยังไม่กลับผมจึงสบายไป

ตอนนี้ผมกลับมาทำงานอยู่ที่บ้านของผมแล้ว ไม่รู้ว่าเธอจะหาต้นมันต้นอื่นมาลงบนพื้นดินของเธอรึเปล่าเอ๋จ๋า...

จากสโลว์ถึงดิสโก้

เมื่อปีพ.ศ. 2528 ผมได้มีโอกาสไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่โคราชเพราะว่าช่วงนั้นตรงกับวันปิดเทอมพอดี ผมจึงขออนุญาตพ่อแม่ เพื่อเดินทางไปเที่ยวบ้านเพื่อนไปถึงก็เป็นเวลาเย็นพอดี

บังเอิญกับที่ผมไม่เคยมาเที่ยวเลยแต่ก็รู้ว่าอยู่ตรอกไหน ซอยไหน เพราะเพื่อนผมได้ให้ที่อยู่เอาไว้ ในตอนเย็นวันนั้น ขณะที่ผมยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่นั้นก็ได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งทราบชื่อภายหลังว่า "นิด" ผมก็เลยเข้าไปถามว่ารู้จักบ้านสมปองไหม? เธอบอกว่ารู้จักดีเพราะเป็นเพื่อนกัน แถมยังอยู่บ้านใกล้กันด้วย เธอก็พาผมไปส่งบ้านเพื่อนผมทันที และหลังจากนั้นมาความสัมพันธ์ของเราทั้งสองคนก็แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จนกลายเป็นความรัก แต่รักแท้ย่อมมีอุปสรรค เพราะพ่อแม่ของเธอไม่ชอบผมจะด้วยสาเหตุใดมิทราบได้

วันนั้นที่โคราชมีงานประจำปี ผมเลยชวนเธอไปเที่ยวและนัดไว้ว่า 2ทุ่มจะมาหา บังเอิญกับวันนั้นพ่อแม่และน้องชายของเธอไปธุระนอกเมือง ผมก็เลยไปก่อนกำหนด นิดก็บอกให้ผมนั่งคอยอยู่ในห้องเธอ เธอบอกเธอจะไปอาบน้ำ เธอนุ่งกระโจมอกลงไปอาบน้ำ ผมเห็นต้องกลืนน้ำลายตัวเอง ร่างของเธอขาวอวบไปหมด นอกผ้ายังขาวขนาดนี้ในร่มผ้าจะขนาดไหน

ผมนั่งรออยู่ไม่รู้ว่านานเท่าไรเพราะมัวแต่คิดเรื่อยเปื่อยถึงส่วนเว้าส่วนนูนของนิด ผมถามว่าเสร็จแล้วหรือ นิดตอบว่าเสร็จแล้ว ผมถามต่อไปว่า "เสร็จผมด้วยรึเปล่า" นิดทำตาเขียวแล้วด่าผมว่าทะลึ่ง ผมนึกว่าโอกาสทองมาถึงแล้ว จึงรวบร่างของนิดมาจูบกอดพัลวัน เธอดิ้นแรงมากจนเกือบจะพ้นอ้อมแขนของผม

พอดีผ้าถุงกระโจมอกของเธอหลุด เธอรีบคว้าไว้ทัน แต่ก็ไม่ทันการเสียแล้ว

ผมจึงรวบร่างของนิคมากอดอีกครั้ง ระดมจูบไปชุดใหญ่แล้วก็ให้โน้มตัวลงนอน ผมก็ตามลงไปติด ๆ ผมหยุดจากปากมาเป็นจูบตามใบหน้า ซอกคอ และต่ำลงเรื่อย ๆ แล้วมาหยุดที่ปทุมถันสองเต้าไม่ใหญ่จนเกินไป แต่ยังแข็งเป็นไตอยู่

บางครั้งเธอปล่อยเสียงครวญครางออกมาอย่างลืมตัว เพราะความเสียวซ่านสุดที่จะกลั้นไว้ได้ ผมทำเป็นเด็กน้อยที่ห่างนมไม่ได้เลย ทั้งดูดทั้งบีบอย่างเมามัน เธอก็ครางเพราะความเสียวซ่าน มือของผมก็เริ่มแกะซิปกางเกงออกแล้วจับของรักอันมโหฬารใส่ลงไป และเริ่มลงมือซอยขิงลงไปผสมมีทั้งจังหวะสโลว์ไปจนถึงจังหวะดิสโก้

ตอนแรกเธอบอกว่าเจ็บ แต่พอเราทั้งสองคนดิ้นกันซักเพลงสองเพลงก็เริ่มที่จะเข้ารูปเข้ารอยก่อนที่จะลุกขึ้นไปอาบน้ำก็นานอยู่ เรื่องจะไปเที่ยวนั้นเป็นอันว่าเลิกล้มไปด้วยความเพลียฮาร์ท

จาก อรุณรุ่ง

ไปเที่ยวงานช้าง

เหตุเกิดเมื่อปลายปี 27 ตอนนั้นผมจบมารับราชการใหม่ ๆ ผมได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเล่นว่ารี แต่เพื่อนเรียกเธอว่าเพชรี เธอเป็นลูกครึ่ง แม่เป็นจีน พ่อเป็นไทย เราพบกันหน้าวิทยาลัยครูแห่งหนึ่งโดยผมไปหาเพื่อนซึ่งเรียนที่เดียวกับเธอ

ผมมองเห็นเธอครั้งแรก ผมก็คิดว่าตัวเองรักเธอ เธอเป็นคนขาวหุ่นนางแบบก็ว่าได้ ผมจึงถามเพื่อนว่า ทำไงจะได้รู้จักเธอคนนั้น เพื่อนเขียนชื่อและที่อยู่แล้วผมก็เขียนจดหมายติดต่อกับเธอเล่าถึงการรบลำบากมาก เธอก็เห็นใจผม พอได้พักผมก็ดิ่งไปหาเธอเป็นประจำ จนเราสนิทสนมและก็เกิดเป็นความรัก ไปเที่ยวกัน ผมก็เป็นเจ้าบุญทุ่ม หนุ่มโสดนี่ครับ จนผมจดหมายนัดเธอว่าเสาร์-อาทิตย์ว่างไหม

พอเธอบอกว่างผมก็นัดกับเธอว่าจะไปเที่ยวงานช้างสุรินทร์ ซึ่งเธอก็ตกลง ผมกะว่าถ้าไม่รีบฟันเธอเสียก่อนเดี๋ยวจะกลายเป็นมดแดงเฝ้าพวงมะม่วง ผมไปรับเธอซึ่งเธอก็เตรียมกระเป๋าไว้คอย โดยเธอบอกทางบ้านของเธอว่าจะไปค้างบ้านเพื่อน ผมบอกเธอขณะที่นั่งรถไฟ "เราต้องพักโรงแรมนะรี" เธอบอกว่า นอนไหนก็ได้ไม่เห็นจะกลัว

หลังจากที่เที่ยวชมงานกันจนเหนื่อยแล้วเราก็กลับโรงแรม แต่ที่เช่าอยู่มีเตียงเดียวเพราะแขกมาพักเยอะ พอปิดประตูเท่านั้น ผมก็กอดเธอทันที ซึ่งเธอก็คงพร้อมแล้วที่จะมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้ผม ผมประกบปากกับเธอ แล้วดันเธอไปที่เตียงให้เธอนอนหงายขาห้อยลงข้างเตียง ผมใช้พรมจูบจนเธอซี้ดซ้าดไม่ขาดปาก มือผมก็ไม่อยู่ว่างคลึงสองเต้าเลื่อนต่ำลงจนจับเต่านาของเธอขยี้หลังเต่าเล่นจนเธอบอก "รีใจจะขาดอยู่แล้ว" ผมก็จัดการลอกคราบของเธอ พอประสบพบกับภูเขาสองลูกของเธอเท่านั้น ผมก็ดูดใช้จนเธอบอก "จะทรมานรีไปถึงไหน"

ผมก็สุดแสนจะเต็มกลั้นแล้ว ไม่รู้ว่าผ้าผ่อนหลุดไปแต่เมื่อไหร่ ผมจึงจัดการแทรกตัวเข้าไป

เรากอดกันกลมแน่นจนเป็นเนื้อเดียวกัน จากนั้นเข้าห้องน้ำชำระให้กันและกันจนไอ้ซ่อนฮึดสู้อีกและเล่นสนุกกับเธออีก กว่าจะสว่างผมก็เกือบถูกน็อคในยก 3 แน่ะ

ทองยุทธ

พิศวาสในสวนยาง

บ้านของผมอยู่ปักษ์ใต้ครับ ผมมีอาชีพรับจ้างกรีดยาง ตอนที่เกิดเรื่องนี้ผมไปรับจ้างกรีดยางอยู่ต่างอำเภอ สวนที่ผมไปกรีดยางอยู่นั้นลูกสาวเจ้าของสวนก็กรีดด้วย เธอชื่อว่าเพ็ญ เพ็ญจัดว่าเป็นผู้หญิงที่สวยมาก ผิวขาว ร่างอวบอัดพอฟัดพอเหวี่ยง อายุของเพ็ญก็ 18 ปี ส่วนผมแก่กว่าเพ็ญ 2 ปี

ผมกรีดยางอยู่ที่สวนของเพ็ญได้สัก 4-5 เดือน ความสัมพันธ์ของเราทั้งสองก็แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นความรัก การทำแผ่นยางทุกวัน ผมช่วยเพ็ญ เพ็ญก็ช่วยผมตลอดมา ทุกอิริยาบถของเพ็ญ ผมจับตามองไม่ได้พลาดสายตาเลย ทำให้ผมแอบกลืนน้ำลายอยู่เสมอ โดยเฉพาะตอนที่เพ็ญหมุนจักรให้ผมรีดแผ่นยางนี่ซิ ใจคอของผมไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวเลย เพราะเพ็ญไม่ค่อยใส่เสื้อชั้นในมือหมุนไปหน้าอกหน้าใจของเพ็ญก็กระเพื่อมขึ้นลงอยู่ตลอดเวลา

ยิ่งตอนที่เพ็ญก้มลงทำนั่นทำนี่ ผมเหลือบมองที่ไรใจคอไม่ดีเลย มองไปพิจารณาไป ทำให้ผมคิดไปว่า ทำอย่างไรถึงจะมีโอกาสได้อึ๊บเพ็ญสักครั้ง จนกระทั่งคืนพิศวาสที่ผมลืมไม่ลงก็มาถึง คืนนั้นผมและเพ็ญกำลังกรีดยางกัน อยู่ห่างกันประมาณ 3 เส้น ผมหันมองเพ็ญตลอดเวลา เห็นกันเฉพาะแสงตะเกียง อยู่ ๆ แสงตะเกียงของเพ็ญก็ดับวูบลง แล้วเพ็ญก็ตะโกนเรียกให้ผมเข้าไปหาเธอเพื่อจุดตะเกียงให้ที

เธอบอกว่าไม่ได้เอาไฟแช็คมา ผมก็เดินเข้าไปหาแล้วก็จุดตะเกียงให้ แล้วผมก็ถามว่า เหนื่อยไหม เธอก็ตอบว่า เหนื่อยเหมือนกัน ผมก็บอกอีกว่า ถ้าเหนื่อยก็หยุดพักนั่งคุยกันก่อน เดี๋ยวค่อยกรีดต่อ เธอก็ไม่ว่าอะไร แล้วเราก็นั่งคุยกัน นั่งห่างกันประมาณ 3-4 ศอก คุยกันได้สักสองสามคำ

พอผมเหลือบมองที่หน้าอกของเพ็ญ ผมใจหายวาบ เพราะเห็นเสื้อเชิ้ตที่เพ็ญสวมอยู่กระดุมที่หน้าอกหลุดไปสองเม็ด ทำให้มองเห็นบัวตูมคู่งามของเพ็ญอีก เพราะเพ็ญไม่ได้สวมเสื้อชั้นในอีกเช่นเคย บัวตูมคู่นั้นของเพ็ญถึงจะมองเห็นข้างละซีก แต่ฐานของมันช่างขาวเสียจริง ๆ ขนาดพอเหมาะพอดี สักเท่าส้มเขียวหวานเห็นจะได้ คุยกันไปตาของผมก็จ้องอยู่ที่จุดนั้นของเพ็ญตลอดเวลา จนกระทั่งเพ็ญรู้ตัวถึงกับอายหน้าแดง แล้วก็ติดกระดุมเสื้อ

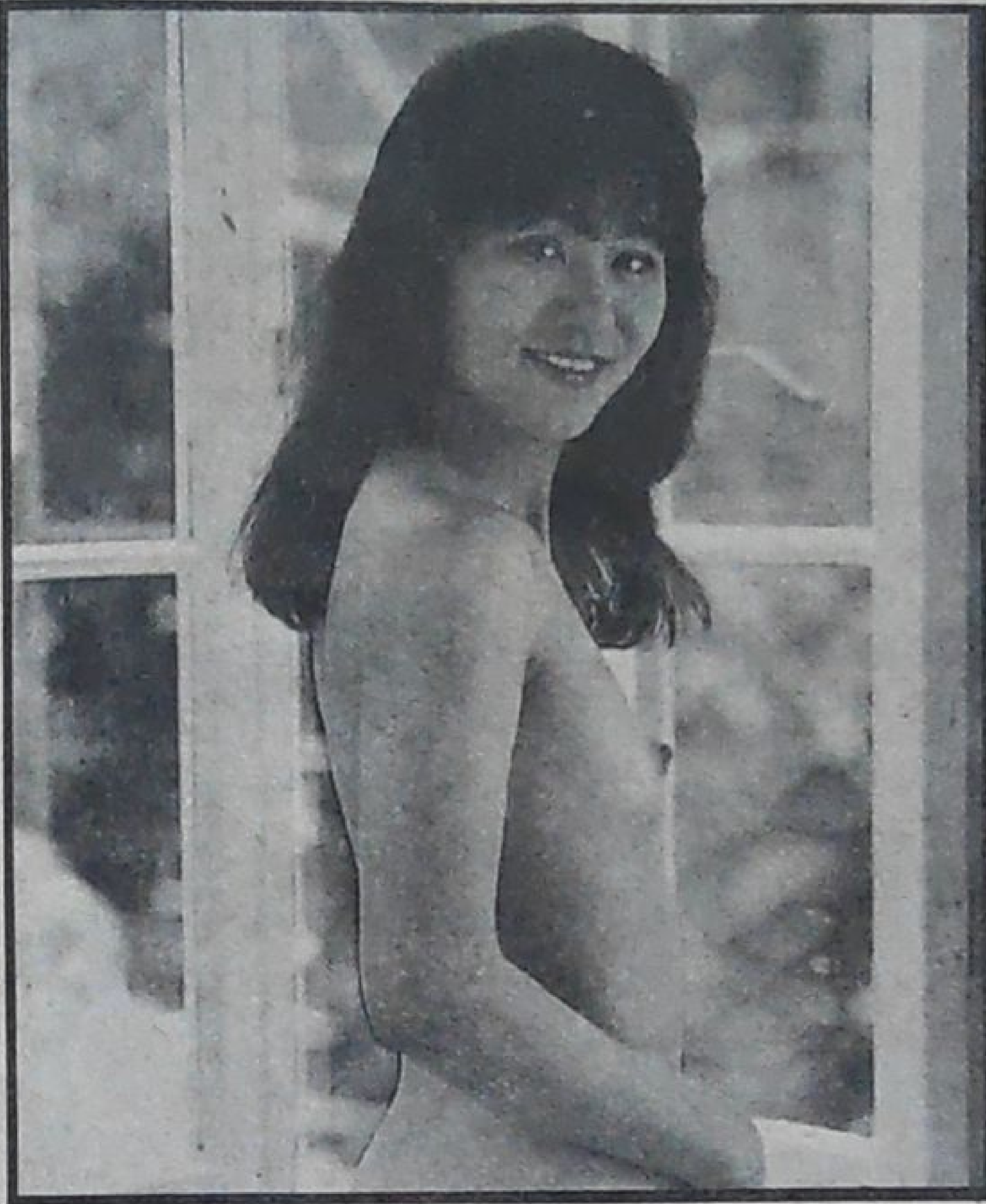
แต่เสาเอกของผมนี่ซิเริ่มมีปฏิกิริยา คิดสู้ขึ้นมาทันที แล้วผมก็ตัดสินใจว่า คืนนี้เป็นอะไรเป็นกัน บ้านกำนันไม่ไปแน่ ผมจะต้องอึ๊บเพ็ญลูกสาวเจ้าของสวนให้ได้ ผมก็เลยกระเถิบเข้าประชิดตัวเพ็ญทันที แล้วเอื้อมมือไปปิดตะเกียงของเพ็ญให้ดับ พร้อมกับปิดของผมให้ดับด้วย แล้วผมก็ทำคะแนนให้ตัวเอง เข้าวงในกอดเพ็ญทันที เพ็ญก็ตกใจร้องขึ้นว่า ปล่อยเพ็ญนะพี่ศักดิ์ ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ ผมก็ตอบว่า พี่รักเพ็ญจ้ะ พี่ทนไม่ไหวแล้วขอให้พี่ชื่นใจหน่อยเถอะที่รัก

แล้วผมก็พรมจูบเพ็ญทั่วทั้งใบหน้า และก็ไม่ปล่อยให้เพ็ญได้พูดอีกต่อไป โดยผมเอาปากของผมประกบปากของเพ็ญ ใช้ลิ้นดุนเข้าไปในโพรงปากของเพ็ญ มือข้างหนึ่งของผมก็ล้วงเข้าไปในกางเกงวอร์มของเธอฝ่ามือประกบลงบนส่วนสาว พร้อมกับใช้นิ้วจอมซนของผมแหย่เข้าไปในโพรงเนื้อส่วนนั้นทันที นิ้วของผมเปียกแฉะเลย เพราะน้ำยางในตัวของเพ็ญเยิ้มออกมาเหมือนกับน้ำยางพาราพันธุ์ดีเลยเชียว

พอผมเผยปากออกจากปากของเพ็ญ เพ็ญก็พูดออกมาเป็นเสียงแผ่วเบา จนฟังเกือบไม่ได้ศัพท์ว่า พอเถอะพี่ศักดิ์ เพ็ญจะขาดใจตายอยู่แล้ว เพ็ญทนไม่ไหวแล้วจ้ะ ซี๊ด ๆ พอเห็นว่าเป็นโอกาสดีนาทีทองแล้วผมก็ไม่รอช้า ใช้มือของผมดันกางเกงวอร์ม และ ก.ก.น.ของเพ็ญลงไปกองไว้ที่ปลายเท้าของเธอ แล้วก็จัดการกับของผมเช่นกัน ส่วนบนของเพ็ญผมก็ได้แกะกระดุมออกจนหมด จนเราทั้งสองอยู่ในลักษณะเปลือยส่วนกลางกัน ผมก็เลยไม่มีอะไรมากีดขวางทางจราจรอีกแล้ว

แล้วผมก็ใช้ขาของผมดันขาของเพ็ญให้อยู่ในลักษณะของไม้ปางหนังสติ๊ก จับเสาเอกของผมจ่อชำแรกให้เข้าไปอยู่ในถ้วยน้ำยางของเพ็ญ แต่พอเสาเอกของผมมุดเข้าไปยังไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสามเลย เพ็ญก็ร้องขึ้นว่า โอ้ยเจ็บจ้ะพี่ศักดิ์ เอาออกเถอะไม่ไหวแล้ว ผมก็ปลอบว่า เจ็บนิดเดียวจ้ะ เดี๋ยวก็หาย ทนอีกนิด แล้วผมก็ดันให้ปางหนังสติ๊กถ่างกว้างออกไปอีก แล้วกดเสาเอกของผมเข้าไปใหม่ พอผมกดเสาเอกของผมเข้าไปจนสุด เพ็ญร้องโอ้ย อย่างลืมตัว

พอเสาเอกของผมเข้าที่เข้าทางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผมก็เริ่มซอยสะโพกของผมทันที ช้าบ้างเร็วบ้างตามอารมณ์ โฉมเอยโฉมงามอร่ามแท้แลตะลึง เพ็ญก็ตอบรับผมบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนมือทั้งสองของเพ็ญก็พันอยู่ที่คอของผม

พอพักส่วนล่าง จมูกมหาภัยของผม ก็ซอกซอนส่วนบนของเพ็ญ จากแก้มเรื่อยลงมาซอกคอ แล้วมาหยุดที่บัวคู่งามของเพ็ญใช้ปากและลิ้นดุนเม็ดบัวทั้งซ้ายขวาสลับไปมา เพ็ญก็ครางเป็นเสียงเบา ๆ ออกมา ฟังไม่ได้ศัพท์เลยว่าเธอพูดภาษาไทยหรือภาษาอะไรกันแน่ เมื่อเห็นว่าจุดหมายปลายทางก็เหลือไม่ไกลแล้ว ผมก็เริ่มเดินหางต่อ จากช้าบ้างหนักบ้าง เพ็ญก็ร่อนสะโพก และตอบรับผมอยู่ตลอดเวลา

จนกระทั่งจุดสุดท้ายก็มาถึง ผมทุ่มเทพลกำลังเข้าไปหาเพ็ญด้วยความเร็วเต็มที่ แล้วก็กระแทกเข้าไปหนักอีกครั้ง กดเสาเอกเข้าไปจนสุด แล้วผมก็ฉีดน้ำยางข้นเข้าไปในถ้วยรับน้ำยางของเพ็ญ จนทะลักออกมาถึงปากถ้วยขนาดเขื่องของเพ็ญทันที เราทั้งสองก็ได้ถึงจุดหมายปลายทาง สวรรค์ชั้นเจ็ดพร้อม ๆ กัน

แล้วหลังจากนั้นผมก็ได้แอบเอาน้ำยางในกายของผม เทใส่ถ้วยของเพ็ญอีกหลายครั้ง จนกระทั่งผมเลิกจากการกรีดยางที่สวนของเพ็ญ กลับไปอยู่บ้าน

ศักดิ์ บางขวาง

ไปอาบน้ำซิ

ผมติดตามนวลนางมาได้ไม่นานนัก แต่หลังจากอ่านแล้วรู้สึกชอบ ผมเป็นคนต่างจังหวัด ตอนผมเรียนผมรู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง เธอน่ารักมาก ผมยาวสวย รูปร่างอวบอัด เธอเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับผม เรารู้จักกันโดยวันหนึ่งฝนตกปรอย ๆ ตอนเย็นเลิกเรียน

ผมวิ่งหลบฝนไปชนกับเธอเข้าซึ่งเธอเปียกฝนเสื้อสีขาวที่เธอสวมมองเห็นอะไรต่ออะไรรำไร ผมเลยจ้องตาค้าง เธอมองหน้าแล้วด่าผมว่า "บ้ามองอยู่ได้" แล้วเดินไป พอผมหายงงก็เดินตามไป ในที่สุดเราก็รู้จักกัน

ผมรู้จักเธอได้ไม่นานก็รู้สึกทั้งรัก ทั้งหลง เพราะเธอช่างเอาใจ ผมรู้สึกอยากซุกไซ้ร่างอวบ ๆ นั้น อยากได้ยินเสียงร้องของเธอเวลาอยู่ใต้ร่างผม ผมจึงวางแผนพาเธอไปเที่ยวแถวบ้านพักเรือนแพโดยผมจองล่วงหน้าไว้ เราขี่มอเตอร์ไซค์ไปผมแกล้งขี่หวาดเสียวจนเธอกลัวกอดเอวผมแน่น ทำให้ผมใจหวิวเพราะส่วนนุ่มของเธอบดเบียดบริเวณหลังและบั้นท้าย เมื่อไปถึงเราก็ลงเล่นน้ำกัน เธอใส่เสื้อยืดสีขาวและกางเกงขาสั้น

พอลงน้ำเสื้อสีขาวรัดรูปยอดอกชูชัน เพราะน้ำเย็นผมรู้สึกอยากทำอะไรกับอกขาว ๆ ที่ล่อตานั้น แต่ต้องอดใจรอเพราะดูเธอมีความสุขกับการเล่นน้ำ หลังเลิกเล่นเธอขึ้นมาเปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำก่อนผม เมื่อเธอเสร็จก็ร้องเรียกผมให้ไปอาบน้ำ แต่เมื่อผมเห็นผ้าขนหนูผืนเล็กที่พันอยู่บนตัวของเธอ ผ้าขาวม้าที่ผมนุ่งอยู่ก็แทบหลุด เธอบอกว่าไปอาบน้ำซิ ผมแกล้งเดินผ่านทำเป็นเซชนเธอแล้วกอดเธอไว้จมูกและปากซุกไซ้รอบคอเธอ เธอร้องและดิ้น

ผมปิดปากเธอด้วยปากผม มือผมลูบคลำไปบั้นท้ายวกกลับหาเนินเนื้อชุ่มฉ่ำเต็มมือดีเหลือเกิน ริมฝีปากผมขบยอดอกเธอเบา ๆ เธอร้องครางไม่รู้ว่าเธอเลิกดิ้นตั้งแต่เมื่อไหร่

เธอแอ่นร่างเบียดเข้าหาผม ขาเธอแยกจากกันผมแทรกเข้าไปเธอส่ายไปมาบอกว่าเจ็บ ผมจึงผ่อนแรงจนถึงสวรรค์ทั้งคู่ ผมถามเธอว่ามีความสุขมั้ย เธอบอกว่ากลัวท้อง ผมบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงเพราะผมป้องกันไว้แล้ว

ของอย่างนี้มันต้องเตรียมการล่วงหน้าอยู่แล้วจริงไหมครับ

รอน

เธอมาเอง

น้ำลายหก

ลีลาเพล็จศึก

ลวดลายของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ก็มันส์ตอนลุ้นนี่แหละท่านขุนเอ๋ย... เรื่องที่ได้นำลง มีค่าตอบแทน 100 บาท

จะไหวหรือ

ผมอายุตอนนี้ก็ 20 กว่า ๆ ผมทำงานแล้ว ฐานะพอใช้ได้ ผมมีหน้าที่ต้องดูแลเรื่องบ้านเช่าให้พ่อผมที่มีอยู่ 20 กว่าหลังในซอยท่าพระ ผมก็เลยต้องมาอยู่ที่ซอยนี้ ผมเป็นคนหล่อพอดู แต่ผมไม่ค่อยจีบพวกสาวเท่าไรนัก แต่ส่วนมากมักจะโดนสาว ๆ จีบเป็นประจำ ซึ่งก็มีอยู่จำนวนมากที่โดนผมฟันไปแต่ก็แบบสนุกๆ เท่านั้น

และที่ในซอยนี้มีอยู่คนหนึ่งที่ผมสนใจมากอยากจะฟันเธอเหลือเกิน เธอสวยพอตัว ดูเซ็กซี่มาก ชอบนุ่งกางเกงขาสั้นรัดรูป หน้าอกใหญ่ ก้นงอนงามมากแต่เธอเป็นคนที่มักจะฟรีเซ็กซ์กับผู้ชายหลายคนในซอยนี้ เธอไม่ได้ทำงานอะไร นอกจากขายแนะนำพวกเครื่องสำอางแบบเล่น ๆ

ผมกับเธอเจอกันบ่อยมาก เพราะเธอต้องเดินผ่านบ้านผมและเธอก็รู้ว่าผมชอบเธอแต่เธอทำเป็นไม่สนผม จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่ผมนั่งคุยอยู่กับเพื่อนผมบนบ้านเธอก็ขึ้นมาหาผมบนบ้าน ผมตกใจอย่างมากที่เธอเข้ามาหาผมก็เลยถามว่ามีอะไรหรือ เธอก็เรียกผมมาคุยที่ข้าง ๆ ห้องแล้วบอกว่าเธอต้องการเงินสัก 600 บาท ขอให้ผมช่วยเธอ แล้วจะให้เธอทำอะไรหรือจะทำอะไรเธอก็ยอม

ในขณะนั้นผมนุ่งกางเกงในตัวเดียว เธอก็เอามือมาลูบเจ้ามังกรผม ผมก็เข้าใจได้ทันทีว่าต้องทำอย่างไร ผมก็เลยบอกว่าตกลงแต่ขอให้เพื่อนผมร่วมด้วยนะ เธอทำท่าลังเลผมก็เลยเข้าทางหลังเธอเอามือโอบกอดตรงนมเธอแล้วก็ใช้ตามคอเธอและเอาเจ้ามังกรถูไถตรงร่องกลางก้นเธอ

ในที่สุดเธอก็ตกลงผมก็เลยพาเธอเข้าห้องแล้วหันมาบอกเพื่อนผมให้ถอดเสื้อผ้าเตรียมตัวซึ่งเพื่อนผมก็เข้าใจดี ผมพาเธอมานอนที่เตียงจัดการถอดเสื้อผ้าเธอออก ผมแทบไม่เชื่อสายตาเลยว่าคนที่ผ่านชายมาหลายคนจะยังมีหน้าอกที่อวบตั้งนูน แข็งไม่เหลว หัวนมตั้งชูสวยมากแต่สีออกจะคล้ำไปนิดผมมองเธอไล่มาจนถึงปากถ้ำโคกนูนใหญ่พอตัว เมื่อผมยืนดูสักพัก เธอก็ลุกขึ้นมานั่งขอบเตียง ผมก็เอามือวางบนไหล่เธอเธอก็เอามือมากอดสะโพกผม ผมก็จับหัวเธอให้มาแนบที่หน้าท้องผมและบริเวณของของผมซึ่งขณะนั้นตื่นรออยู่แล้ว เธอก็ดึงกางเกงในผมให้หลุดไปกองที่พื้น

พอกางเกงในผมหลุดเธอก็ถอยหน้าออกทันทีแล้วบอกว่าจะไหวหรือขนาดอย่างนี้ (ของผมไม่ใหญ่

มากแค่ 6 × 5.5 เท่านั้น แต่หัวโตมาก) แล้วเธอก็ถามว่าของเพื่อนผมล่ะ ผมก็เรียกเพื่อนให้มาถอดกางเกงในแล้วมายืนตรงหน้าเธอของเพื่อนผม ก็ไม่ใช่ย่อยเหมือนกัน เธอเอามือทั้ง 2 ข้างมาจับของผมและเพื่อนรูดไปรูดมาแต่ผมใจร้อนก็เอามือเธอออกแล้วก็จับของผมให้เข้าทางปากเธอซะเป็นการอุ่นเครื่องก่อน

สักพักผมก็ให้เธอนอนในท่าโก้งโค้งบนเตียงแล้วผมก็มาทางด้านหลังให้เพื่อนผมป้อนเจ้าลูกชายให้เธอดูดแทน ผมจับก้นเธอให้ลอยขึ้นเล็กน้อย แล้วผมก็จับของผมให้ตรงเป้าหมาย แล้วก็ค่อยจ่อให้ผ่านเข้าไป พอเข้าไปได้แค่หัวเท่านั้น เธอก็พยายามถอยหนีร้องบอกเจ็บมาก ผมก็เลยคาค้างไว้แค่นั้นก่อนแล้วก็เอามือคลึง บีบนมเธอ ส่วนเพื่อนผมตอนนั้นหลับตากระแทกเข้าออกในปากเธออย่างมัน ผมก็ค่อยดันเข้าไปจนหมดสักเดี๋ยวผมก็เริ่มดันเข้าดันออกตามจังหวะที่ผมชอบ คือเข้าจนสุดลึก ๆ และดึงออกมาเกือบหลุดแล้วก็กระแทกพรวดเดียวมิดเลย

ผมทำได้สักพักผมก็ให้เธอนอนหงายแล้วให้เพื่อนผมมาจัดการยกล้อเธอบ้างส่วนผมก็เอาของผมเข้าทางปากเธอ เธอใช้ลิ้นเก่งมากจนผมเสียวไปหมดเลยต้องชักออกมาก่อนก่อนที่ของผมจะสิ้นฤทธิ์ผมนอนลงบนที่นอนให้เธอขึ้นมาจัดการควบม้าแทน ส่วนปากเธอก็ยังคงทำให้เพื่อนผมจนเพื่อนผมบอกทนไม่ไหวแล้วก็กระแทกเข้าไปจนสุดแล้วก็พ่นพิษใส่เธอจนหมด เธอกลืนมันจนหมด

ส่วนผมเมื่อเห็นเพื่อนเรียบร้อยแล้วผมก็พาเธอเข้าไปในห้องน้ำแล้วจัดการเธอในท่าหนุมานขย่มตอต่อ สักเดี๋ยวผมก็เปลี่ยนท่าขอเป็นท่าข้างหลังเธอบ้าง ซึ่งเธอก็ไม่ว่าอะไร เธอบอกว่าเธอเคยผ่านมาแล้วเลยสบายหน่อย

แล้วผมกับเธอก็อาบน้ำกัน คุยไปคุยมาเธอบอกว่าต้องการเงินไปซื้อเสื้อผ้าใส่และเธอบอกว่าไม่คิดเลยว่าผมจะทำได้ถูกใจเธออย่างนี้ เธอบอกว่ารู้อย่างนี้มาให้ฟันตั้งนานแล้วซึ่งผมก็บอกว่ามาเมื่อไรก็ยินดีต้อนรับเสมอ

และจากวันนั้นมาเธอมักจะมาหาผมเสมอทุกอาทิตย์และไม่เคยคิดราคาค่าตัวกับผมอีกเลยแต่ผมก็ให้เธอใช้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ จนประมาณสัก 7 เดือนต่อมาเธอก็ย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดกับพ่อแม่เธอ แต่ผมก็ยังคิดถึงเธอเสมอเพราะไม่เคยมีหญิงคนไหนเลยที่จะให้ผมทำได้อย่างนี้

เทพ

ความรัก*ความหลัง

ความรัก-ความหลัง ทุกเรื่องที่ได้ลงมีค่าตอบแทน 100 บาท

คืนแรก

(อ่านต่อหน้า 54)

ประสบการณ์ต่างแดน

เรื่องราวและลีลากามเยศอันหลากหลายจากต่างแดนซึ่งเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นมาแล้ว นำมาเสนอเพื่อให้แฟน ๆ "นวลนาง" ได้สัมผัสกับรสชาติแปลก ๆ กันบ้าง

ครั้งแรกกับสาวซิง ๆ

ผมมีอาชีพเป็นเซลส์แมนจึงไม่มีเวลาอยู่ประจำสำนักงานมากนัก เพราะจะต้องออกไปติดต่อกับลูกค้า

สินค้าของบริษัทที่ผมเป็นเซลส์อยู่ก็คือ อุปกรณ์ทางไฟฟ้า เช่น พวกสวิตช์บอร์ด และออเปอเรเตอร์ต่างๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร บริษัทของเรามีหญิงสาวคอยทำหน้าที่รับโทรศัพท์และคอยให้รายละเอียดต่าง ๆ เมื่อมีผู้มาติดต่อในบางครั้งเมื่อผมอยู่ข้างนอก แล้วเกิดมีปัญหาหรือขัดข้องผมก็ต้องติดต่อเข้ามารายงานให้บริษัทรู้ ซึ่งจะต้องผ่านเธอทุกครั้ง

ผมยอมรับว่าบริษัทเลือกคนทำหน้าที่ได้ดีจริง ๆ เสียงของเธอฟังดูแล้วมีเสน่ห์มาก เมื่อผมได้ยินครั้งแรก เกิดความรู้สึกอยากเห็นหน้าขึ้นมาทันที ว่าเสียงยังขนาดนี้แล้วหน้าตาจะขนาดไหน แต่ผมก็ไม่มีโอกาสสักที ก็เพราะผมต้องออกมาข้างนอกบ่อย ๆ นี่ละ ผมได้พูดคุยกับเธอทางโทรศัพท์หลายครั้งเพื่อต้องการทราบรายละเอียดบางอย่างจนเราคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เห็นหน้ากันด้วยซ้ำไป แต่ก็รู้อย่างหนึ่งก็คือเธอชื่อ "เกล"

แล้วโชคดีก็เป็นของผม วันนั้นผมมีธุระต้องเข้าบริษัทเพื่อส่งรายงานให้บริษัท ผมจึงแวะไปหาเธอ แต่ผมก็มีเวลาไม่มากนัก ผมจึงให้นามบัตรเธอไว้และเชิญเธอไปที่บ้านผมในตอนเย็นหลังจากเลิกงาน เธอก็รับนามบัตรไว้และไม่ได้ตอบปฏิเสธแต่อย่างใด แล้วผมก็จากเธอมาเพื่อทำธุระต่อ

เมื่อถึงเวลานัด เสียงกริ่งที่ประตูก็ดังขึ้น ผมรีบตรงไปเปิดทันทีและก็ได้พบเธอ เธอเป็นคนสูง ผมยาวสีดำ ทำให้เธอดูมีเสน่ห์ยิ่งขึ้น ผมเชื้อเชิญให้เธอเข้ามานั่ง แล้วส่งไวน์ขาวให้เธอ เมื่อเธอรับไปดื่ม ผมจึงปลีกตัวไปเปิดแผ่นเสียง ผมเลือกเพลงของแมรี่ แมนนีโร ออกมาเปิด

เริ่มแรกเราก็เริ่มคุยกันในเรื่องทั่ว ๆ ไปซึ่งเกี่ยวกับ งานที่เราทำเสียส่วนใหญ่ และเมื่อเรารู้สึกสนิทสนมกันมากขึ้น ผมก็ขยับเข้าไปใกล้เธอ โอบกอดเธอ แล้วจุมพิตเบา ๆ ที่แก้ม เธอก็ทำตอบเช่นกัน

"ทำไม? เราไม่ถอดเสื้อผ้าออก เพื่อมันจะได้สบายกว่านี้ล่ะ" เธอกระซิบบอกผมเบา ๆ ที่ใบหู ผมรับและสนับสนุนทันที แล้วในไม่ช้าร่างของเราทั้งสองก็เปลือยเปล่าด้วยกันทั้งคู่

เสียงเพลงยังคงดังอยู่ ผมจูงมือเธอให้ลุกขึ้นแล้วโอบมือทั้งสองรอบเอวของเธอ ส่วนเธอเอามือมาโอบรอบคอผม เราเคลื่อนกายที่เปลือยเปล่าไปตามท่วงทำนองของเพลงอย่างช้า ๆ ผมก้มลงจูบเธออย่างดูดดื่ม ร่างของเราค่อย ๆ ย่อลงจนในที่สุดเราทั้งสองก็นอนราบอยู่บนพรมที่พื้น แต่เธอกลับยันตัวลุกขึ้นแล้วก้มลงจูบเบา ๆ ที่ไอ้หนูของผม ทำให้มันตื่นตัวและลุกชันขึ้นทันที

จากนั้นเธอจึงค่อย ๆ บรรจงอมมันเข้าไปในปาก อย่างทะนุถนอมแล้วจึงค่อย ๆ คายออกอีก ลิ้นของเธอตวัดเลียที่ปลายลูกศรอย่างแคล่วคล่อง เล่นเอาผมผวา เธอมีความสามารถจริง ๆ สามารถกลืนแท่งเนื้อของผมเข้าไปไว้ในปากของเธอได้จนหมดลำ มันลึกเข้าไป..ลึกเข้าไป..จนถึงคอหอยของเธอเลย

ผมปล่อยให้เธอทำเช่นนั้นอยู่ชั่วระยะหนึ่ง แล้วจึงบอกให้เธอหยุด เพราะดูเหมือนว่าผมจะยิ่งเอาเปรียบเธอมากเกินไป ดังนั้นผมจึงกดร่างของเธอให้นอนหงายแล้วแทรกตัวลงไประหว่างขาของเธออย่างไม่รีรอ ผมจัดการสอดอาวุธของผมเข้าไปในกล่องกำมะหยี่ดำของเธอทันที ในขณะเดียวกันเธอก็ตวัดขาขึ้นมาพันอยู่รอบเอวผมเช่นกัน

ผมเริ่มบรรเลงเพลงรบทันทีเมื่อผมสังเกตดูท่าทางเธอจะชอบท่านี้

มากทีเดียวเพราะมันจะทำให้ทุกส่วนของเรากระชับกันยิ่งขึ้น ใบหน้าของเธอบูดเบี้ยว นัยน์ตาปิดแน่น ริมฝีปากเม้มสนิทด้วยความเสียวสยิว สิ่งที่พบเห็นทำให้ผมเร่งเร้าจังหวะให้รวดเร็วและรุนแรงขึ้น และผมก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมความสามารถของผมจึงเพิ่มทวีคูณขึ้น ธรรมดาผมไม่เคยอดทนได้นานถึงขนาดนี้นั้นอาจจะเป็นเพราะผมต้องการแสดงให้เธอได้รับรู้ถึงพลกำลัง และความสามารถของผมที่มีอยู่ก็เป็นได้

ดูเธอจะหื่นกระหายการถึงจุดสุดยอดเสียจริง ๆ ในขณะที่ผมเสร็จเพียงครั้งเดียว แต่เธอเล่นไปแล้ว 3-4 ครั้ง ต่อมาผมจึงได้รู้ว่า เธอนั้นยังไม่เคยพบหรือนอนกับใครมาก่อนเลย เธอพยายามรักษาความบริสุทธิ์ของเธอมาโดยตลอด จนกระทั่งมาเจอผม เมื่อผมได้ยินครั้งแรกก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่า เธออดทนมาได้อย่างไรกัน แต่เธอก็ยังยืนยันว่าเธอ "ไม่เคย" มิน่าเล่าเธอถึงได้ร้อนแรงและหื่นกระหายเสียจริง ๆ เพราะไม่เคยเจอนี่เอง ผมก็ไม่ได้ให้ความสนใจอะไรมากนัก ผมเริ่มจูบที่ใบหูของเธอแล้วเอาลิ้นชอนไชเข้าไปข้างใน เล่นเอาเธอดีนตัวขึ้นมาอีก

ผมเริ่มพรมจูบไปทั่วทั้งร่างของเธอตั้งแต่ศีรษะจนถึงปลายเท้า เพียงแค่นี้ก็ทำให้เธอทะยานไปสู่สรวงสวรรค์ได้เหมือนกัน คราวนี้เธอหันมาเล่นงานผมบ้าง โดยเธอขึ้นมานั่งยอง ๆ คร่อมตอของผมจนมันฝังเข้าไปในร่างของเธอจนมิด จากนั้นก็เคลื่อนไหวขย่มขึ้นลงเป็นการใหญ่ จนผมทนไม่ไหวต้องยอมแพ้เธอ โดยการฉีดน้ำเข้าไปในตัวเธอเพื่อเป็นการเตือนเธอว่า ผมแพ้เธอแล้วจริง ๆ

เราทั้งคู่มาสะดุ้งตื่นเมื่อนาฬิกาปลุกดังขึ้นตอนเจ็ดโมงเช้า จึงลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวไปทำงานต่อ และเดี๋ยวนี้ทุก ๆ คนที่บริษัทก็รู้ว่าวันนั้นเธอไปค้างที่บ้านผม และอีกหลายครั้งหลังจากนั้น มันจะแปลกอะไรนักหากเราจะพาผู้หญิงสักคนที่พยายามทำทุกอย่างทุกทางที่จะให้เรามีความสุขไปที่บ้านของเรา

การมีสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้ร่วมงานเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุก ๆ คน บางคนอาจจะได้พบมาแล้ว และในบางคนก็ยังไม่เคยได้พบมาเลยก็ได้ แต่ถึงอย่างไรก็อย่าได้ไปวิตกกังวลกับมันเลย มันก็เหมือนกับขนมนั่นแหละ

เมื่อเรามีเราก็ได้กิน และถ้าไม่มีก็คงจะไม่ได้กิน ถ้าอยากกินแต่ไม่มีก็ต้องเสาะหาเอาเองต่อไป

บิลล์
นิวยอร์ค

เสียสาวเมื่อวันคริสต์มาส

ฉันครองตัวเป็นสาวมาจนอายุ 25 ปี โดยไม่คิดจะจริงจังกับใครเพราะคิดจะทำงานในหน้าที่รับผิดชอบให้ได้ดีที่สุดเสียก่อน และปกติก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานอย่างเดียวไม่อยากจะคบหาพูดคุยกับคนอื่น ๆ ในสำนักงานมากนัก แต่ถึงกระนั้นฉันก็มีอันต้องเสียสาวทั้งที่หวงแหนมานานแสนนานจนได้

มันเกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วนี้เอง ตอนนั้นสำนักงานของฉันจัดงานฉลองวันคริสต์มาส คุณคงจะรู้ว่าสภาพของงานเป็นเช่นไร มันมีแต่เสียงอึกทึกและเอะอะ ของบรรดาคนที่มาร่วมในงานและเสียงเพลงจากวงดนตรี ทุกคนพยายามหาความสุขใส่ตัวอย่างเต็มที่ใครจะเดินไปไหนมาไหนไม่มีใครมาสนใจกัน จะพูดคุยกันก็แต่เฉพาะกับคนที่อยู่ใกล้เท่านั้น ในตอนแรกฉันไม่ได้คิดว่าจะมางานนี้เลย เหมือนกับงานอื่น ๆ ที่สำนักงานจัดแล้วฉันก็แอบหนีกลับบ้านไม่มาร่วม เพราะคิดจะไปฉลองที่บ้าน แต่เมื่อคิดอีกทีฉันอาจจะถูกติฉินจากเจ้านายเอาได้ เพราะฉะนั้นเพื่อความปลอดภัยในอาชีพ ฉันจึงต้องมาร่วมในงาน เมื่อมาอยู่ภายในงานเห็นทุกคนสนุกสนาน ฉันก็พลอยสนุกไปด้วย

ฉันจัดว่าเป็นคนสวยคนหนึ่งในที่ทำงาน มีผู้ชายหลายคนพยายามมาตีสนิท รวมทั้งเจ้านายของฉันเองด้วย ในขณะที่ทำงานฉันสังเกตเห็นว่าเมื่อฉันอยู่กับเจ้านายสองต่อสองภายในห้องของเขา ดูเขาจะเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นทันที โดยฉันได้สังเกตจากแววตาและกิริยาของเขาที่แสดงต่อฉัน

สิ่งที่ฉันกลัวและหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลาก็คือกลัวเขาจะขอบางสิ่งบางอย่างจากฉัน ซึ่งฉันคงจะปฏิเสธไม่ได้เมื่ออยู่ในงาน ฉันก็สังเกตเห็นแววปรารถนาในสายตาของเจ้านายอีกเช่นกัน แต่ฉันก็ทำเป็นไม่สนใจเพราะไม่อยากหมดอารมณ์สนุกในตอนนี้

ฉันสนุกมากและอาจจะมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ ฉันดื่มไปหลายแก้วทีเดียว ซึ่งธรรมดาแล้วฉันไม่เคยดื่มมันเลย อาจจะเป็นเพราะฉันเกิดวิตกกังวลหรือเปล่าก็ไม่รู้ สรุปแล้วฉันเมามาก ความรู้สึกครั้งสุดท้ายที่ฉันจำได้ก็คือ ฉันเดินออกจากกลุ่มคนภายในงาน เมื่อฉันรู้สึกตัวก็พบว่า ฉันมานอนอยู่บนเครื่องถ่ายเอกสาร ภายในห้องถ่ายเอกสารโดยมีเจ้านายยืนอยู่ข้าง ๆ เขากำลังเอามือลูบไล้ของสงวนของฉันเล่นอย่างแผ่วเบา และพยายามจะแทรกนิ้วของเขาเข้าไปข้างใน

ฉันเมามาก มากจนไม่คิดจะขัดขืน ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาใช้นิ้วชอนไชเข้าไปและอยู่ ๆ เขาก็หยุดการกระทำแบบนั้น ด้วยความสงสัยฉันจึงลืมตาขึ้นดู ภาพที่เห็นเล่นเอาฉันใจหายวูบ ความเมามายหายไปเป็นปลิดทิ้ง เพราะเจ้านายของฉันกำลังเปลื้องเสื้อผ้าของเขาออกจากร่าง ฉันคิดถึงสิ่งที่เขาจะทำต่อไปและคิดถึงสถานที่ ๆ เราอยู่ในขณะนี้

อ่านต่อหน้า 54

ผู้ช่วยแม่บ้าน

บรรพตกลับถึงห้องพักที่แฟลตด้วยความแปลกใจเมื่อพบว่ามีเด็กสาวคนหนึ่งเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในครอบครัวที่เขาอยู่กับปนัดดาเพียงสองคนเท่านั้น

"สวัสดีค่ะ พี่บรรพต"

เขางุนงงยิ่งขึ้นเมื่อเด็กสาวคนนั้นกล่าวทักอย่างสนิทสนมขณะที่กระพุ่มมือแสดงคารวะ

ปนัดดาเดินอุ้ยอ้ายเข้ามาเกาะแขนผัวรัก แล้วบอกกับเขาว่า

"พตคงจำยายขวัญไม่ได้ล่ะซี ...ยายขวัญนี่เป็นลูกสาวของน้าสายใจ ญาติของดาไงคะ"

บรรพตพยักหน้าหงึก ๆ ไปยังงั้นเอง แล้วยิ้มเจื่อน ๆ ให้เด็กสาว

ปนัดดาอธิบายต่อ

"เมื่อสองปีก่อนที่เราแต่งงานกันน่ะ ยายขวัญก็มาช่วยงานอยู่กับน้าสายใจ แต่ตอนนั้นยายขวัญยังเป็นเด็กกะโปโลอายุ 14-15 วุ่นอยู่แต่ในครัว พตก็เลยจำหน้าจำตาไม่ได้ เพราะเสร็จงานแล้วก็ไม่ได้เจอกันอีก"

"นั่นน่ะซี..." เขาพึมพำ แล้วยิ้มสนิทปากสนิทตาขึ้น "ผมจำได้แต่น้าสายใจที่ว่าเป็นแม่ครัวเอก"

"ใช่แล้วค่ะ ใช่แล้ว....และยายขวัญก็คือลูกสาวคนเล็ก ส่วนคนโตก็แต่งงานออกเรือนไปแล้ว คนรองก็ช่วยงานอยู่ที่ร้านอาหารต่างจังหวัดโน่น"

"แล้วหนูนี่ล่ะ...ยังเรียนอยู่หรือไง?" บรรพตถามลอย ๆ

"ก็เพราะไม่ชอบเรียนนี่น่ะซี้" ปนัดดาทำเสียงสูงเหมือนจะตำหนิญาติผู้น้องอยู่กราย ๆ "น้าสายใจถึงได้ส่งมาอยู่กับเรา"

บรรพตเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

"คืออย่างนี้ค่ะ..." ปนัดดาลากข้อมือผัวรักให้นั่งลงที่เก้าอี้รับแขก แล้วชี้ให้เด็กสาวนั่งอีกตัวหนึ่ง "เมื่อสักอาทิตย์กว่ามาแล้ว ดาเขียนจดหมายไปถึงคุณแม่ที่ต่างจังหวัดให้ช่วยหาเด็กสักคนหนึ่งมาช่วยงานบ้าน เพราะดาจะคลอดเดือนหน้าแล้ว...ไม่อยากจะจ้างคนจรหมอนหมิ่นค่ะ"

"ผมก็นึกถึงเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ยังไม่ทันได้หารือกับดา เพราะเห็นว่ายังอีกตั้งเดือนกว่าจึงจะคลอด"

"ของอย่างนี้ต้องเตรียมหาไว้แต่เนิ่น ๆ ค่ะ แต่ก็ปลื้มแล้วล่ะที่พตอุตส่าห์ห่วงเรื่องนี้" ปนัดดายื่นปากจูบแก้มผัวรักอย่างเผลอไผลคิดว่าอยู่กันตามลำพังเหมือนวันก่อน ๆ

บรรพตก็เกือบ ๆ จะจูบตอบ พอดีนึกได้ หันไปมองเด็กสาวอย่างเขิน ๆ

"วันนี้คุณแม่เลยส่งยายขวัญนี่มาให้อยู่กับเรา เป็นอะไรล่ะ...ไม่ใช่คนใช้นะคะ เอาว่าเป็นผู้ช่วยแม่บ้านก็แล้วกัน จะได้ฟังดีหน่อย"

บรรพตหันไปทางสาวน้อยอีกครั้งหนึ่ง กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

"งั้นก็ต้องบอกว่ายินดีต้อนรับจ้ะ"

เด็กสาวยิ้มตอบ แล้วขยับตัวยืนขึ้น

"ขวัญไปจัดเครื่องดื่มมาให้พี่พตนะคะ"

พอเด็กสาวเดินลับตาไปในห้องเตรียมอาหารด้านหลัง ปนัดดาก็เอนอิงเข้าหาผัวรัก กระซิบว่า

"ยายขวัญมันดื้อกับน้าสายใจ แล้วก็ไม่ลงรอยกับพี่ ๆ น้อง ๆ น้าสายใจไปปรับทุกข์กับคุณแม่ค่ะ คุณแม่เลยแนะให้แยกมาอยู่กับเราเสียที่นี่...พตคงไม่รังเกียจนะคะ"

"โอ๊ะ! เรื่องอะไรจะรังเกียจ ญาติของดาก็เหมือนญาติของผมอยู่แล้ว และถึงยายขวัญจะไม่มาอยู่กับเรา เราก็ต้องหาเด็กมาช่วยอยู่แล้วนี่จ๊ะ อือม์...ขอให้ผมชื่นใจหน่อยเถอะ"

หล่อนรีบเบี่ยงหน้าหนี

"อื้อ...อย่าซนซิคะ เดี๋ยวเด็กเห็น..."

"ก็ช่างประไร...ไหน ผมคลำหน่อยซิลูกดิ้นเรอะเปล่า เอ้อ นมเริ่มตึง ๆ ขึ้นมาเยอะแล้วนะ"

"วุ้ย! ปากว่าจะคลำท้อง แต่ทำไมบีบตรงนั้นล่ะคะ"

"ผมไม่อยากกวนลูกน่ะซีจ๊ะ"

พอบรรพตถอนจูบจากแก้มเมียก็เห็นยายขวัญยืนอมยิ้มอยู่ใกล้ ๆ สองมือประคองถาดเบียร์เตรียมจะวางลงบนโต๊ะ

"โอ้...ดีจริง ๆ กำลังเหนื่อยๆ มา" เขาแกล้งพูดเฉไฉ แล้วปล่อยปนัดดาออกจากอ้อมกอด "ทำไมรู้ล่ะจ๊ะว่าต้องต้อนรับด้วยเบียร์หนึ่งขวดก่อนอาหาร"

"พี่ดาบอกไว้แล้วค่ะ" ยายขวัญออกตัว

"ดาแนะไว้เองค่ะ เผื่อตอนที่ดาไปคลอดที่โรงพยาบาล ยายขวัญจะได้ดูแลพตได้ไม่ขาดตกบกพร่องไงคะ"

"ชื่นใจของผม..." พรรพต จูบเมียซะอีกฟอด

คืนนั้นเอง...หลังจากดูละครน้ำเน่าตอนหลังข่าวประจำวันจบแล้ว ปนัดดากับบรรพตก็เข้านอนในห้อง

ส่วนเด็กสาวนั้นปนัดดาจัดหาเครื่องนอนให้นอนบนโซฟาไปพลาง ๆ ก่อน เพราะมากะทันหันเตรียมไม่ทัน แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะห้องรับแขกก็ไม่เคยใช้รับแขกอยู่แล้วในตอนค่ำคืน นอกจากจะนั่งดูโทรทัศน์กันเท่านั้น ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ดูกันไม่ดึกเพราะปนัดดาท้องแก่มากขึ้นทุกวันต้องการการพักผ่อนมากกว่า

เมื่อขึ้นบนเตียงและดับไฟดวงใหญ่เหลือโคมสลัวที่หัวเตียงแล้วทั้งสองก็หันเข้ากกกอดและจูบกันอย่างแสนรักใคร่

ทั้งคู่รักกันมาตั้งแต่เริ่มทำงาน โดยบรรพตถูกย้ายไปประจำในสาขาต่างจังหวัดที่ปนัดดาทำงานอยู่หลังจากที่จบ ป.ว.ช.มาได้ไม่กี่เดือน หนุ่มหล่อกับสาวสวยผูกพันรักใคร่กันอยู่เกือบปีก็หมั้นหมายกันเพื่อให้ผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงสบายใจ เพราะควงกันแนบสนิทติดตรึงจนเป็นที่ลือกระฉ่อนในแวดวงคนรู้จัก ซึ่งนั่นเท่ากับเปิดโอกาสให้ทั้งคู่มีสัมพันธ์สวาทอย่างล้ำลึกกันได้สะดวกขึ้น ปนัดดาถึงกับไปอยู่ที่บ้านพักของบรรพตจนดึกดื่นทุกคืน และบางคืนก็โมเมค้างซะที่นั่นด้วย...จนเมื่อสองปีที่แล้วทั้งคู่จึงได้แต่งงานกัน โดยบรรพตขอย้ายครอบครัวเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯเพราะต้องการความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ ปนัดดาก็ยังทำงานอยู่ในที่เดียวกันจนกระทั่งท้องแก่ถึงเดือนที่เจ็ดเต็มจึงได้ลาพักตามสิทธิและระเบียบของบริษัท โดยยังได้รับเงินเดือนอยู่

บรรพตกับปนัดดาร่วมกันกู้เงินสวัสดิการของบริษัทมาเช้าห้องที่แฟลตนี้อยู่กันอย่างมีความสุขตามประสาผัวหนุ่มเมียสาว และตัดสินใจเลิกคุมกำเนิดเมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่ควรจะมีทายาทได้แล้ว ซึ่งบัดนี้ปนัดดาก็ใกล้จะคลอดแล้ว อีกเพียงเดือนเศษ ๆ เท่านั้น

แต่ด้วยความรักที่ไม่เคยจืดจาง ทั้งคู่จึงแทบจะไม่ยอมร้างห่างเหินในรสสวาทซึ่งกันและกันเลย และดูเหมือนบรรพตจะหลงใหลในรูปร่างที่เปลี่ยนแปลงของหล่อนเสียด้วย เขามักจะขอร้องให้หล่อนนอนเปลือยกาย เพื่อที่เขาจะได้กอดจูบลูบไล้ไปทั่วเรือนร่างที่อวบใหญ่ขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะตรงหน้าท้องที่ใหญ่ขึ้นมาทุกวี่ทุกวันนั้นเขาชอบที่จะจูบชมอย่างหลงใหล พร้อมกับพรรณนาถึงสายเลือดในครรภ์ของหล่อน

ทว่า ปนัดดาก็ไม่แน่ใจนักหรอกว่าบรรพตรักลูกในท้องหรือว่าหลงใหลส่วนที่ต่ำใต้ลงไป เพราะทุกคราวเขามักจะจูบเลื่อนลงไปถึงบริเวณที่นูนหนั่นบนต้นขาของหล่อน แล้วสัมผัสอย่างดื่มด่ำล้ำลึกด้วยปลายลิ้นของเขา...จนหล่อนท่วมท้นด้วยความสุข หลังจากนั้นเขาจึงให้หล่อนช่วยเขาบ้างโดยใช้มือ

"ความรักที่สม่ำเสมอของเราจะทำให้ลูกมีจิตใจที่สมบูรณ์...."

ปนัดดาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาไปได้ความคิดนี้มาจากตำราเล่มไหน...แต่หล่อนก็พึงพอใจ เพราะนั่นหมายความว่าเขาจะต้องให้ความสุขแก่หล่อนไปจนกระทั่งถึงวันคลอด

และในคืนนี้ก็ไม่ต่างไปจากคืนก่อน ๆ

เมื่อกกกอดพลอดพร่ำกันครู่ใหญ่แล้วบรรพตก็เลื่อนตัวเองลงคุกเข่าหน้าเตียง....รั้งร่างของปนัดดาให้นอนขวาง แล้วเขาแทรกร่างเข้าหาซึ่งเป็นท่วงท่าที่ทั้งสองค้นพบว่าสะดวกสบายที่สุด

หลังจากชั่วโมงแห่งความสุขผ่านพ้นไปจากเขาทั้งสองแล้ว ต่างก็กลับขึ้นนอนคู่เคียงกันในสภาพที่เปล่าเปลือย...เป็นที่รู้กันว่าหากใครหลับไปก่อนคนที่ยังไม่หลับจะต้องดูแลห่มผ้าให้กันหนาวยามดึกดื่นหลังเที่ยงคืน

> " เท่านั้นเอง บรรพตก็หมดความลังเลและอดกลั้น เขาโผนเข้ากอดหล่อนไว้เต็มวงแขน จนล้มทาบทับลงไปด้วยกันที่กลางเตียง "

★ ★ ★

บรรพตบีบมือของปนัดดาอย่างให้กำลังใจในวันที่เขาพาหล่อนไปโรงพยาบาลที่ได้ฝากครรภ์ไว้ เพราะหล่อนเริ่มมีอาการปวดท้องขึ้นมาเมื่อตอนบ่าย และยายขวัญเป็นคนโทรศัพท์ไปตามเขาที่บริษัท

เขาได้ขับรถพาหล่อนไปโดยมียายขวัญประคับประคองหล่อนอยู่ทางเบาะหลัง

หมอบอกว่าขอรับตัวไว้เลย เพราะอาจจะคลอดในอีกไม่ช้า และได้ให้เขาลงนามอนุญาตให้ผ่าตัดทำคลอด ซึ่งเป็นความประสงค์ของปนัดดาอยู่แล้ว

"เครื่องจะได้ไม่เสียไงล่ะคะ..." หล่อนเคยบอกกับเขาตั้งแต่ตอนท้องเริ่มโตขึ้นมากแล้ว "ถ้าคลอดตามธรรมชาติภายในช่องคลอด

หย่อนยานแล้วพดจะเบื่อเพราะไม่กระชับ...เพื่อนของดาบอกว่าหมอเพียงแต่เย็บภายนอกให้เท่านั้นเอง สู้ผ่าออกทางหน้าท้องไม่ได้หรอก จริงมั้ยคะ?"

มันก็ต้องจริงแน่นอน เพราะเขาก็สืบถามเรื่องนี้มาแล้วเช่นกัน

"เขาบอกว่าเดี๋ยวนี้ผ่าออกได้ถึงสามครั้ง ซึ่งก็ตรงกับความต้องการของเราพอดีเลยนะคะ เพราะฉะนั้นพดไม่ต้องกลัวว่าเครื่องของดาจะชำรุดหรอกค่ะ"

บรรพดกับยายขวัญเฝ้าอยู่จนสองทุ่มปนัดดาก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะคลอด ได้แต่ปวดรุม ๆ อยู่เป็นช่วง ๆ ซึ่งหมอบอกว่าไม่เป็นอะไร เป็นเรื่องปกติธรรมดา

"คุณกลับไปก่อนก็ได้ครับ แล้วพรุ่งนี้เช้าค่อยมาใหม่...หากมีอะไรฉุกเฉินคืนนี้เราจะโทรศัพท์ถึงคุณตามหมายเลขที่ให้ไว้" หมอบอกอย่างนั้น

ปนัดดาบีบมือบรรพดและยิ้มแหย ๆ แม้จะมีเพื่อนเตียงอื่น ๆ อยู่ร่วมห้องแต่หล่อนก็ไม่อุ่นใจเท่ากับได้อยู่ใกล้ ๆ ผัวรัก

"กลับไปเถอะค่ะพด แล้วพรุ่งนี้แวะมาก่อนไปทำงานนะคะ..." หล่อนหันไปทางยายขวัญ "ขวัญกลับไปพร้อมพี่พดนะจ๊ะ ตอนนี้ต้องเหนื่อยหน่อยล่ะ รับหน้าที่ในบ้านแทนพี่ดาให้ครบถ้วนด้วยนะจ๊ะ...ตามที่พี่ดาสอนไว้น่ะ"

"ค่ะ....พี่ดา"

พยาบาลประจำตึกขึ้นมาเตือน คนที่เยี่ยมไข้อยู่ทุกคนจึงรีบออกจากห้องคนไข้

บรรพดกับยายขวัญเดินเงียบ ๆ ลงไปที่รถ

"ประเดี๋ยวเราแวะทานข้าวที่ร้านอาหารใกล้ ๆ แฟลตก็แล้วกันนะ จะได้ไม่ต้องกลับไปหุงหาให้วุ่นวายอีก" เขาบอกเมื่อขับรถมาได้ครึ่งทาง พลางชำเลืองมองเสี้ยวหน้าที่น่ารักน่าเอ็นดูของเด็กสาวผู้มีศักดิ์เป็นน้องเมีย

"ค่ะ..." หล่อนตอบเบา ๆ

ระหว่างที่กินข้าวกันอยู่นั้นทั้งคู่แทบจะไม่ได้พูดคุยอะไรกันเลยเพราะต่างก็ยังห่วงไปถึงปนัดดา

ปนัดดาคลอดตอนสายของวันรุ่งขึ้น ได้ลูกชายและปลอดภัยทั้งแม่และลูก

บรรพดลางานตลอดวันมาเฝ้าอยู่พร้อมกับยายขวัญ จนกระทั่งถึงสองทุ่มก็ต้องกลับเพราะหมดเวลาเยี่ยม

"หมอบอกว่าถ้าแผลผ่าตัดไม่มีปัญหาดาก็อยู่เพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น" เขาบอกกับหล่อนตามที่หมอแจ้งให้ทราบ "แต่ดาไม่ต้องเป็นห่วงบ้านนะจ๊ะ ยายขวัญทำหน้าที่แม่บ้านได้เรียบร้อยดี"

ปนัดดาหันหน้าไปทางญาติผู้น้อง ยิ้มเซียว ๆ แล้วสั่งกำชับว่า

"อย่าให้ขาดตกบกพร่องนะจ๊ะ เรื่องเสื้อผ้า อาหารการกิน แล้วก็ดูแลเรื่องที่หลับที่นอนด้วย"

"ค่ะ...ขวัญจะทำตามที่พี่ดาสั่งทุกอย่าง"

เมื่อออกจากโรงพยาบาลคราวนี้บรรพดพาเด็กสาวแวะที่ห้องอาหารชั้นดีมีเพลงฟัง

"ฉลองหลานใหม่ไงล่ะขวัญ...ดีใจหรือเปล่าที่พี่กับพี่ดาได้ลูกชายน่ะ"

"ดีใจซีคะ...ขวัญก็ได้เป็นคุณน้าเหมือนกัน"

เพราะไม่มีอะไรเป็นห่วงอีกแล้วบรรพดจึงดื่มกินทอดอารมณ์ไปกับเสียงเพลงจากนักร้องรุ่นลายครามที่น้ำเสียงยังอมตะ และสลับกับการพูดคุยกับเด็กสาว...เขาเพิ่งสังเกตเห็นคืนนี้เองว่ายายขวัญมักจ้องมองเขาอยู่แล้วด้วยแววตาที่บ่งบอกความชื่นชม

"พี่พดคะ เกือบห้าทุ่มแล้วค่ะ" หล่อนบอกเขา

"จะกลับเรอะ เอาซี่ พี่จะเรียกบ๋อยเช็คบิลล์...คืนนี้พี่คงนอนไม่หลับแน่ ๆ เลย เพราะดีใจที่ได้เป็นพ่อคนกับเขาแล้ว ฮ่าๆๆ"

เด็กสาวยิ้มกริ่ม

เมื่อกลับเข้าถึงห้องพักที่แฟลต บรรพดรีบอาบน้ำเพราะเหนียวตัวมาทั้งวัน ส่วนยายขวัญรวบรวมเสื้อผ้าไปนั่งซักอยู่ที่มุมซักล้างด้านหลังห้อง เขาจึงเลี่ยงเข้าไปนอนคิดอะไรเล่นอยู่บนเตียงในห้องนอน

พักใหญ่ ๆ ต่อมาก็ได้ยินเสียงอาบน้ำ แล้วเงียบหายไปครู่ใหญ่ จึงมีเสียงคล้ายเปิดปิดตู้เย็น เปิดฝาขวดน้ำอัดลม?

อีกชั่วอึดใจแสงไฟฟ้าห้องรับแขกก็ถูกปิดมืดลง แล้วประตูห้องนอนของเขาถูกเคาะเบา ๆ ก่อนจะเปิดออก

ยายขวัญถือถาดเบียร์ก้าวเข้ามาในห้อง ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หล่อนวางถาดลงบนโต๊ะข้าง ๆ ประตูแล้วหันกลับไปปิดประตูกดล็อค

บรรพดงงเป็นไก่ตาแตก นี่มันอะไรกัน แล้วเขาเอะใจเมื่อเห็นถนัดว่าชุดนอนที่ยายขวัญสวมอยู่คือชุดเก่าของปนัดดาตั้งแต่สมัยยังไม่ท้อง เป็นชุดที่ค่อนข้างบางและดูเซ็กซี่

ยายขวัญหันกลับมาอีกครั้งพร้อมกับยกถาดมาวางลงบนโต๊ะเคียงหัวเตียง

"พี่ดาสั่งไว้ว่าก่อนนอนพี่พดชอบดื่มเบียร์เย็นเจี๊ยบหนึ่งขวดค่ะ" หล่อนพูดเสียงหวาน แล้วรินเบียร์อย่างบรรจง

"แต่...แต่..." เสียงของเขาแหบพร่า เมื่อเห็นถนัดว่าภายใต้ชุดนอนบาง ๆ นั้นเปล่าเปลือย

ทรวงอกของหล่อนเล็กกว่าของปนัดดา แต่เต่งตึงตั้งเต้ากว่ามาก หน้าท้องยังแบนราบ เอวคอดและตะโพกโค้งงามได้สัดส่วน...ท่อนขากลมกลึง ส่วนตรงหน้าขานั้นเขาเห็นเพียงเงื้อมเงาดำร่ำไร

"เชิญดื่มค่ะพี่พด..." หล่อนยื่นแก้วเข้ามาแทบจรดริมฝีปาก เขาต้องรีบชันร่างขึ้นแล้วยื่นมือไปรับไว้

"แต่...ทำไมขวัญต้องแต่งตัวอย่างนี้ด้วยล่ะ?"

อ่านต่อหน้า 54

รัตนาวดี

บันทึกรัก อ.ต.ร.

62

ลีลาของแม่สาวบนเวทีซึ่งกำลังเพลิดเพลินอยู่ในอ่างอาบน้ำนั้น ถ้าเรียกแบบไทย ๆ ก็คือเธอกำลังถือคันเบ็ดอยู่ไงล่ะคะ สายเบ็ดงี้ถูกสาววาบแล้วก็วาบอีก เสียงครวญครางของเธอดังลอดออกใส่ไปในโมน-โครไฟ ไมโครโฟนอย่างถนัดถนี่เลยค่ะ

"ซี้ด..."

ญี่ปุ่นมันเป็นเจ้าแห่งเทคโนโลยีเครื่องเสียงอยู่แล้ว เสียงที่ดังมาจากลำโพงแบบรอบทิศทางก็เลยก้องไปทั้งบริเวณงานทีเดียว

"ซี้ดส์..."

เสียงครางของแม่นักศึกษายุ่นนี่ก็ช่างกระไรเลยหละค่ะ เพราะว่ามันทำให้หน้าขาของฉันน่ะเหนียวเหนอะจนจะเปรอะไปทั้งหน้าขาอยู่แล้ว

"ซู้ดด์..."

เธอคงจะเสียวได้ที่แล้วล่ะมั้ง เพราะว่าเธอน่ะหยัดกายขึ้นบนขอบอ่างแบบเต็มเหยียดเลย สายเบ็ดถูกสาวถี่ยิบจนไฟแทบลุกโชนไปทั้งเวที ฉันเผลอตัววางมือแหมะลงไปบนหน้าขาของตัวเองบ้างเลยหละค่ะ

"คุณรัตน์ครับ"

นายโมริตะเอียงหน้ามาเคลียคลออยู่ข้างแก้มฉัน

"คุณรัตน์...คุณรัตน์ครับ"

"อุ๊ย..."

สะดุ้งหยอยเล็กน้อย เมื่อรู้สึกตัวว่าเผลอไผลเกินไปเสียแล้ว

"เอ้อ...อะไรคะ"

"ผมเรียกคุณรัตน์ตั้งหลายคำ คุณรัตน์ไม่ได้ยินเลยเหรอ"

"เอ้อ...เหรอคะ"

"คุณรัตน์เป็นอะไรไปหรือครับ"

"เอ้อ...เปล่าเป็นนี่"

สาวน้อยบนเวทีหยุดมือที่สาวสายเบ็ดแล้วแหกปากจนเกือบเห็นลิ้นไก่ ตะโกนร้องครวญครางจนลั่นไปทั่วบริเวณ

"อูยส์..."

เธอเลื่อนร่างลงไปแช่ในอ่างอาบน้ำโผล่หน้าขึ้นมาแค่คอ

"สวัสดีค่ะ"

เสียงหวาน ๆ หลุดออกมาจากปากของเธอ

"ดิฉันชื่อจุนโกะค่ะ อายุ 18 ปี สัดส่วน 34-23-35 สูง 160 ซ.ม. เสียสาวตั้งแต่ยังเรียนอยู่ชั้นไฮสกูล ตอนนี้ กำลังโชว์ชุดพิเศษให้คุณรัตนาวดีจากไทยแลนด์ชมค่ะ"

นั่นแน่ะ! เอาชื่อนังรัตน์เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยแฮะ

"การโชว์ของเราจะออกรสชาติมากยิ่งขึ้นก็ต่อเมื่อมีผู้อาสาสมัครมาร่วมแสดงกับเราด้วย เพราะฉะนั้นใครจะสมัครขึ้นมาแสดงร่วมกับเราคะ"

หน้าเวทีมันไม่มีใครอยู่เลย เพราะต่างก็หลบมุมไปซ่อนอยู่ตามซุ้มกันหมด แล้วใครล่ะที่จะเป็นอาสาสมัครขึ้นไปบนเวที

"ต้องการผู้หญิงหรือผู้ชายครับ"

เสียงตะโกนถามมาจากอีกมุมหนึ่งหน้าเวที เสียงของหุ้นส่วนของพ่อนายโมริตะนั่นเองค่ะ สงสัยแกคงจะฟิตเต็มที่น่ะค่ะ

"ผู้หญิงค่ะ"

แม่จุนโกะส่งเสียงแจ๋ว

"ผู้ชายไม่ต้องการเลย"

"แหม...ผู้หญิงจะทำอะไรได้สักขนาดไหนกัน"

มีเสียงเถียงมาจากมุมมืด

"สู้ผู้ชายไม่ได้หรอกน่าแม่หนู"

ฉันเองก็นึกโมโหวูบขึ้นมาทันทีเหมือนกันค่ะ เลือดของความมีศักดิ์ศรีฉีดปู๊ดขึ้นสู่สมองอย่างรวดเร็ว

"ทำไมจะไม่ได้"

ฉันตะโกนสวนออกไปจากมุมที่ฉันกับนายโมริตะซุ่มอยู่

"ผู้หญิงน่ะไม่ใช่ขี้ไก่นะจะได้มาเหยียบเล่นง่าย ๆ"

"เอ๊า...ถ้าไม่ใช่ขี้ไก่ก็ขึ้นไปบนเวทีเลยสิ"

เอ๊ะ..นี่มันเสียงนายแจ็คนี่หว่า เอากับเขาด้วยหรือวะ

"นั่นน่ะสิ"

มีเสียงสนับสนุนดังขึ้นยกใหญ่เลยค่ะ

"ถ้าแน่จริง ก็สมัครขึ้นไปโชว์บนเวทีไปเลย"

"ขึ้นเลย"

"แน่จริงก็ขึ้นไปเลย"

ฉันมือไม้สั่นไปหมดเลยค่ะ โมโหก็โมโห โมหอยก็โมหอย เอ๊ะ.. โมหอยไม่มีนี่หว่า มีแต่โมโหต่างหากล่ะ

"คุณรัตน์ครับ"

นายโมริตะพยักหน้ากับฉัน

"ขึ้นไปบนเวทีเลยครับ อย่าให้ใครมาท้าทายเราแบบนี้เลย มันเท่ากับว่าสบประมาทเราอย่างร้ายกาจเลยครับคุณรัตน์"

"แน่นอนอยู่แล้ว"

ฉันเค้นเสียงลอดไรฟัน

"รัตน์ เทอร์โบไม่ยอมให้ใครมาสบประมาทหรอกน่า"

"ดีครับดี"

เขายุแหย่จนเกือบจะยุแยงอยู่แล้ว

"แล้วก็โชว์ให้เต็มที่เลยนะครับคุณรัตน์"

เสียงนายโมริตะดังตามกันฉันมาในขณะที่ฉันลุกขึ้นเดินออกไปจากซุ้ม พอโผล่ออกไปเป็นเป้าสายตาฉันก็หูอื้อด้วยเสียงตบมือที่ดังลั่นไปทั้งงาน

"สู้เขานะคะคุณรัตน์"

เสียงใส ๆ ตะโกนออกมาจากอีกซุ้มหนึ่ง

"อย่าให้เสียชื่อผู้หญิงอย่างพวกเรานะคะ"

เออ...มีเสียงเชียร์แบบนี้ค่อยใจสู้ขึ้นมาบ้างแฮะ แม่ 3 สาวนั่นก็คงจะแอบอยู่ในมุมหนึ่งหรือซุ้มไหนสักซุ้มหนึ่งแน่นอน

"สวัสดีค่ะ คุณรัตนาวดี"

แม่จุนโกะ เอ่ยทักทาย

"ยินดีต้อนรับสู่เวทีแห่งความหฤหรรษ์ค่ะ"

"รู้จักชื่อฉันด้วยเหรอ"

"ค่ะ"

"แล้วนี่จะเอายังไงล่ะ จะให้ฉันโชว์อีแบบไหนดี"

"รอเดี๋ยวค่ะ"

เธอตบมือดัง ๆ 2 ครั้ง ชายฉกรรจ์ 2 คนเดินออกมาจากหลังเวทีโดยมีฉากไม้ไผ่ถูกเข็นออกมาตั้งกลางเวทีด้วย

"เชิญค่ะ"

แม่ยุ่นผายมือให้ฉันเข้าไปในฉากไม้ไผ่ซึ่งกั้นออกปิด 4 มุมเป็นห้องขนาดเล็ก ๆ ฉันยืนงงอยู่นิดหนึ่งแล้วก็ตัดสินใจก้าวเข้าไปข้างในฉาก

"เปลี่ยนเสื้อผ้าได้เลยค่ะ"

เฮ้ย...อะไรของมันวะ

"เสื้อผ้าแขวนอยู่ข้างในแล้วหละค่ะ"

“......... ฉันค่อย ๆ ก้าวออกไปจากฉากไม้ไผ่ ความเย็นยะเยือกมาปะทะวูบตลอดไปทั้งเรือนกายทันที ฉันเม้มริมฝีปากแน่นอย่างข่มใจ ....”

จริงของแม่จุนโกะนั่นด้วยแฮะ มีชุดสีขาวล้วนแขวนอยู่ชุดหนึ่ง ฉันหยิบมาดู มันเป็นชุดวันพีชแบบลายตาข่ายเป็นรู ๆ ทั้งตัวเลย

"จะให้ฉันใส่ชุดนี้น่ะเหรอ"

ฉันร้องถามออกไปข้างนอก

"ใช่ค่ะ"

เอาวะ...ไหน ๆ ก็เดินหน้าแล้ว ก็ลุยมันโลดไปเลยดีกว่า ฉันถอดเสื้อออก ยกทรงไม่มีเพราะว่าฉันโนบรามาตั้งแต่ออกมาจากโรงแรมแล้ว เหลือเพียงเยซีสีชมพูตัวจิ๋วที่ปกปิดเรืออีแปะอยู่อย่างหมิ่นเหม่

"เอาสิวะ"

ฉันรำพึงเบา ๆ กับตัวเอง

"เรามันก็หนึ่งไม่รองใครมาจากเมืองไทยนี่หว่า จะตะลุยบ้าบอขนาดไหนก็ไม่มีปัญหาอยู่แล้วหละวะ รัตน์ เทอร์โบเสียอย่างมันก็ต้องไว้ลายกันหน่อยหละ"

ฉันจัดแจงสวมชุดลายตาข่ายนั่นทันที พอจัดได้เข้าที่เข้าทางแล้วฉันก็ก้มลงมองสภาพของตัวเองอย่างเขิน ๆ อยู่เหมือนกัน มันปิดอะไรได้ไม่มิดเท่าไหร่เลยค่ะ ข้างล่างน่ะพอจะมิดชิดอยู่บ้างหรอกเพราะมีเยซีสีชมพูปกปิดอยู่ แต่ข้างบนนี่สิคะ

เอ๊อ! อย่าให้อธิบายเลยค่ะ ก็เต้าของฉันทั้งสองน่ะมันอล่องฉ่องล่อตาล่อมือดีเหลือเกิน รูตาข่ายมันก็ไม่ใช่เล็ก ๆ เสียด้วยสิคะ ปลิ้นเต้าไปอีท่าไหน ไอ้เม็ดสีแดงสดบนยอดเต้าก็จะต้องหลุดลอดออกมาตามรูตาข่ายเสียทุกทีไป

"เรียบร้อยหรือยังคะ"

เสียงแม่จุนโกะถามออกมาจากด้านนอก

"เอ้อ...เรียบร้อยแล้ว"

"งั้นเชิญออกมาข้างนอกได้เลยค่ะ"

ฉันใจหายวาบ

"ออกไปทั้งชุดที่ใส่นี่น่ะเหรอ"

"ค่ะ"

มันจะเอายังไงแน่วะ ฉันก้มลงมองตัวเองอย่างตัดสินใจ สภาพของฉันตอนนี้ถ้าจะพูดกันไปแล้วก็เรียกได้ว่าเกือบเปลือยเหมือนกันค่ะ

เอาวะ...ลุยแม่งเลยดีกว่า

"มีปัญหาอะไรติดขัดอยู่หรือคะ"

เสียงถามมาอีก

"ไม่มีแล้ว จะออกไปเดี๋ยวนี้หละ"

ฉันค่อย ๆ ก้าวออกไปจากฉากไม้ไผ่ ความเย็นยะเยือกมาปะทะวูบตลอดไปทั้งเรือนกายทันที ฉันเม้มริมฝีปากแน่นอย่างข่มใจ

"อุ๊ยตาย! คุณรัตนาวดี"

แม่จุนโกะผงกหัวขึ้นมามองหน้าฉัน

"ทำไมไม่เอากางเกงในออกด้วยล่ะคะ"

"อ้าว !"

ฉันทำหน้าตาเหรอหรา

"ต้องเอาออกด้วยเหรอ"

"ออกสิคะ"

ฉันยิ้มแห้ง ๆ

"ออกมาหมดมันมิโป๊แย่เรอะ"

"มันคือธรรมชาติต่างหากล่ะคะ คุณรัตนาวดี"

แม่จุนโกะทำเสียงน่าเชื่อถือ

"ผู้หญิงทุกคนต่างก็มีเหมือนกันหมดหละค่ะ"

"แต่มันมีผู้ชายดูอยู่นี่"

"ดูก็ปล่อยให้เขาดูไปสิคะ"

เอ๊อ..ไอ้ยุ่นอียุ่นนี่มันจะบ้ากันใหญ่แล้วมั้ง

"ดูมากยังไงก็เอาไปไม่ได้หรอก"

ฉันยืนนิ่งเงียบไหล่ห่ออยู่ตรงนั้นนั่นเอง

"เชิญค่ะ"

แม่จุนโกะผายผม เอ๊ย ผายมือให้ฉันกลับเข้าไปในฉากอีกครั้งหนึ่ง ฉันกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืด ๆ แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาด

"ตกลงแม่คุณ"

ฉันพยักหน้าหงึกหงัก

"จะเอายังไงก็ได้ทั้งนั้นหละ"

ฉันกลับเข้าไปในฉากถอดวันพีชลายตาข่ายออกจากร่าง ก้มลงรูดเยซีสีชมพูดังพรืดหลุดออกไปจากกายแบบไม่อายลมฟ้าอากาศแล้วหละ

"ให้มันรู้ไปสิวะ"

ฉันบ่นพลางก็สวมชุดตาข่ายกลับเข้ากายตามเดิม

"เห็นก็เห็นไป เอาไปไม่ได้นี่หว่า"

สวมเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ปลิ้นบางชิ้นส่วนให้เป็นระเบียบ ไอ้ส่วนที่เล็ดลอดออกมาบ้างก็ปล่อยมันไปตามธรรมชาติเลยค่ะ

"เสร็จหรือยังคะ"

แม่จุนโกะถามเสียงแจ๋ว

"เสร็จแล้ว"

"งั้นเชิญออกมาได้เลยค่ะ"

สบายชัวร์อยู่แล้วค่ะ ฉันก้าวพรวดออกไปทันที ความรู้สึกอายใด ๆ ไม่มีเหลืออยู่ในจิตใจของฉันเลยแม้แต่น้อย

"ดีมากค่ะ คุณรัตนาวดี"

อ่านต่อหน้า 58

ครองรัก ครองรส

บทเพลง... ของการ... หย่าร้าง

บันทึกของผู้ชายคนหนึ่ง...
ที่เคยเดินทางผ่านโลกของความมืด...
โลกของการหย่าร้าง...
โลกที่มีแต่ความเจ็บปวดรวดร้าว
เป็นเพื่อนเคียงข้าง
พร้อมกับบทเรียน...ที่ยากจะลืมเลือน

การหย่าร้างที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง เป็นเสมือนเครื่องบ่งชี้ว่า...ความเจริญ...ความศิวิไลซ์ของคนเรา..กำลังตายลงไปทีละนิด...เป็นการประกาศสงครามของคนสองคน...เสียงกู่ร้อง คร่ำครวญ...และน้ำตาเป็นโรคติดต่อเรื้อรัง...เป็นเชื้อโรคของสงคราม ที่จะติดตัวคนทั้งสองตราบนานเท่านาน นำมาซึ่งความเจ็บปวด ความผันแปรของอารมณ์..ความรุนแรง..จากบาดแผลในหัวใจ...ที่ครั้งหนึ่ง เป็นที่ ๆ เกิดของความรักนั่นเอง...

แทบจะไม่น่าเชื่อเลยว่า ทำไมคนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ต้องหย่าร้าง และต้องอยู่ในความเจ็บปวด เช่นนั้น...ทั้ง ๆ ที่การหย่าร้าง ไม่ใช่สิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องเลยในกรณีของผม..ถ้าเธอตายไปจากผมก็ยังเป็นการดีกว่า ผมสามารถไปงานศพของเธอได้อย่างสง่าผ่าเผย และสามารถที่จะสลัดคราบน้ำตาได้อย่างไม่ยากเย็น...ไม่เหมือนกับ...การที่จะต้องนั่งเหม่อมองข้ามโต๊ะ..เพื่อที่จะชี้แจงกับทุกคนที่ซักถาม...ว่า ผมกับเธอ...หย่าขาดจากกันแล้ว ดังเช่นทุกวันนี้ ...มันเป็นสิ่งที่ทรมานความรู้สึกของผมอย่างมาก...กับการที่จะมองเธอ...แม่ของลูก ๆ ของผม...โดยที่รู้ว่า...ต่อไปนี้เราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันอีกต่อไป...อาจจะนานจนชั่วชีวิต *..มันเป็นสิ่งที่ค่อนข้างที่จะโหดร้ายต่อการที่จะกล่าวคำอำลา ...และปฏิเสธไม่ยอมรับรู้กับอดีตที่ผ่านมา...*

มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน...กับการที่คนสองคนที่ครั้งหนึ่งเคยรักกันอย่างมาก และแทบจะทนไม่ได้ ถ้าต้องอยู่ห่างไกลกันเป็นเวลานาน ...กลับต้องมาเผชิญกับแสงสว่างที่น่าสะพรึงกลัว ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เมื่อคนทั้งสองตัดสินใจว่า...ไม่สามารถจะย้อนทวนกระแสความผิดที่เกิดขึ้นไปสู่อดีตได้อีกต่อไป ความรักที่เคยเหมือนกับอาภรณ์ที่หุ้มห่อร่างของคนทั้งสอง...กลับกลายเป็นสิ่งแปลกปลอม..สิ่งที่กั้นขวาง...เป็นความโกรธ และความรังเกียจ ...ได้อย่างไรกัน...

ถ้าจะมีการประกาศให้เรื่องของการหย่าร้าง...เป็นการกระทำของผู้มีจิตใจวิปริต...ไม่ปรกติ หรือเป็นโรคติดต่อชนิดร้ายแรง ก็คงจะดีไม่น้อย...คนจะได้ไม่กล้ากระทำ ผมยังไม่เคยเห็นใครเลย ที่ผ่านการหย่าร้าง จะไม่มีสิ่งผิดปรกติเกิดขึ้น...สิ่งที่เห็นชัด ก็คือบุคลิกภาพและการแสดงออกของเขาจะเปลี่ยนไป ...ไม่เหมือนคนเดิม...คุณสามารถจะทำอะไรก็ได้...เช่น กลายเป็นผีเสื้อ...มุดกลับเข้าไปในรังไหม ...กลายเป็นตัวดักแด้ เดินต้วมเตี้ยมภายใต้สายตาประสงค์ร้ายของเจ้าแมงมุม โดยคุณไม่รู้สึกอะไร...เพราะคุณไม่ยินดียินร้ายอะไร...ไม่รู้ว่าจะทำ...หรือไม่ทำ...เพื่อใครอีกต่อไป *ไม่มีทฤษฎีทางธรรมชาติใดเลยที่จะบอกได้ว่า คุณจะเป็นอย่างไร เมื่อเกิดการหย่าร้าง...มีแต่ทฤษฎีของความสูญเสีย...ของตัวบุคคลเท่านั้น*

ผมก้าวผ่านการหย่าร้างมาแล้ว...มันเหมือนกับเราก้าวไปสู่โลกอีกโลกหนึ่ง..โลกที่ไม่มีต้นไม้..ไม่มีอากาศ....ไม่มีการอนุญาตให้ลาพักงาน...ไม่มีการพักผ่อน...สามารถเข้าไปได้โดยไม่ต้องมีพาสปอร์ต หรือใบผ่านทาง...ไม่มีจุดหมาย...และเดินอย่างเงียบเหงา...ตัวคนเดียว ภาวะของความไม่ปรกติและสิ้นหวัง เกิดขึ้นในโลกที่ผมผ่านเข้าไป..มันเหมือนกับเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยผลไม้...แต่เป็นผลไม้ที่มีพิษ...*ผมจำไม่ได้...แม้กระทั่งจนป่านนี้ว่า...ผมมาถึงโลกที่ว่านี้ได้อย่างไร...ตั้งแต่เมื่อใดกัน..*

สิ่งหนึ่งซึ่งผมแน่ใจ ก็คือว่าการหย่าร้างไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อคนใดคนหนึ่ง มองหน้าแล้วก็กล่าวว่า "ผม...ฉัน... ต้องการให้เราสิ้นสุดกันเสียที..."..มันเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น..มานานแล้ว เกิดขึ้นเมื่อคุณเริ่มมีความรู้สึกปวดร้าวยามที่ไม่เข้าใจกัน เกิดขึ้นเมื่อคุณเริ่มรู้สึกว่า..คุณเหมือนกับอยู่ตัวคนเดียว ทั้ง ๆ ที่คุณยังใช้ชีวิตคู่ของการแต่งงาน การหย่าร้าง จึงจัดได้ว่าเป็นขบวนการที่สั่งสมมานาน ...สั่งสมความฝันร้าย...ความโกรธแค้นชิงชัง...ขุ่นเคือง...และรู้สึกว่าตัวเองทำผิด...

เมื่อชีวิตแต่งงานของผมสิ้นสุดลง...ทุกสิ่งทุกอย่างก็แตกสลาย...ผมเกลียดแม้กระทั่งเงาของตึกที่กำลัง

(อ่านต่อหน้า 58)

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2531

กำลังดาวอาทิตย์ 3 องศา
กำลังวัน 8 เลขแทนวัน 3
กลุ่มอิทธิพลของดวงดาว 1 3 4 7 0

เมื่องวดที่ผ่านมาพอจะรวยกันบ้างหรือเปล่าก็ได้วิจารณ์ไปตามอิทธิพลของดวงดาวว่าเลข 2 กับเลข 4 จะต้องมาแน่ ผลปรากฏก็เข้ามาทั้งสองตัวใครไม่ถูกหรือไม่ได้เล่น ก็ว่ากันใหม่ในงวดนี้และในงวดนี้หวยออกในวันตรุษจีนพอดี จะให้เลขตรง ๆ ให้ท่านรวยกันไปเสียเลย ถ้าอยากรวยหรืออยากมีเงินใช้ก็ติดตามได้เลยดังต่อไปนี้ครับ

เลขทีเด็ดประจำงวดนี้ คือดาวอังคารหมายถึงเลข 3 เชื่อขนมกินได้เลย ต้องมาแน่และจะอยู่หลักหน่วยเสียด้วย ส่วนเลขตัวหนึ่งคือดาวเสาร์หมายถึงเลข 7 เป็นเลขที่มีอิทธิพลมากเป็นพิเศษ อาจเป็นเลขเหนือเมฆแรงกว่าดาวอังคาร หมายถึงเลข 3 เสียอีก ฉะนั้นเลข 3 กับเลข 7 จะเป็นเลขที่มาด้วยกันในงวดนี้ ชุดคู่เงิน 73 สวยมาก 473 ก็น่าเล่น แต่ 3 วิ่งได้เลย

ขอจงโชคดี

บทเพลง... ของการ... หย่าร้

บันทึกของผู้ชายคนหนึ่ง.

ที่เคยเดินทางผ่านโลกของควา

โลกของการหย่าร้าง...

โลกที่มีแต่ความเจ็บปวดรวด

เป็นเพื่อนเคียงข้าง

พร้อมกับบทเรียน...ที่ยากจะลื

การหย่าร้างที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง เป็นเสมือนเครื่องบ่งชี้ว่า...ความเจริญ...ความศิวิไลซ์ของคนเรา..กำลังตายลงไปทีละนิด...เป็นการประกาศสงครามของคนสองคน...เสียงกู่ร้อง คร่ำครวญ...และน้ำตาเป็นโรคติดต่อเรื้อรัง...เป็นเชื้อโรคของสงคราม ที่จะติดตัวคนทั้งสองตราบนานเท่านาน นำมาซึ่งความเจ็บปวด ความผันแปรของอารมณ์..ความรุนแรง..จากบาดแผลในหัวใจ...ที่ครั้งหนึ่ง เป็นที่ ๆ เกิดของความรักนั่นเอง...

แทบจะไม่น่าเชื่อเลยว่า ทำไมคนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ต้องหย่าร้างและต้องอยู่ในความเจ็บปวด เช่นนั้น...ทั้ง ๆ ที่การหย่าร้าง ไม่ใช่

สิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องเล

ผม..ถ้าเธอตายไปจ

การดีกว่า ผมสาม

ของเธอได้อย่างสง่าผ่

มารถที่จะสลัดคราบ

ไม่ยากเย็น...ไม่เหมือ

ต้องนั่งเหม่อมองข้าม

ชี้แจงกับทุกคนที่ซักถ

กับเธอ...หย่าขาดจาก

ทุกวันนี้ ...มันเป็นสิ่งที่

รู้สึกของผมอย่างมาก

มองเธอ...แม่ของลูก ๆ

ที่รู้ว่า...ต่อไปนี้เราจะ

กันอีกต่อไป...อาจจะน

..มันเป็นสิ่งที่ค่อนข้

ร้ายต่อการที่จะกล่

...และปฏิเสธไม่ย

อดีตที่ผ่านมา...

มันเกิดขึ้นไ

กัน...กับการที่คน

ครั้งหนึ่งเคยรักกันอย่างมาก และแทบจะทนไม่ได้ ถ้าต้องอยู่ห่าง

ผมก้าวผ่านการหย่าร้างมาแล้ว...มันเหมือนกับเราก้าวไปสู่โลก

(อ่านต่อหน้า 58)

มัตติกา กอบกุล

มิติที่ล้ำลึก 34-23-35

เธอเป็นใครจากไหนก็ไม่รู้
แต่พิศดูช่างคล้ายนางในฝัน
ที่พี่ครวญเพ้อหาทุกวี่วัน
ใครคนนั้นคือน้องนางนี่เอง

ช่างสมส่วนชวนจิตพิศวาส
เป็นสาวน้อยผุดผาดน่าข่มเหง
ทำเอิ้มยิ้มยวนยั่วอย่างนักเลง
อยากเป็นคนกันเองกับเจ้าจัง

ขอผูกมิตรสัมพันธ์กระสันสวาท
นุชนาถเต็มใจใคร่ฝากฝัง
ฟ้าถล่มดินทลายโลกจะพัง
จะทั้งฝากทั้งฝังให้ขาดใจ

ธนา อารีย์ชน

งวดประจำวันที่ 16กุมภาพันธ์ 2531

เลขเด่น

1 7 8

เด่นมาก

7

ชุดสามตัว 178 815
017 738

ชุดสองตัว 15 38 78 17

สรุปเลขฤกษ์เงินกำลังมาแรง

1 4 3 7

14	13	17	41
43	47	31	74
31	71	34	73

สรุปเลขฤกษ์ทองกำลังมาแรง

2 3 5 9

23	25	29	32
35	39	53	52
59	92	93	95

มัตติกา กอบกุล

34 - 23 - 35

ชื่อ มัตติกา กอบกุล

นิคเนม ตุ่น

เกิด แถวเยาวราช

ส่วนสาว 21 ปี

ส่วนสัด 34 - 23 - 35

ส่วนสูง 159 ซ.ม.

ส่วนสวย ไม่ใกล้ ไม่ไกล แค่ฝ่ามือนี่แหละ

ส่วนเสียว ท้าพิสูจน์ได้...ได้เลย!

รัก คนที่มีลักยิ้มบุ๋ม ๆ คนนั้นจังเลย

ชอบ สะสมตุ๊กตา...มันไม่งอแงด้วย

เกลียด คนมักง่าย ชอบทิ้ง...ไม่เลือกที่

หลง อันเดอร์แวร์สีสวย ๆ

อดีต สาวหอม

ปัจจุบัน กุลสตรีที่น่า..เขยิบ ๆ (บนฟลอร์)

อนาคต ไม่แน่หรอก ยังไม่อยากคิดให้ปวดหมอง!

บันทึก ตุ่นชอบคุยมากค่ะพี่ เพราะมันทำให้เรามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ตุ่นไม่ชอบมองคนในแง่ร้าย โอ้ย! มัวมาระแวงกัน เบื่อ ๆ ๆ จะตายชัก หันหน้ามายิ้ม มาเฮฮา มาเมากัน มันส์กว่าแยะ ลองดูซิ...

บทที่ 149

โหนกสมชื่อ

ผมเข้าใจว่า ยายโหนกกับยายขวัญคงจะทำ "สัญญาลับ" กันไว้ล่วงหน้าแล้วล่ะว่าคืนนี้จะไม่มีรายการคุยโม้อ้อยอิ่ง

เพราะฉะนั้นหลังจากทักทายปราศรัยและดื่มวิสกี้แกล้มอาหารญี่ปุ่นพออุ่น ๆ ท้องแล้ว ยายขวัญก็ขยิบตาคว้าข้อมือไอ้ต๋องกลับออกไป

"ฉันไม่ค่อยถูกกับวิสกี้" ยายขวัญลอยหน้าตอบเมื่อยายโหนกทำเป็นถามเสียงโวยวายว่าทำไมรีบชิ่ง

"แล้วเรื่องอะไรต้องชวนคุณต๋องไปด้วยยะ"

"เธอจะให้ฉันชวนคุณเริงไปล่ะ เอามั้ย ?"

"ว้าย อย่านะ"

ผมหัวเราะหึ ๆ ครึ้มดีเหมือนกันครับ นาน ๆ ได้ดู "ศึกชิงเดือย" แบบปลอม ๆ สักหน

ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสองสาวเตี๊ยมกันมาแล้วแต่สันดานผู้ชายอย่างผมก็อดปลื้มไม่ได้ครับ......เคลิ้ม ๆ ไปว่าอาตมานี่ไม่ใช่ย่อยมีสาวรุมทึ้งด้วยแน่ะ

ไอ้ต๋องยักคิ้วให้ผมแล้วเดินลิ่วตามแรงจูงของยายขวัญออกไปทันที

"พบกันใหม่เมื่อสัปเหร่อต้องการโว้ย" มันหันมาบอกก่อนจะพริ้วร่างลับตาไป

ปากจัญไรจริง ๆ ไอ้ต๋องนี่...สมแล้วที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของ "ป้าเขียด ปากกระโถน" แม่ค้าวาจาแสบแห่งย่านห้วยขวาง

ยายโหนกไม่รอช้ารีบปิดประตูลงกลอนกดล็อคอย่างรวดเร็ว

"ยายขวัญเขายังงี้แหละ กรี๊ดกร๊าดกระดู้วู้เด็ดขาดนักถ้าอยู่กับเพื่อนสนิท ๆ ที่รู้ใจกัน แต่นิสัยดีใจคอกว้างขวาง"

"หนักเอาเบาสู้..." ผมเสริมเบา ๆ

"วุ้ย รู้ดีขึ้นมาเชียว"

ผมนั่งลงจิบวิสกี้ ตามเดิม หล่อนตามมาเบียงบั้นท้ายนั่งลงหมิ่นๆ บนเท้าแขน ก้มหน้าสบตาผมฉ่ำหวาน

"ยายขวัญเป็นยังไงบ้างคะ ...ได้ยินว่าแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน" หล่อนถามแกมเย้า ลูบคางสาก ๆ ของผมเล่น

"ผมไม่เคยเผยเรื่องที่กินในที่ลับของใคร" ผมตอบยิ้ม ๆ ตวัดแขนไปกอดเอวหล่อนไว้ "ถือมากครับเรื่องนี้"

"แหม หายากมากนะคะสุภาพบุรุษอย่างนี้น่ะ ส่วนมากเจอแต่พวกปากไม่รูดซิป แม้แต่เรื่องไม่จริงยังเอาไปพูด"

"สำหรับผมแม้จะเป็นเรื่องจริงผมก็ไม่พูดให้ใครฟัง ผมชอบเก็บไว้เป็นความสุขและความภูมิใจของตัวเองเงียบ ๆ" ผมพูดให้หล่อนตายใจน่ะ จะได้แสดงออกกับผมเต็มที่ไม่ต้องระแวงว่าผมจะเก็บเอาไปคุยในที่แจ้ง

"ดีค่ะ ไม่เหมือนพวกจิ๊กโก๋ใต้ถุนแฟลตบางคน ขาอ่อนของเรามันยังไม่มีวาสนาจะได้ดมเลย หนอย ไปนั่งฟุ้งเป็นคุ้งเป็นโคกว่าเรากวักมือชวนมันขึ้นมาเล่นฟรี ๆ เลย บอกท่านผู้การ ฯ ให้สั่งลูกน้องมาเกาปากให้หายคันด้วยไอ้โอ๊บซะเลย ปากแหกฟันร่วงไปตาม ๆ กัน...เดี๋ยวนี้ดีหน่อยไม่มีใครกล้าแอะแล้ว"

"สมควรแก่โทษานุโทษของมันแล้วล่ะไอ้พวกที่ชอบสำเร็จความใคร่ด้วยปากนั่นน่ะ...ฮ่า ๆๆ" ผมหนุนส่ง เพราะไม่ใช่ปากไม่ใช่ฟันของผมนี่ครับ

"เอ้อ คุณเริงนั่งดื่มไปพลางๆ ก่อนนะคะ"

"จะหนีผมไปไหน ?"

"โหนก เอ๊ย ฉัน..."

"เรียกชื่อตัวเองน่ะดีแล้วครับ ผมได้ยินทีไรชื่นใจทุกที"

"ฟังน่าเกลียด" หล่อนพูดอุบอิบ

"ใครว่า...ฟังแล้วชวนฝันหวานจะตายไป เป็นชื่อที่ไพเราะที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมา"

"แต่ยังไม่เคยเห็น ?"

ผมยิ้มแทนคำตอบแล้วจิบวิสกี้แก้คอแห้ง

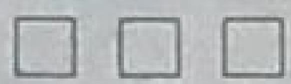
หล่อนหัวเราะแล้วหยัดร่างขึ้นยืน เอื้อมมือกดไหล่ของผมไว้ไม่ยอมให้ลุกตาม พร้อมกับสั่งย้ำว่า

"นั่งดื่มไปสบาย ๆ เถอะค่ะ ฉันจะเคลียร์ถ้วยชามพวกนี้ไป

เก็บก่อน...แล้วประเดี๋ยวเราจะได้คุยกันอย่างมีความสุขไงคะ"

เป็นข้อเสนอที่ผมปฏิเสธไม่ได้ซะด้วย ได้แต่พยักหน้าตกลง

"ก็ โอ.เค.ครับ"

ยายโหนกปล่อยให้ผมนั่งละเลียดวิสกี้อยู่เกือบครึ่งชั่วโมงจึงกลับมาใหม่ด้วยมาดที่ผมต้องตะลึงงัน

หล่อนงามแฉล้มแช่มช้อยมาในชุดสาวไทย ไม่เหลือคราบสาวเปรี้ยวเลยแม้แต่น้อย

จากกางเกงยีนส์เสื้อยืดรัดติ้ว บัดนี้หล่อนเอี้ยมเฟี้ยมอยู่ในผ้าซิ่นสีเลือดหมู ห่มผ้าแถบสีชมพูกลีบบัว ผมหวีเสยไปเกล้าเป็นมวยไว้เหนือท้ายทอย...หน้าผากที่โหนก ๆ อวดตัวเองเด่นชัดขึ้นมาจนสะดุดตา

กลิ่นน้ำอบไทยหอมกรุ่น เร้ารัญจวนอย่างน่าพิศวง

หล่อนยิ้มให้เมื่อเห็นผมตะลึงมองจนตาค้าง

"เหมาะสมกับสภาพห้องนี้มั้ยคะ ?"

ผมพยักหน้ารับ

"ท่านผู้การ ฯ ขอให้โหนกเอ็ย ฉันแต่งตัวไทย ๆ อย่างนี้เสมอเวลาท่านมา ท่านบอกว่าดูละมุนละไมดี"

"จริงครับ..." แล้วผมก้มมองตัวเอง มันไปกันคนละทางเลยเพราะว่าผมนุ่งกางเกงกีฬาขาสั้นกับเสื้อยืดคอปก ก็ของไอ้ต๋องทั้งชุดแหละครับ

หล่อนคงเดาท่าทีของผมได้จึงบอกว่า

"คุณเริงไปผลัดผ้าซีคะ โหนกจัดไว้ให้แล้ว...โสร่งไหมค่ะ"

"อ๊ะ ! เข้าท่า"

"ท่านผู้การ ฯ ชอบนุ่งโสร่งค่ะ...แต่เรามักจะแต่งตัวชุดนี้กันตอนดึก ๆ ไม่มีแขกแล้ว เพราะถ้าคนอื่นเห็นอาจจะหาว่าเราดัดจริต หรืออาจจะหาว่าเพี้ยนก็ได้"

"........ ยายโหนกจูบตอบได้เด็ดดวง...ลิ้นนุ่ม ๆ ซอนแซะล่าลิ้นผมเป็นพัลวัน มือของผมเริ่มลอดเข้าไปใต้ผ้าแถบ...โนบราซะด้วย ...."

"ผมว่าเป็นรสนิยมและความพอใจส่วนตัวมากกว่าครับ...สำหรับผมน่ะนุ่งอะไรก็ได้ หรือไม่นุ่งเลยก็ได้"

"ระหว่างคุยกันนี่ขอให้นุ่งก็แล้วกันนะคะ" หล่อนรีบบอกหน้าตายิ้มสดใส ดึงมือผมให้เดินไปทางหลังห้อง "ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนค่ะ ถ้าจะอาบน้ำอีกรอบก็ได้นะคะเริง เมื่อกี้นี้ฉันก็อาบ...ท่านผู้การฯ ชอบความสะอาด"

หล่อนอ้างแต่ท่านผู้การ ฯ จนผมชักเสียว ๆ ว่าถ้าท่านเกิดกลับจากชายแดนมาจ๊ะเอ๋กับผมตอนนี้ ผมจะเผ่นหนีไปทางไหนดี?

แต่ก็รีบปัดความคิดนี้ทิ้งไปเพราะยายโหนกจะต้องมั่นใจว่าปลอดโปร่งโล่งแจ้งดีแล้วจึงจะกล้าชวนผมเข้ามาคลุกคลีตีหม้อ เอ๊ยตีโมงอยู่ในห้องนี้

ผมถือโอกาสอาบน้ำซะอีกรอบ ขัดสีฉวีวรรณจนเอี่ยมอ่องทั้งข้างนอกข้างในเผื่อหล่อนจะซุกไซ้ดูดเล็มจะได้ระรื่นปากไงล่ะครับ

พอทรงโสร่งไหมเข้า ผมชักครึ้ม ๆ นึกว่าตัวเองเป็น "ขุนแผน" แล้วยายโหนกเป็น "นางพิม"

เพี้ยง...ท่านผู้การ ฯ อย่าเพิ่งสะเว้ปมาสวมบท "ขุนช้าง" ตอนนี้ก็แล้วกัน ผมขี้เกียจวิ่งโสร่งปลิวน่ะซีครับ

ผมเดินกลับเข้าไปในห้องรับแขก ยายโหนกจ้องมองผมอย่างชื่นชม คงหวามอารมณ์ที่เห็นเรือนร่างท่อนบนของผมที่แกร่งด้วยกล้ามเนื้อตามแบบฉบับหนุ่มนักกีฬาน่ะครับ

"โอ้...สมาร์ทจริง ๆ ค่ะ"

"คงเหมาะกับความน่ารักของคุณ"

คราวนี้ผมไม่สนวิสกี้แล้วล่ะครับ เพราะแววตาของหล่อน บ่งบอกความปรารถนาออกมาอย่างแจ่มจรัส และริมฝีปากก็แย้มชวนเชิญ

อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับเนินหน้าผากโหนก ๆ นั่นซีครับเร้ากิเลสเป็นที่สุด ทำให้อยากพิสูจน์ซะเร็ว ๆ ว่ามันโหนกสมชื่อสมหน้าผากหรือเปล่า

พอผมนั่งลงหล่อนก็เลื่อนตัวมาเอนหลังอิงแผ่นอก เงยหน้าขึ้นรอรับริมฝีปากฉับพลัน

ผมเริ่มต้นอย่างนุ่มนวลโดยพยายามสะกดความเร่าร้อนในใจเอาไว้....แต่งตัวคลาสสิคแล้วต้องดำเนินลีลาตามแบบฉบับผู้ดีเก่าหน่อยล่ะ จะได้ประทับใจและถูกต้องกับกาลเทศะ

ยายโหนกจูบตอบได้เด็ดดวง ลิ้นนุ่ม ๆ ซอนแซะล่าลิ้นผมเป็นพัลวัน

มือของผมเริ่มลอดเข้าไปใต้ผ้าแถบ...โนบราซะด้วย

สองเต้าของหล่อนเต็มมือดียังไม่น่วมเท่าไหร่ แต่ติ่งปลายเป็นเม็ดค่อนข้างเขื่อง...ก็ดีไปอีกแบบ ดูดเต็มปากดีครับ

ผมกับหล่อนผลัดกันจูบอย่างดูดดื่ม มือก็เคล้าคลึงอยู่ใต้ผ้าแถบจนกระทั่งผ้าผืนบางหลุดเลื่อนไปจากตัว สองเต้าจึงเด่นร่าอวดความสมบูรณ์

หล่อนขยับตัวไปมาเมื่อแผ่นหลังกระทบเข้ากับ "ไม้ค้ำโสร่ง" ที่เริ่มดีดตัวขึ้นมาทิ่มตำ

แล้วนาทีระทึกใจก็มาถึงเมื่อผมคืบคลานฝ่ามือลอดชายผ้าซิ่นไหมลูบโลมผ่านน่องและขาอ่อนแล้วจรเข้าประกบทาบที่ซอกหว่างขาของหล่อน

อะฮ้า...ดุจกะลาซีกน้อย ๆ คว่ำติดเอาไว้ยังไงยังงั้นเชียวล่ะครับ !

เป็นกะลาที่ขูดไม่เกลี้ยงเสียด้วย เพราะยังมีขุยละเอียดประดับอยู่เรี่ยรายบนโค้งกะลามะพร้าวเนื้ออ่อน

เดี๋ยวก็รู้ครับว่าจะเป็นมะพร้าวน้ำหอมหรือว่ามะพร้าวกะทิ

เมื่อปากเราหลุดออกจากกันต่างก็ระบายลมหายใจอย่างยาวเหยียดและสายตาจ้องมองกันหวานปานหยด

หล่อนแยกวงขาออกอีกหน่อยแล้วกระซิบถามเสียงแผ่วพร่า

"สมชื่อมั้ยคะ ?"

"เกินตัว !"

"ทำไงได้...เป็นมาตั้งแต่เด็กแล้วค่ะ"

"ขนเนี่ยเหรอ ?"

"บ้า...นี่มันเพิ่งขึ้นตอนแตกเนื้อสาว" หล่อนสะดุ้งนิด ๆ เมื่อผมกระตุกเป็นแชมเปี้ยน "ฉันหมายถึงรูปพรรณสัณฐานน่ะ"

"มิน่าถึงชื่อ ห.น.สระโอก" ผมกดสันมือเคล้าเบา ๆ "ตั้งได้ตามโหงวเฮ้งดีจริง ๆ"

"พ่อของฉันน่ะซีเป็นคนเรียกแกติดจะขี้เมาน่ะค่ะ เห็นเข้าหัวร่อ

(อ่านต่อหน้า 55)

44

เจ้านายผู้บังคับบัญชาหนุ่ม พาพวกผู้ใหญ่บ้านและนายเที่ยงออกจากบ้าน ติดตาม จับสองฆาตกรโหด ได้พักใหญ่

ความแปลกประหลาดใจ ก็ได้เกิดขึ้นกับสิบตำรวจโทหนุ่ม คืออยู่ ๆ อาการปวดหัวที่ปวดเสียแทบหัวจะระเบิด มาเป็นเวลาตั้งหลายชั่วโมงนั้น มันได้หายปวดลงอย่างฉับพลันทันที และตัวที่ร้อนเป็นไฟก็ได้เย็นลงอยู่ในระดับปกติธรรมดา ร่างกายที่อ่อนเพลียหรือก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์

"เราหายแล้ว แปลก!" ผู้หมู่หนุ่มร้องออกมา พลางขยับแขนขาดูว่าตัวเองหายเจ็บป่วยแล้วจริง ๆ หรือไม่ ก็ขยับได้อย่างคล่องแคล่ว

"หมู่ ๆ เป็นอะไรนั่น?" ชบาสาวงามชาวบ้านป่า ซึ่งได้ยินเสียงสิบตำรวจโทแจ่มร้องว่า เราหายแล้ว จึงละมือจากการพัดเตาไฟหุงข้าวต้มชะโงกหน้าออกจากครัวมามองดู พอได้เห็นผู้หมู่หนุ่มสลัดแขนขา ก็เข้าใจเอาว่าผู้หมู่หนุ่มไข้ขึ้นหนักถึงกับชัก

เธอร้องถามด้วยความตกใจ และก็ลุกวิ่งออกจากครัวมาหาผู้หมู่หนุ่มด้วยความเป็นห่วงอย่างจับใจ

สิบตำรวจโทหนุ่มได้เห็นความเป็นห่วงเป็นใยของหล่อนที่มีต่อตัวเองแล้วก็ตื้นตันใจอย่างบอกไม่ถูก

"ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอกชบา" ตอบแล้วขยับจะลุกขึ้นนั่ง แต่ก็ยังช้าไปกว่าชบาสาวชาวบ้านป่า หล่อนหย่อนตัวลงกดร่างของผู้หมู่หนุ่มเอาไว้ได้ในชั่วเวลาแค่ผู้หมู่หนุ่มผงกตัวจะลุกขึ้นเท่านั้นเอง

"อย่าลุกจ้ะหมู่!" หล่อนร้องห้ามเสียงสั่น จ้องมองหน้าผู้หมู่อย่างขอร้อง

"ฉันไม่เป็นอะไรแล้วชบา"

"เป็นจ้ะ หมู่..." หล่อนค้านได้เท่านั้น ใจก็สั่นระรัวขึ้นมา เมื่อผู้หมู่หนุ่มจับมือน้อยของหล่อนบีบด้วยความเต็มตื้นใจอย่างลืมตัว

ตามองสบตา หล่อนใจหวิววาบ ต้องหลบตาเขาอย่างเอียงอาย ใบหน้าแดงเรื่อขึ้นมาด้วยความเก้อเขิน

"ชบา"

"จ๋า" หล่อนขานรับเสียงแผ่วหวาน

"จับดูตัวของฉันซิว่า ฉันนั้นหายป่วยแล้วหรือยัง"

สาวชาวบ้านป่าแม้ว่าจะใจเต้นไม่เป็นส่ำไปด้วยความตื่นเต้นต่อการถูกสัมผัสด้วยฝ่ามือของชายหนุ่ม เป็นครั้งแรกในชีวิตสาว ก็ทำตามอย่างว่าง่ายแล้วหล่อนก็ได้พบกับความแปลกใจไม่ต่างไปจากเขาเลยแม้แต่น้อย

"แปลก!"

"ชบาเชื่อแล้วหรือยังล่ะว่าฉันหายป่วยแล้ว?"

"เชื่อแล้วจ้ะ"

ผู้หมู่หนุ่มนักสู้ ซึ่งก็เจ้าชู้ไม่ต่างไปจากผู้บังคับบัญชาหนุ่มเท่าไดนัก เมื่อได้จับมือน้อยนุ่ม ๆ ของสาวสวยชาวบ้านป่าเข้า ก็เลยกำเอาไว้ไม่ยอมปล่อยอย่างง่าย ๆ แถมยังจะดึงร่างโปร่งบางแต่แข็งแรงเพราะกร้างานหนักมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยของหล่อนให้ล้มลงนอนเคียงข้างเอาอีกด้วย

"อย่าจ้ะหมู่ ชบาทำครัวตัวเหม็นยังไม่ได้อาบน้ำเลย" หล่อนว่าเสียงสั่น ขืนตัวแข็งเอาไว้

"ฉัน..."

"เดี๋ยวหม้อข้าวแห้งไหม้ ให้ชบาไปยกหม้อข้าวลงก่อนจ้ะ" หล่อนอ้าง ผู้หมู่หนุ่มไม่อยากจะขืนใจปล่อยมือของหล่อนอย่างว่าง่าย และเมื่อชบาสาวบ้านป่าลุกขึ้นเขาก็ลุกตาม

"ลุกทำไมจ๊ะ ทำไมไม่นอนพักต่อล่ะ?"

"อยากจะล้างหน้าจ้ะชบา"

"จ้ะ มาชบาจะเอายาสีฟันกับแปรงสีฟันให้"

ได้แปรงฟันล้างหน้าสะอาดหมดจด แล้วได้สูบบุหรี่ที่ติดมาหนึ่งมวน อารมณ์ของสิบตำรวจโทแจ่มก็ผ่องใส พาตัวเองไปนั่งที่นอกชานมองดูนกเอี้ยงลงหากินกลางลานหน้าบ้านของสาวชาวบ้านป่า อย่างครื้มอกครึ้มใจ

ผู้หมู่หนุ่มผู้ทำให้หัวใจสาวหวั่นไหว นั่งเล่นอยู่บนนอกชานบ้านอย่างสบายอกสบายใจ แต่หล่อนชบาสาวชาวบ้านป่านั่นซิ หล่อนนั่งมองหม้อข้าวต้ม ที่ตั้งอยู่บนเตาไฟ ด้วยหัวใจอันหม่นหมองยิ่ง

"เขาเป็นเจ้านายอยู่ในเมือง มียศมีศักดิ์ แต่เราเป็นสาวชาวบ้านป่า หนังสือก็เรียนแค่อ่านออกเขียนได้ เขาคงไม่สนใจเราหรอก ที่ทำท่าว่าจะชอบเรา ก็หลอกให้เราดีใจเล่นเท่านั้นเอง" หล่อนรำพึงรำพันอยู่ในใจ

น้ำในหม้อข้าวต้มแห้ง

ข้าวก้นหม้อไหม้ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งขึ้น สาวบ้านป่าผวายกลงจากเตาอย่างตกใจ

"น้ำแห้งข้าวไหม้กินไม่ได้!" ร้องอยู่ในใจ รีบเทข้าวไหม้ในหม้อทิ้ง เพื่อใช้หม้อตั้งหม้อข้าวใหม่ แล้วหล่อนก็ตกใจและอายแทบจะแทรกแผ่นดินหนี

ผู้หมู่หนุ่มที่ทำให้หล่อนคิดมากถึงกับเผลอตัว ปล่อยให้น้ำในหม้อข้าวต้มแห้งนั่นเองที่โผล่หน้าเข้าประตูครัวมามอง เขาได้เห็นเธอเทข้าวไหม้ทิ้งอย่างลุกลนก็หัวเราะออกมาเสียงดัง หล่อนค้อนเขาอาย ๆ แต่ก็บอกกับเขาว่า

"ชบาลืมดูข้าวต้มเลยไหม้ จะหุงใหม่จ้ะหมู่"

"ชบาจะกินข้าวต้มหรือ?"

"เปล่าจ้ะ หุงให้หมู่"

"ไม่ต้องหรอก ฉันไม่ได้เป็นอะไรแล้ว กินข้าวสวยก็ได้ชบา"

หล่อนวางหม้อข้าว เหลือบตาขึ้นมองหน้าเขา

"หิวหรือยังจ๊ะหมู่?"

"ก็หิวเหมือนกันจ้ะ"

"รอเดี๋ยวนะชบาจะแต่งสำรับข้าวให้"

"ไม่ต้องก็ได้ชบา" ผู้หมู่หนุ่มว่าแล้วก้าวเข้ามาในครัว และหย่อนตัวลงนั่งข้าง ๆ หล่อน แล้วบอกกับหล่อนว่า "ไม่ต้องจัดสำรับให้ลำบาก มีอะไรยกจากตู้กับข้าวกินกันในครัวนี้ดีกว่าชบา"

"จ้ะ"

การวางตัวอย่างเป็นกันเองของผู้หมู่หนุ่ม สร้างความดื่มด่ำใจให้แก่ชบาสาวชาวบ้านป่า เสียจนต้องมองหน้าเขาตาหวานครั้งแล้วครั้งเล่า

"ชบา"

"จ๋า"

"ชบาคงไม่คิดเอาว่าฉันนี้ถือตัวว่าเป็นตำรวจแล้วถืออำนาจสร้างความวุ่นวายใจให้แก่ชบาหรอกนะ?"

"ชบาไม่คิดหรอกจ้ะชบาดีใจมากที่หมู่ให้ความเมตตาชบาถึงกับมานั่งกินข้าวอยู่ในครัว ที่เหม็นกลิ่นเขม่าควันไฟอย่างนี้จ้ะ"

> ❝ ●●●●●●●●● รสจูบแรกในชีวิตสาว ชบาสาวชาวบ้านป่าใจหวิว ๆ เหมือนกับจะเป็นลมกายอ่อนระทวยลงอย่างไม่รู้สึกตัว ●●●●●●●●● ❞

"พ่อแม่ของฉันเป็นคนจน ตอนเรียนหนังสือฉันต้องหุงข้าว ทำกับข้าวกินเอง ทำเสร็จนั่งกินในครัวมันเลยเคยตัวจ้ะชบา"

"หรือจ๊ะ ไม่น่าเชื่อเลย" หล่อนว่าปรนนิบัติเขาด้วยการตักข้าวเพิ่มใส่จานให้อย่างเอาอกเอาใจ มันทำให้ผู้หมู่รู้สึกสงสารหล่อนมากขึ้นอีกเกือบเท่าตัวเมื่อกินข้าวมื้อเช้าเสร็จจึงได้ถามหล่อนว่า

"มีงานอะไรที่จะต้องทำหรือเปล่าชบา?"

"หมู่จะช่วยชบาทำหรือจ๊ะ?"

"ฮือ"

"อย่าเลยจ้ะลำบากเปล่า ๆ ไปหักข้าวโพดคันตัว"

"คันตัวได้อาบน้ำก็หาย ชบาพาฉันไปหักข้าวโพดเถอะ อยู่บ้านว่าง ๆ ฉันกลุ้มใจตายเลย"

หล่อนมองหน้าเขาอย่างชั่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก็พยักหน้า

"ได้จ้ะหมู่"

ไร่ข้าวโพดของนายเที่ยงพ่อของชบาสาวชาวบ้านป่าคนสวย อยู่ติดกับรั้วบ้านของนายเที่ยงนั่นเอง เป็นไร่ข้าวโพดที่ให้ผลดีมาก ข้าวโพดมีฝักใหญ่เมล็ดโต สิบตำรวจโทแจ่มจึงช่วยชบาหักฝักข้าวโพดแก่อย่างเพลิดเพลิน จนเกือบถึงเที่ยงวันก็ยังไม่เบื่อ

"หมู่แจ่มจ๋า" ชบาสาวสวยบ้านป่าเรียกผู้หมู่หนุ่มเสียงหวาน

"มีอะไรหรือชบา?"

"หมู่หักข้าวโพดคนเดียวก่อนนะจ๊ะ ชบาขอประเดี๋ยวเดียวแหละจ้ะ"

"ชบาจะทำอะไรหรือ?"

"ไม่บอกเดี๋ยวรู้เอง" สาวชาวบ้านป่าคนสวยว่าแล้ว วิ่งออกจากป่าข้าวโพดหายไปครู่หนึ่ง หล่อนก็กลับไปหาผู้หมู่หนุ่มพร้อมด้วยผ้าขาวม้าหนึ่งผืน และกล่องพลาสติกใส่สบู่

"หยุดพักก่อนเถอะจ้ะหมู่ เราไปอาบน้ำด้วยกัน" สาวชาวบ้านป่าว่าเสียงระรื่น ผู้หมู่หนุ่มหัวเราะฟันขาว

"ก็ดีเหมือนกันนะ อาบน้ำแล้วกินข้าวมื้อกลางวันกันก่อน ค่อยมาหักข้าวโพดต่อ"

"จ้ะหมู่"

"ถ้าอย่างนั้นชบาพาฉันไปได้เลย"

"จ้ะ"

ที่อาบน้ำของสาวชาวบ้านป่า อยู่ปลายไร่ของหล่อนนั่นเอง เป็นลำห้วยน้ำใสไม่กว้างนัก แต่มีน้ำใสสะอาดไหลลงไปทางใต้อันเป็นตะเข็บต่อของภูเขาสองลูกที่ทอดมาบรรจบกัน อยู่ชั่วนาตาปี

ข้างท่าน้ำที่ชบาพาผู้หมู่ไปอาบน้ำ นายเที่ยงพ่อของหล่อนปลูกแคร่นั่งเล่นเอาไว้หนึ่งแคร่ เป็นแคร่ไม้ที่ค่อนข้างจะแข็งแรง เพราะใช้กระดานปีกไม้ปูเป็นพื้น แคร่ ๆ นั้นปลูกอยู่ใต้ร่มประดู่ใหญ่ใบดกหนาเป็นร่มกว้าง ชวนให้นั่งเล่นหรือนอนเล่นอย่างที่สุด

น้ำในลำห้วยใสไหลเอื่อยอ่อยไม่ลึกไม่ตื้น มองเห็นพื้นทรายขาวใต้น้ำได้อย่างชัดตา ที่ตลิ่งก้อนหินขนาดย่อม ๆ เรียงรายลงไปยังสายน้ำเหมือนกับคนเอาไปวางเรียงเอาไว้ แล้วก็ไปถึงโขดหินใหญ่ขึ้นไปนั่งได้ถึงสี่คน มันตั้งอยู่ห่างจากฝั่งลำห้วยพอก้าวถึง โขดหินโขดนั้นหน้าบนแบนราบเป็นมันน่านั่ง เพราะเจ้าของท่าน้ำใช้มันเป็นที่อาบน้ำอยู่เป็นประจำ สิบตำรวจโทหนุ่มไปเห็นเข้า ถึงกับร้องชมออกมาอย่างลืมตัวว่า

"ที่น่านั่งเล่น ที่อาบน้ำน่านั่งอาบน้ำเหลือเกิน"

"จ้ะหมู่ ที่ตรงนี้ชบาเป็นคนมาเลือกให้พ่อปลูกแคร่นั่งเล่นให้ แล้วก็ถางที่เป็นทางลงไปอาบน้ำเองแหละจ้ะ" ชบาคุยอวดด้วยใบหน้าอันแย้มยิ้ม พลางวางผ้าขาวม้าและกล่องใส่สบู่ลงบนหัวแคร่นั่งเล่น แล้วตัวหล่อนก็ขึ้นนั่งบนแคร่ สิบตำรวจโทแจ่มเข้าไปหย่อนตัวลงนั่งเคียงข้างหล่อนอย่างฉวยโอกาสนิด ๆ เอาเปรียบหน่อย ๆ สาวชาวบ้านป่าคนสวยหันมองผู้หมู่และค้อนอย่างรู้ทัน

"ค้อนพี่ทำไมชบา?" ผู้หมู่เปลี่ยนสรรพนามจากฉันมาเป็นพี่ด้วยเสียงหัวเราะ ชบาสาวชาวบ้านป่าดีใจจนขนลุกซู่

"ก็หมู่..."

"เรียกพี่ดีกว่าชบา ชบาเรียกพี่ว่าหมู่ฟังแล้วมันขัดหู"

"ก็ ๆ"

"เรียกพี่"

"จ้ะ พี่"

"จ้ะพี่แจ่ม" ผู้หมู่สอน

"จ้ะพี่แจ่ม" สาวชาวบ้านป่าว่าตามเสียงสั่น แล้วหล่อนก็ตัวสั่นขึ้นมาจริง ๆ เมื่อผู้หมู่ฉวยโอกาสโอบกอดร่างของหล่อนเอาดื้อ ๆ

"ชบา"

"จ๋าพี่" ขานรับและเอียงหัวเข้าหาเขาอย่างไม่รู้สึกตัว เพราะใจมันใฝ่หาเขาอยู่ก่อนแล้ว แล้วผู้หมู่ก็รับขวัญของหล่อน ด้วยการก้มลงจูบแก้มของหล่อนด้วยความรักอย่างดูดดื่ม ทั้งแก้มซ้ายและแก้มขวา

อ่านต่อหน้า 56

22

โต๊ะที่เขาและเธอเลือกนั่งอยู่ตรงมุมตามรูปทรงเหลี่ยมของอาคารสูง แต่ละโต๊ะถูกจัดวางไว้อย่างเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับโต๊ะอื่น ๆ ซอกหลืบมุมและกระถางต้นไม้ช่วยทำให้บรรยากาศของแต่ละโต๊ะดูเป็นสถานที่ส่วนตัว โฉมฉายนั่งชิดเก้าอี้โซฟาด้านในติดริมกระจกโปร่งใสซึ่งมองเห็นภาพวิวเมืองหลวงข้างล่างเต็มไปด้วยแสงไฟระยิบระยับ

เสียงเพลงที่ดังเบา ๆ โดยไม่เห็นหน้านักร้องขับกล่อมบรรยากาศท่ามกลางไอแอร์เย็นเฉียบ เบียร์ที่ถูกแช่เย็นจนเป็นวุ้นถูกรินใส่แก้วทรงสวยจนล้นปรี่ตามคำสั่ง ต่างฝ่ายต่างสบตากันท่ามกลางแสงเทียนโดยไม่พูดอะไรออกมา ร่างทั้งสองเบียดชิดกันแนบแน่นเหมือนจะเรียกหาไออุ่นจากกันและกัน

โฉมฉายสลัดรองเท้าส้นสูงกองอยู่กับพื้นนั่งไขว่ห้าง ปลายเท้านุ่มนวลของหล่อนเกลี่ยสะกิดที่เท้าของเขาและซอกซอนปลายเท้าเข้าไปในกางเกงลูบไล้ไปตามลำแข้งสูงขึ้นสัมผัสกับขนหน้าแข้งแข็งสากของเขาอย่างแผ่วเบา สัมผัสเพียงปลายเท้ากับหน้าแข้งส่งกระแสความรู้สึกถึงกันและกันวูบวาบทำให้อารมณ์สองคนถูกกระตุ้นขึ้นจนร้อนผ่าว เผด็จไม่พูดอะไรยกแก้วเบียร์ที่ล้นปรี่ขึ้นชนแก้วของเธอที่วางอยู่สบตาโดยไม่ยอมพูดแล้วยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มรวดเดียวครึ่งแก้ว โฉมฉายยิ้มที่มุมปากและแววตาพร้อมกับยกแก้วเบียร์ของตัวเองขึ้นจิบบ้าง

"เมื่อไหร่คุณจะกลับไปที่แม่ฮ่องสอนอีกคะ" โฉมฉายถามหลังจากวางแก้วเบียร์ลงที่เดิม

"ผมตั้งใจว่าจะอยู่กรุงเทพฯ สักสัปดาห์นึง แล้วก็กลับไปเขียนหนังสือต่อ"

"ไปเขียนหนังสือหรือว่าไปหลงสาวเหนือที่นั่นกันแน่คะ" โฉมฉายยิ้มพราย พร้อมกับพูดยั่ว

"นาน ๆ ที่จะได้อยู่ในบรรยากาศชนบทแบบนั้น ผมรู้สึกว่าผมทำงานคล่องตัวขึ้นเยอะ สุขภาพจิตก็ดีขึ้นด้วย" เผด็จเสตอบไม่ตรงกับคำถามนัก แต่วูบหนึ่งในใจก็ทำให้เขารู้สึกคิดถึงหลินสาวไทยใหญ่แสนสวยขึ้นมา เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนแปลกในเรื่องความรักใคร่ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง บางครั้งเขาก็เคยเกิดความรู้สึกคิดถึงอีกคนหนึ่งในขณะที่อยู่ใกล้ชิดกับอีกคนหนึ่งและรู้สึกว่ามันเป็นความรู้สึกสุขทั้งสองอย่างที่เกิดขึ้น

เผด็จวางมือลงตรงหัวเข่าที่พ้นมาจากชายกระโปรงที่ถลกขึ้นมายามนั่ง มือเขาลูบหมุนวนที่หัวเข่ากลมกลึงอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะลูบไล้มาที่ละโพกเนื้อแน่นหนั่น มือสากสัมผัสกับผิวเนียนนุ่ม ปลายเท้าของเธอยังเกลี่ยอยู่ที่หน้าแข้งของเขาไปมา เขาเบียดร่างเข้ามาแนบชิดอีกจนได้กลิ่นน้ำหอมกรุ่นจากเรือนร่างของเธอ

"กลิ่นเนื้อตัวของคุณหอมจัง" เขาพูดเบา ๆ พร้อมกับสูดลมหายใจเอากลิ่นหอมจากเรือนกายของเธอ

"กลิ่นนี่ต่างหาก ไม่ใช่กลิ่นตัวของโฉมหรอก" โฉมฉายหยิบก้อนสำลีเล็ก ๆ ออกมาจากตรงไหนเขายังไม่ทันเห็นด้วยซ้ำ เธอยื่นใส่จมูกของเขา

"ผู้หญิงนี่เขาชอบใส่น้ำหอมกันตรงไหนบ้างนะ"

"ก็ตามจุดต่าง ๆ ที่คิดว่ามันเป็นจุดอับ อย่างข้อพับ ซอกหู อย่างสำลีก้อนนี้ โฉมชุบน้ำหอมแล้วซุกมันไว้ตรงนี้" เธอเอานิ้วชี้ลงตรงที่ร่องอกที่เผยให้เห็นเนินสล้างเนียนขาว

"อันที่จริงผู้หญิงแต่งตัวหรือใส่น้ำหอมนี่ก็เพื่อคนอื่นใช่มั้ย" เผด็จแกล้งตั้งคำถาม

"ใช่อาจจะเพื่อสายตาหรือเพื่อจมูกของคนอื่น ที่ลึกกว่านั้นคือเพื่อความพอใจของตัวเองต่างหาก" โฉมฉายโต้กลับ

"คุณก็พูดถูก บางทีผมเห็นผู้หญิงแต่งตัวค่อนข้างโป๊ เสื้อคอกว้างมั่ง กระโปรงผ่าขึ้นสูงมั่ง แต่เวลาที่เธอก้มหรือก้าวขึ้นที่สูงเธอมักใช้มือเอื้อมมาปิดทุกที ไม่รู้จะแต่งโป๊ไปทำไม"

"อย่างนั้นเค้าเรียกว่า กล้า ๆ กลัว ๆ ใจหนึ่งก็อยากโชว์ให้คนอื่นเห็นแต่อีกใจหนึ่งก็ไม่กล้า กลัวว่าเค้าจะเห็นของตัวเอง เรียกว่าใจไม่ถึงมากกว่า"

"ถ้างั้นจะแต่งตัวแบบนั้นทำไม

ไม่ใส่ชุดให้ปกปิดไปเสียเลยล่ะ"

"มันอาจจะเป็นการสนองตอบความพอใจลึก ๆ ของเค้าก็เป็นได้" โฉมฉายพูดราวกับว่าเป็นจิตแพทย์

มือของเผด็จลูบไล้จากหัวเข่ามาถึงสะโพกเรื่อยมาจนถึงบั้นท้ายด้านหลังเพียงสัมผัสภายนอก เนื้อผ้าที่แนบเนื้อก็พอจะบอกได้ว่าเธอไม่ได้ใส่ชุดชั้นใน

"นี่คุณไม่ได้ใส่ชั้นในหรือ" เผด็จถามตามตรง

"ประสาทสัมผัสมือคุณใช้ได้นี่" โฉมฉายตอบอย่างไม่ยี่หระ

เผด็จละมือขึ้นไปหยิบเบียร์ขึ้นมาดื่มไม่พูดอะไรต่อ แต่โฉมฉายกลับพูดต่อว่า

"มันให้ความรู้สึกคล่องตัวและอิสรเสรี เวลาไปไหนนอกบ้านแล้วไม่ได้ใส่ชุดชั้นในทั้งล่างและบนก็ไม่มีใครเค้ารู้นี่ว่าเราจะใส่หรือไม่ใส่ ถึงรู้ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน" เธอพูดจบพร้อมกับยกเบียร์ขึ้นดื่มบ้าง

เทียนไขแท่งที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไหม้ลามมาจนเกือบจะหมดแล้ว บริกรแต่งตัวสุภาพเรียบร้อยเดินเข้ามาเพื่อที่จะเปลี่ยนเทียนให้ แต่โฉมฉายบอกว่า

"ไม่ต้องจุดเทียนใหม่หรอกนะคะ บรรยากาศสลัวอย่างนี้โรแมนติกดี" บริกรหนุ่มเดินล่าถอยออกไปด้วยอาการเอียงอาย

ยังไม่ทันที่เทียนจะไหม้ลามจนหมดแท่ง แต่ปากของโฉมฉายก็เป่าเทียนให้ดับลงเสียก่อน ทำให้บรรยากาศที่โต๊ะของเขากับเธอสลัวลงอีกนิดหน่อย โฉมฉายพิงศีรษะกับพนักพิงกายเอนเล็กน้อย เผด็จเบียดชิดเข้าไปอีก ริมฝีปากราวกับจะหยาดของเธอเผยอขึ้นเหมือนจะท้าหายการประกบจูบจากเขา เธอมิได้เอ่ยอะไรออกมาเป็นคำพูดมีแต่แววตาของเธอเท่านั้นที่ส่องประกายความปรารถนาจนเห็นได้ชัด เขาไม่รีรอเบียดใบหน้าเข้าไปแล้วประกบริมฝีปากลงไปบนริมฝีปากงามอย่างทันที

เหมือนว่าเธอจะรอจังหวะนั้นอยู่แล้ว ปลายลิ้นอ่อนนุ่มของเธอสอดพรวดเข้าไปในอุ้งปากของเขาทันที ความอบอุ่นในอุ้งปากและกลิ่นลิปสติกของเธอกรุ่นจนเขาสัมผัสได้

เป็นการจูบปากครั้งแรกนับตั้งแต่เขาและเธอพบหน้ากัน ทั้งคู่ปล่อยให้ลิ้นและปากพัวพันกันจนแทบลืมหายใจ ลมหายใจอุ่น ๆ รดใบหน้าซึ่งกันและกัน ส่วนในกายนั้นอารมณ์ปรารถนาเริ่มคุกรุ่นและร้อนผ่าว หัวใจเต้นถี่ มือของโฉมฉายเลื่อนไล้มาลูบคลำอยู่ที่เป้ากางเกงที่ความแข็งผงาดของเขาดันเนื้อผ้าจนจับได้อย่างถนัดถนี่ เผด็จแขม่วท้องพลางใช้มือข้างหนึ่งปลดชายเสื้อเชิ้ตที่นุ่งทับในอยู่ออกจากกางเกงเพื่อปกคลุมส่วนนั้นเอาไว้ ต่างฝ่ายต่างนิ่งเงียบไม่ยอมพูดอะไรออกมา สีหน้าที่แต่งไว้อย่างเข้มจัดของโฉมฉายดูเหมือนว่ามันจะแดงก่ำยิ่งขึ้นในความสลัวเลือนนั้น

"มันเป็นประสบการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่เคยทดลองมาก่อน ความรู้สึกที่เกรงว่าคนอื่นจะผ่านมาเห็นเข้ามันสร้างความรู้สึกเร่งเร้าอารมณ์ให้กันและกันเป็นยิ่งนัก"

มือเรียวงามที่ไว้เล็บยาวสวยพยายามรูดซิปของเขาออกอย่างเบา ๆ พร้อมกับควานหาสิ่งที่เธอต้องการสัมผัส เผด็จเบี่ยงตัวออกจากเธอเล็กน้อยเพื่อให้มือของเธอเข้าไปในช่องนั้นของเขาได้อย่างสะดวก ปลายเล็บแหลมไปสะกิดเข้าตามผิวเนื้อทำเอาเขาถึงกับสะดุ้งนิดหน่อย หล่อนกำมือแล้วคลายออกเป็นจังหวะอยู่ครู่หนึ่ง แล้วดึงชั้นในของเขาให้หลุดพ้นจากการกักกันนั้นเสีย ตอนนี้มันผงาดออกมานอกซิป แต่ทว่ามีชายเสื้อเชิ้ตของเขาปกปิดอยู่

ดูเหมือนว่าโฉมฉายจะไม่ยอมหยุดแค่นั้นเสียแล้ว หล่อนละมือออกพลางเหลียวมองผู้คนโต๊ะอื่นและบริกรที่เดินไปมา เมื่อเห็นว่าไม่มีใครผ่านมาทางนี้แล้ว เร็วเกินกว่าที่เผด็จจะได้คิด หล่อนก้มหน้าลงวูบศีรษะบังอยู่ตรงขอบโต๊ะเอื้อมมือลงไปข้างล่างเหมือนจะเก็บอะไรอยู่ใต้โต๊ะ แต่ริมฝีปากของหล่อนกลับก้มลงหาเจ้าท่อนเนื้อซึ่งกำลังผงาดลอดชายเสื้อมาพอดี เผด็จสะดุ้งวาบแต่ก็ไม่วายแอ่นกายรับริมฝีปากที่ก้มลงไป

การทำรักด้วยปากท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้สร้างความรู้สึกตื่นเต้นให้กับเขาและเธอเป็นยิ่งนัก มันเป็นประสบการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่เคยทดลองมาก่อน ความรู้สึกที่เกรงว่าคนอื่นจะผ่านมาเห็นเข้ามันสร้างความรู้สึกเร่งเร้าอารมณ์ให้กันและกันเป็นยิ่งนัก

โฉมฉายก้มลงไปละเลียดความเป็นชายของเขาได้ไม่นานนักก็ต้องเงยหัวขึ้นมาอีก แล้วก็หาจังหวะเผลอก้มลงไปอีก สร้างความเสียวซ่านและทรมานให้กับเผด็จอย่างบอกไม่ถูก

"เดี๋ยวเราเช็คบิล กลับกันดีกว่า" เผด็จพูดออกมาอย่างสุดที่จะทนทานไหว

โฉมฉายเรียกบริกรมาเก็บเงิน หล่อนยื่นแบงก์ห้าร้อยแล้วรีบลุกขึ้นโดยไม่ต้องรอเงินทอน ทั้งคู่เดินตามกันออกมาอย่างเร่งร้อนมาอยู่ที่หน้าลิฟท์ ตอนนี้พนักงานที่ประจำในลิฟท์หมดหน้าที่แล้ว ทันทีที่ประตูลิฟท์เปิดออกทั้งสองก็พรวดพราดเข้าไปในลิฟท์แก้วทันที มีเขาเพียงสองคนเท่านั้นที่อยู่ในลิฟท์แก้ว ลิฟท์ค่อย ๆ เคลื่อนลงอย่างช้า ๆ มองเห็นแสงระยิบระยับอยู่ที่พื้นถนนเป็นจุดเล็ก ๆ

อารมณ์ที่ยังกรุ่น ๆ เมื่อครู่ของคนทั้งสองไม่จางหาย เผด็จผลักร่างของโฉมฉายเบา ๆ ติดกับผนังลิฟท์ด้านใน โฉมฉายแยกปลายเท้าออกจากกันเล็กน้อยเหมือนรู้เท่าทันว่าเขากำลังจะทำอะไรกับร่างของเธอ เผด็จไม่รอช้าและไม่ต้องถามเขารูดซิปออกแล้วปล่อยเจ้าความผงาดแข็งแกร่งออกมาอย่างทันท่วงที มือสองข้างรูดกระโปรงของโฉมฉายขึ้นสูงไปกองไว้ที่สะเอว ย่อเข่าลงเล็กน้อยค่อยเสียดแก่นเนื้อเข้าไปในหุบผาสวรรค์ของเธอซึ่งมีความชุ่มฉ่ำรออยู่แล้ว

แผ่นหลังของโฉมฉายติดอยู่กับซอกมุมของลิฟท์ด้านใน เขาผนึกร่างหาบไว้แน่น พลางใช้ท่อนแขนรองรับตรงช่วงพับหัวเข่ายกขึ้นแล้วกระชั้นกายเข้าไปอย่างเต็มเหนี่ยว ไม่มีการเล้าโลมอีกแล้ว ความรุนแรงและร้อนรนของเขาสร้างความรู้สึกเสียวซ่านแปลก ๆ อย่างไม่เคยได้

อ่านต่อหน้า 56

เพลิงแค้นนักรัก

อรรถกร รักษาสุข

38

"พี่แดงเป็นอะไรครับ"

ผมก้าวออกไปพร้อมกับถามอย่างร้อนรน

"พี่พัน บอกผมมาสิครับว่าพี่แดงเป็นอะไร"

พี่พันกับพี่แหม่มมีท่าทางตกใจอยู่ไม่น้อยเมื่อเห็นผมก้าวออกไป ผมก้าวไปหยุดใกล้ ๆ กับพี่พันแล้วถามย้ำอีกว่า

"พี่แดงอยู่ที่ไหนครับพี่พัน"

"เอ้อ...คือว่า"

"ผมต้องการความจริงนะครับ"

พี่พันมีสีหน้าลำบากใจเป็นอย่างมาก ผมจับแขนของเขาเขย่าแรง ๆ พี่พันหันไปสบตากับพี่แหม่มเพื่อขอความเห็นจากเธอ

"บอกคุณป๋อเถอะพัน"

พี่แหม่มพยักหน้าช้า ๆ

"คุณป๋อเขาโตและแข็งแกร่งพอที่จะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้แล้วหละ"

พี่พันถอนหายใจออกมาดัง ๆ เขาหันกลับมาจ้องหน้าผม

"พี่แดงเป็นอะไรครับ"

"แดงนอนพักรักษาตัวอยู่ที่แห่งหนึ่ง"

เขาพูดอย่างถนอมน้ำเสียง

"แดงถูกพวกมันเล่นงานมาอย่างหนักครับคุณป๋อ"

ผมน้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสอง

"ตอนนี้พี่แดงพักอยู่ที่ไหนครับ"

"พี่เองก็ไม่รู้เหมือนกันครับคุณป๋อ"

"หมายความว่ายังไงพี่พัน"

ผมจ้องตาคาดคั้นเอาความจริงจากพี่พัน

"คือมีคนพาแดงไปรักษาตัวยังสถานที่แห่งหนึ่งครับ แดงสั่งให้คนเอา จ.ม. มาฝากไว้ให้ผม เธอบอกมาใน จ.ม. ว่าไม่ต้องเป็นห่วงเธอ ตอนนี้เธอกำลังพักรักษาตัวอยู่ เธอไม่ต้องการให้ใครไปพบเธอตอนนี้ เพราะจะทำให้โมโหจนไม่สามารถระงับอารมณ์ได้"

"พี่แดงเป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ"

"ก็คงมากหละครับ แต่คุณป๋อก็ไม่ต้องห่วงหรอก ในจดหมายน่ะแดงบอกว่าเธออยู่ในสถานที่ซึ่งมีความปลอดภัยพอ"

ผมสะอื้นเบา ๆ อยู่ในอกด้วยความแค้นที่มีต่อคนที่ทำกับพี่แดง

"ยังไง ๆ ผมก็อดเป็นห่วงพี่แดงไม่ได้หรอกครับ"

"เราก็เป็นห่วงแดงไม่น้อยไปกว่าคุณป๋อหรอกค่ะ"

พี่แหม่มช่วยปลอบใจผม

"คุณป๋อทำใจให้สบายดีกว่า อีกไม่นานแดงมันก็ต้องกลับมาหาพวกเราแน่ ๆ"

"ผมไม่ต้องการรอครับ"

ผมพูดเสียงหนักแน่นพลางมองหน้าพี่พันกับพี่แหม่มสลับกัน

"เราจะไปหาพี่แดงกัน ใครจะไปกับผมบ้าง"

"คุณป๋อ..."

พี่พันพยายามเตือนสติของผม

"อย่าทำอะไรหุนหันพลันแล่นสิครับ"

"นั่นน่ะสิคะ"

พี่แหม่มเอื้อมมือมาบีบแขนผมเบา ๆ

"รออีกสักระยะหนึ่งแดงมันก็คงติดต่อมาหาเราเองแหละค่ะ ตอนนี้เราเก็บตัวอยู่ที่นี่กันไปสักพักหนึ่งก่อน คงไม่นานหรอกค่ะคุณป๋อ"

"รอ...รอ..."

ผมพูดด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง

"ทำไมถึงจะต้องรอ ผมไม่รอเด็ดขาดครับ"

ก่อนที่ผมจะก้าวเท้าพรวดพราดไปข้างหน้า พี่พันก็เอื้อมมือมาดึงแขนผมเอาไว้ก่อน เขาจับให้ผมหันมามองเขา สองมือของเขาจับไหล่ของผมเขย่าแรง ๆ

"คุณป๋อ..."

เขาพูดทั้งน้ำตาที่พรากแก้ม

"ฟังผมก่อนซิครับ คุณป๋อใจร้อนแบบนี้จะไม่ให้ผลดีอะไรเลยนะครับ คุณป๋อต้องคิดทุกสิ่งทุกอย่างให้รอบคอบก่อนสิครับ"

ผมกัดฟันแน่นพยายามข่มเสียงสะอื้นให้เบาบางลง เพลิงแค้นของผมมันลุกโชนมากขึ้นทุกวัน ๆ โดยที่ผมยังไม่สามารถดับมันลงได้เลย มิหนำซ้ำมันรังแต่จะทวีคูณมากขึ้นอยู่เรื่อย ๆ เป็นลำดับ ผมไม่มีความสามารถทำอะไรได้บ้างเลยเชียวหรือ

"พี่แดงมีบุญคุณกับผมมากเหลือเกิน"

น้ำเสียงของผมสั่นเครือ

"แล้วแบบนี้จะให้ผมอยู่นิ่งเฉยได้ยังไงล่ะครับ"

"เราไม่รู้เลยว่าแดงอยู่ที่ไหน"

พี่พันพูดช้า ๆ

"ผมว่าเรารออีกสัก 2-3 วันก็แล้วกันครับ ผมจะพยายามสืบให้ได้ว่าแดงไปพักรักษาตัวอยู่ที่ไหนกันแน่ ตอนนี้ขอให้คุณป๋อใจเย็น ๆ ไว้ก่อนดีกว่าครับ"

"พี่พันโดนคำสั่งให้ย้ายไปทำงานกับหน่วยปฏิบัติการพิเศษไม่ใช่หรือครับ"

"อาทิตย์หน้าผมถึงจะไปครับ"

ผมหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง

"ตกลงครับพี่พัน"

ผมพยักหน้ากับเขา

"ผมจะรออีกสัก 2-3 วัน ถ้าไม่รู้ว่าพี่แดงอยู่ที่ไหนผมก็จะจัดการสืบเอาเองทันที จะไม่มีการรออีกโดยเด็ดขาด"

"คุณป๋อจะสืบเองได้ยังไงกันครับ มันไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย ๆ นะครับ"

"ผมจะกลับบ้าน"

ผมยิ้มดุดัน

"ลูกน้องของพี่พันก็มี ลูกน้องของลุงเบิ้มก็มี ลูกน้องของพ่อพี่พันก็มี ผมคิดว่าถ้าผมขอให้พวกนั้นช่วยเหลือผมก็คงไม่มีใครปฏิเสธหรอกครับ"

"ไม่ได้นะครับคุณป๋อ"

พี่พันหน้าตาตื่นตระหนก

"ตอนนี้คุณป๋อกลับไปอยู่บ้านไม่ได้เลย พวกมันกำลังเตรียมรอเล่นงานคุณป๋ออยู่ตลอดเวลาเลยครับ"

"ผมไม่กลัวแล้วครับพี่พัน"

ผมพูดเสียงกร้าว

"ถ้าพี่พันสืบไม่ได้ว่าพี่แดงอยู่ที่ไหน ผมก็ต้องใช้วิธีของผมครับ"

พี่พันไม่รู้ว่าจะใช้วิธีใดมาห้ามผมได้แล้ว เขาถอนหายใจออกมาเบา ๆ หันไปสบตากับพี่แหม่มขอคำปรึกษาอยู่นัย ๆ ว่าจะทำยังไงดี

ใช่แล้ว ความตายเท่านั้นคือทัณฑ์อาญาที่ผมจะหยิบยื่นให้กับมัน ในเวลาอันใกล้นี้ มันจะต้องตายเพียงสถานเดียวอย่างเด็ดขาด

"ยังมีเวลาพอน่ะพัน"

พี่แหม่มปลอบใจ

"พันคงสืบได้หรอกน่าว่าแดงมันอยู่ที่ไหน"

"เฮ้อ...ตกลงครับคุณป๋อ"

พูดแล้วพี่พันก็ทำท่าเหมือนกับพึ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

"อ้อ! คุณป๋อครับ ผมได้แผนถล่มไอ้พ่อเลี้ยงอินดาแล้วครับ"

"พ่อเลี้ยงอินดา"

ผมพึมพำเบาๆ กรามขบกันแน่น

"เมื่อไหร่ครับคุณป๋อ"

พี่พันมองหน้าผม

"เมื่อไหร่ดีที่เราจะถล่มมัน"

"แผนของพี่พันใช้ได้ตลอดเวลาเลยใช่ไหมครับ"

"ใช้ได้ทันทีตั้งแต่คืนนี้เลยครับ"

"งั้นก็คืนนี้เลย"

พี่พันให้พี่แหม่มไปหยิบปากกากับกระดาษมา เขาลงมือวาดแผนที่บ้านของพ่อเลี้ยงอินดาอย่างคร่าว ๆ พร้อมทั้งอธิบายประกอบไปด้วยเลย

พ่อเลี้ยงอินดาคือคนที่สั่งให้ไอ้พวกสัตว์นรกไปถล่มบ้านพี่แดงจนทำให้ผมกับเธอต้องหนีเตลิดเข้าไปพักอยู่ที่กระท่อมของพ่อพี่แหม่ม

ความตาย !

ใช่แล้ว ความตายเท่านั้นคือทัณฑ์อาญาที่ผมจะหยิบยื่นให้กับมันในเวลาอันใกล้นี้ มันจะต้องตายเพียงสถานเดียวอย่างเด็ดขาด

"อาวุธของคุณป๋ออยู่ที่ไหนครับ"

พี่พันเงยหน้าขึ้นมาถาม

"ผมซ่อนเอาไว้ที่ชายป่าโน่นครับ"

"คืนนี้ผมจะเอามาให้คุณป๋อใหม่"

"ทำไมล่ะพี่พัน"

"คืนนี้เราจะเป็นฝ่ายบุกไม่ใช่ฝ่ายรับ เพราะฉะนั้นอาวุธของเราจะต้องมีอำนาจการทำลายรุนแรงทุกตัวครับ ไอ้กาลิโก้ตัวเก่าของคุณป๋อน่ะมันแค่ .22 เท่านั้น อำนาจของมันไม่รุนแรงพอที่จะทำลายพวกมันในคืนนี้หรอกครับ"

"แล้วจะเปลี่ยนเอาอะไรมาให้ผม"

"อาร์ก้าครับ"

"ผมขอแม็กกาซีนสำรองเยอะ ๆ เลยนะครับ ขอแบบ 30 นัดทั้งหมด"

"ไม่มีปัญหาครับคุณป๋อ"

พี่พันหันไปมองทางพี่แหม่ม

"จะร่วมสนุกกับเราด้วยไหมแหม่ม"

เขาเอ่ยถามยิ้ม ๆ พี่แหม่มทำตาโต

"ทันทีเลยพัน"

เธอรีบตอบ

"ถึงไม่เอ่ยปากชวนฉันก็ต้องขอไปด้วยอยู่แล้วหละ"

"ดีมากแหม่ม"

พี่พันยิ้มอย่างดีใจ ผมยื่นมือไปข้างหน้าเธอ

"ยินดีต้อนรับสู่เกมล้างแค้นครับพี่แหม่ม"

"ค่ะคุณป๋อ"

เธอจับมือของผมบีบแรง ๆ แล้วหันไปถามพี่พัน

"แล้วอาวุธของฉันล่ะพัน ไอ้ตัวที่มีอำนาจทำลายรุนแรงน่ะฉันไม่มีอยู่เลยนะ จะมีก็ไอ้ปืนล่าสัตว์อยู่ 3-4 กระบอกเท่านั้นเอง"

"นั่นล่ะคือสิ่งที่ผมต้องการ"

"หมายความว่ายังไงเหรอ"

"แหม่มยิงปืนแม่นขนาดไหน"

"ถ้าไม่ลุกลี้ลุกลนเกินไป มีเวลาให้เล็งสักหน่อย หว่างคิ้วแถว ๆ หน้าผากไม่มีพลาดแน่ ๆ ฉันขอรับรองได้เลยพัน"

"ที่แหม่มพูดนี่หมายถึงคนหรือสัตว์"

"สัตว์"

พี่แหม่มตอบหนัก ๆ

"สัตว์นรกที่เรากำลังจะไปถล่มมันไงล่ะ"

"ถ้างั้นสบายมากเลยแหม่ม แหม่มไม่ต้องไปเล็งเป้าเล็ก ๆ แบบนั้นให้ยุ่งยากเลย ยิงเข้าเป้าใหญ่ ๆ แบบหน้าอกหรือลำตัวมันเลยดีกว่า"

"พันจะให้ฉันทำยังไงบ้างล่ะ"

"แหม่มจะคอยเป็นคนระวังให้เราอยู่ข้างหลัง เวลาที่ผมตะลุยเข้าไปกับคุณป๋อน่ะผมจะไม่สามารถมองพวกมันได้อย่างทั่วถึงเลย แหม่มจะคอยมองพวกมันแทนเราสองคนอยู่ข้างหลังไงล่ะ พอเห็นเป้าเข้าทางปืนก็สอยมันได้เลยโดยที่ทำให้เราตะลุยได้อย่างสะดวกและสบายใจขึ้นครับ"

"ตกลงพัน ฉันยินดีร่วมถล่มมันอย่างสนุกที่สุดเลย"

"ว่าแต่แหม่มต้องเลือกปืนที่มันแรง ๆ หน่อยนะ นัดเดียวสอยให้มันคว่ำไป

(อ่านต่อหน้า 58)

33

น้ำหวานเค้นเสียงคำรามถามพร้อมกับถลึงตาวาบ เหมือนต้องการฟังคำตอบจากผมให้แจ้งชัด ผมเลยยืนยันอีกครั้งขณะเคี้ยวก้อนน้ำแข็งดังกร้วบ

"ไอ้เอยอึ๊กโอดอุนอ๊าออก"

"ไอ้เวรเอ๊ยย์ย์...ฟังไม่รู้เรื่องเล๊ยย์ย์!"

"ไม่เคยนึกโกรธคุณน้าหรอก"

"จริง ๆ เรอะ?"

"ผมยังเคารพรักคุณน้าอยู่เสมอ"

"จริง ๆ นะ"

"ผมยังเทิดทูนคุณน้าอยู่มิรู้คลาย"

"ไอ้ปากหมา...จริงรึวะ?"

"อิง ๆ"

"แปลว่าอะไร"

"จริง ๆ"

"งั้นก็ดีแล้ว...อีคุ่มตายไปนี่น่ะ รู้มั้ยว่ามีผลสะท้อนกะเอ็งยังไงบ้าง?"

"ไม่รู้..."

"รู้มั้ยว่าอีคุ่มมันตายไปแล้วมีผลกระทบตอบสนองถึงเอ็งแค่ไหน"

"ไม่รู้เลย"

"งั้นเอ็งรู้อะไรบ้าง รู้สึกยังไงที่อีคุ่มต้องตายไปในครั้งนี้?"

"ก็...รู้สึกเสียใจในเรื่องที่เกิดขึ้น...ผมก็คิดอยู่ว่า...เมื่อพี่เค้ามอดม้วยไปแล้ว ผมก็คงมีหวังโดนไล่ออกแน่ ๆ"

"เรื่องไร?"

"เพราะผมเป็นตัวต้นเหตุในการตายครั้งนี้น่ะซี"

"ไม่ใช่เอ็งหรอก"

"ผมก็กะลังคิดอยู่ว่า...ผมคงต้องกลับไปเดินเตะฝุ่นหางานทำอีกหนแน่ ๆ"

"หาไปทำไม?"

"อ้าว...ก็ผม..."

"เตะฝุ่นให้โง่เหรอ ไอ้บักหำ"

"ก็ผม..."

"เค้าแต่งตั้งให้เอ็งเป็นผู้จัดการแผนกธุรการแทนอีคุ่มแล้วโว้ยย์ย์...รู้รึยัง"

"น้าหวาน..."

ผมพึมพำขับขานราวกับได้ยินประโยคบอกเล่าของน้าหวานเป็นเสียงปีศาจมาหลอกหลอนผมต่อหน้างั้นแหละ น้าหวานจึงยื่นปากเข้ามากระเซ้าผมใกล้ ๆ

"มึงไม่เชื่อกูเรอะ ไอ้ไส้เดือน"

"ผมชื่อหนอน..."

"ก็นั่นแหละ ชื่อเหี้ยย์ย์อะไรของเอ็งก็ชอบมุดเลื้อยจัดอยู่ในประเภทเดียวกันนี่แหละ เอ็งไม่เชื่อน้ำคำของข้าแล้วรึไง?"

"ไม่ค่อยจะเชื่อ"

"เพราะอะไร?"

"น้าหวานบอกผมเข้าคุก ผมยังหลุดออกมาได้"

"นั่นมันเรื่องเข้าใจผิดกันหรอกเว้ยย์ย์...แต่คราวนี้ข้าฟังมาไม่ผิดร็อกก์ก์"

"หมายฟามว่า..."

"เอ็งได้เลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วแล้วน่ะซี ไอ้งั่ง"

"เป็นไปได้เหรอ..."

"มันเป็นไปแล้วจ้ะ หนอน"

ไม่ยักใช่น้าหวานเป็นผู้กระซับข่าวเร้าใจผมซะแล้ว

กลับกลายเป็นสาวหนึ่งก้าวออกมาจากข้างหลังของน้าหวาน เผชิญหน้ากับผมด้วยรอยยิ้มยั่วเย้าระคนสดใสเซ็กซี่ ท่าทางเหมือนจะทอดไมตรีให้ผมอย่างสนิทสนม มองจากแววตาวาววามทั้งคู่ก็รู้แล้ว

ยิ่งดูจากรูปทรงอวบอิ่มไปทั่วร่าง ยิ่งรู้ใหญ่!

น้าหวานรีบแนะนำทันที ให้ผมรู้จักมักคุ้นเดี๋ยวนั้น

"นี่...บิ๊กจ้ะ เป็นหัวหน้าเชียร์แขกอยู่ฝ่ายอาบอบนวด หมอนวดหมอนาบ เป็นสิบเป็นร้อยก็ขึ้นอยู่กับแม่บิ๊กคนเดียวนี่แหละ คนไหนต้องการทำชั่วโมงแยะ ๆ ต้องการรายได้เป็นกอบเป็นกำมาก ๆ ก็ต้องมาเซ่นวักตั๊กแตนแม่บิ๊กคนเดียวนี่แหละ เคยเห็นพี่เค้ามาก่อนมั้ยล่ะ?"

"ไม่เคยเห็นเลยครับ ชื่อบิ๊กเชียวหรือครับ"

"ทำไม...สงสัยอะไรเค้าเหรอ?"

"ก็แปลว่าใหญ่ซีครับ"

"แล้วทำไมล่ะ เอ็งข้องใจอะไรเค้า?"

"ปละ-เปล่าครับ คงจะใหญ่สมชื่อจริง ๆ ผมอยากจะฝากเนื้อฝากตัวกะพี่ด้วยครับ อยากจะขออนุญาตกราบลงตรงอกพี่..."

"ไม่ต้องงั้ง"

"อยากจะกราบให้แนบแน่นซักครั้ง"

"ไม่จำเป็นน่ะ"

"พี่บิ๊กเค้ายังไม่ได้พูดปฏิเสธอะไรกะผมซักคำเลย น้ำหวานพูดเองคนเดียวหมด"

"ก็ข้า..."

"คงได้มีโอกาสกราบกันบ้างหรอกจ้ะ" หัวหน้าเชียร์หมอนวดตัดบทแย้มยิ้มเป็นเชิงให้ความหวังไว้ล่วงหน้า ก่อนจะสรุปไม่เยิ่นเย้อ "เรื่องฝากเนื้อฝากตัวของหนอน พี่ต้องรับไว้แน่นอนอยู่แล้ว แต่ก็มีเรื่องจะต้องตกลงกันไปให้เข้าใจกันซะเลย ภายในคืนนี้ ก็....เกี่ยวกับเรื่องเปอร์เซ็นต์ส่วนแบ่งจากลานจอดรถนั่นแหละ ไม่แน่ใจว่า...เธอจะพร้อมพูดคุยให้รู้เรื่องไปเลยมั้ยในคืนนี้?"

"ที่ไหนครับ"

"บ้านอึ่งเค้า รู้จักอึ่งใช่มั้ย พี่หวาน"

"รู้จัก"

"หนูอยากพาหนอนไปตกลงเรื่องส่วนแบ่งผลประโยชน์กันคืนนี้เลยพี่หวานจะว่ายังไงบ้าง"

"ว่าได้ยังไงล่ะ มันต้องแล้วแต่ไอ้หนอนซี ไปมั้ยล่ะหนอน?"

"สำคัญมากมั้ยครับ"

"ถามบิ๊กเค้าดูซีวะ"

"สำคัญมากเหรอครับคุณพี่?"

"สำคัญจ้ะ"

"ใช้เวลานานมากมั้ยครับ?"

"เธอจะรีบร้อนไปไหนเหรอ"

"กลับบ้านครับ กลัวแม่เป็นห่วง"

"ไม่นานร็อกก๊ก...เจรจากันเสร็จก็กลับกันเลย"

"งั้นก็ตกลงครับ"

"หนูขอตัวหนอนไปก่อนนะจ๊ะพี่หวาน รับรองไม่เอาไปขายหรอกจ้ะ ไม่เอาไปต้มยำทำแกงอะไรทั้งนั้น..."

"เอาไปเถอะ ไอ้เวรนี่พร้อมจะให้เอาอยู่แล้ว"

"จริงเหรอจ๊ะพี่หวาน"

ถ้อยทีถ้อยหยอกเย้าระหว่างสองสาวทำเอาผมสะท้านวูบวาบไม่รู้ว่าพูดจริงหรือพูดเล่นกันแน่ พอไปถึงบ้านอีกสาวหนึ่งในครึ่งค่อนชั่วโมงต่อมานั้นเองแถว ๆ สุทธิสาร ผมก็รู้ตัวว่าตัดสินใจผิดซะแล้วที่มาตามคำชักชวนง่าย ๆ คงไม่ได้กลับบ้านกลับช่องตามที่ตั้งใจไว้แล้วแน่เนิ่น ๆ เป็นแน่แท้

บ้านหลังนั้นไม่มีใครร่วมอาศัยอยู่เลย นอกจากเจ้าของบ้านสาวสวยเพียงผู้เดียวเท่านั้น นุ่งผ้าขนหนูกระโจมอกผืนเดียว หยดน้ำยังเกาะอยู่ตามลาดไหล่และแผ่นหลังอวบสล้าง เหมือนเพิ่งออกมาจากห้องน้ำสด ๆ ร้อน ๆ เปิดประตูต้อนรับหน้าตายิ้มระรื่นร้องทักเสียงแจ๋ว

"มาแล้วเหรอ พ่อรูปหล่อ"

ผมเลยเขินไปถนัด

หัวหน้าเชียร์หมอนวดจัดแจงแนะนำไม่ชักช้า

"พี่อึ่งจ๊ะ รู้จักไว้ซะ...เป็นหัวหน้าเชียร์พาร์ทเนอร์อยู่ทางด้านไนท์คลับ ไปงานศพพี่ตุ้มมาแล้วแต่รีบกลับมาอาบน้ำสระผมรอเธออยู่ที่นี่ เป็นไงบ้างล่ะ ถูกอัธยาศัยกะเธอบ้างมั้ย"

"........ นุ่งอะไรไว้อยู่ก่อนแล้ว ก็นุ่งมันอยู่แค่นั้นแหละ ไม่ต้องไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ยุ่งยากยืดเยื้อ ...."

"ถูกครับ"

"ถูกชะตาเธอทันทีรึไง?"

"ใช่ครับ"

"ตรงไหน?"

"เอ้อ..."

"นมหรือก้น?"

"อ้า..."

"บ๊า..."

หัวหน้าเชียร์พาร์ทเนอร์ร้องวี้ดว้ายสนุกสนานไปด้วยไม่ยักถือสาในคำพูดสองง่ามสามแง่เหล่านั้น รีบลากแขนเพื่อนร่วมงานไปนั่งเผละยังโซฟาหนานุ่ม ปากก็ถามกันเองคล่องแคล่ว

"บรั่นดีหรือวิสกี้ดีจ๊ะ บิ๊ก?"

"ขอบรั่นดีเถอะจ้ะ ถ้าหิมพานต์ด้วยนะ"

"หมดแล้วจ้ะ มีแต่ปลาหมึกเต่าทองเอามั้ย แกล้มไปพลาง ๆ ก่อนก็ล่ะกัน ดีกว่าไม่มีแดก จริงมั้ย?"

"จริง..."

"แล้วหนอนล่ะ วิสกี้หรือบรั่นดีจ๊ะ ไม่ต้องเกรงใจกันนะ ถือซะว่าเป็นพี่เป็นน้องกันทั้งนั้น"

"ผม..."

"เอาอะไรดี-หือม์?"

"ยังไม่เอาครับ"

"ชั้นไม่ใช่ให้เธอรีบร้อนเอาเดี๋ยวนี้หรอกจ้ะ ชั้นจะให้เธอดื่มอุ่นเครื่องกันซะก่อน อุ่นให้ท้องมันร้อน ๆ จะได้คุยเรื่องผลประโยชน์กันรู้เรื่อง เข้าใจรึยังล่ะ"

"ยังไม่ค่อยจะเข้าครับ"

"ก็แน่ล่ะซี เธอจะร้อนรนเข้าไปถึงไหนกั๊น...ชั้นหมายถึงให้เธอดื่ม...มากินเหล้ากัน เข้าใจมั้ย"

"ผม...อ้า..."

"กรุณาเหนี่ยวไว้ก่อนนะจ๊ะ อย่าเพิ่งใจร้อนตอนนี้ ตกลงจะเอาอะไรกันแน่ บอกมาเร็ว ๆ"

"ผมขอ...น้ำเย็นครับ"

"ว๊ายย์...น้ำเย็น"

"ตกใจทำไมหรือครับ รึว่ากินแล้วปวดท้อง"

"ผู้ชายอะไร้...กินน้ำเย็น...กินเหล้ากินเบียร์ไม่เป็นเหรอจ๊ะน้องหนอนจ๋า..."

"เป็นครับ"

"แล้วทำไมไม่กิน"

"ก็...กินก็ได้ครับ"

"เอาอะไร?"

"บรั่นดีครับ"

"ว๊ายย์..."

"สะดุ้งจนนมสั่นทำไมอีกล่ะครับ บอกด้วย"

"คอเดียวกันเลย"

"ไม่ดีหรือครับ?"

"ดีซีจ๊ะ...แบบนี้สนุกแน่ ๆ"

พูดเองเออเองแล้วก็รีบคว้าเอาเรมี่มาเตงจากเคาน์เตอร์บาร์มาตั้งวางบนโต๊ะกระจกไม่ชักช้าพร้อมแก้วหรูหรา 3 ใบ ร่วมวงขมีขมันโดยไม่ต้องเสียเวลาเปลี่ยนเครื่องทรงอะไรเลย

นุ่งอะไรไว้อยู่ก่อนแล้ว ก็นุ่งมันอยู่แค่นั้นแหละ ไม่ต้องไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ยุ่งยากยืดเยื้อ

แถมยังนั่งไขว้ขาอวดความขาวผ่องยองใยซะเต็มช่วงขาเล่นเอาผมใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ ไม่รู้ว่าจะมาท่าไหนกันแน่

กำลังนึกอีหลักอีเหลื่ออยู่นั่นแหละ หัวหน้าเชียร์หมอนวดก็พูดขึ้นโดยไม่อ้อมค้อมแม้แต่น้อย

"เธอก็รู้อยู่แก่ใจดีแล้วใช่มั้ย ว่ารายได้จากลานจอดรถทุก ๆ คืนนั้น...แบ่งกันยังไง แบ่งให้ใครบ้าง ตุ้มเค้าบอกเธอแล้วใช่มั้ย?"

"เคยบอกไว้ครับ"

"บอกว่ายังไงบ้าง ทบทวนกันหน่อยซิ"

"หักสิบเปอร์เซ็นต์จากยอดเต็มไว้ก่อน แล้วค่อยหักอีกสิบเปอร์เซ็นต์จากยอดที่เหลือเป็นของพี่ตุ้ม...ที่เหลือจากนั้น...ก็แบ่งเป็น

อ่านต่อหน้า 57

เกมตัณหา

ว.ทัศนา....แปลจาก LA LOLITA FAUSTINO LOPEZ

8

จากยอดเขาไกลเท่าที่สายตาสามารถแลเห็นทุ่งราบแห้งแล้งแตกระแหงและเป็นหลุมบ่อ ขนาดใหญ่ทอดไกลไปทางทิศตะวันออก ทัศนียภาพนั้นดูเหมือนกับภาพสถานที่เกิดเหตุรบพุ่งครั้งใหญ่ที่ถูกคลี่ออกมาให้ปรากฏ

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกปั่นกวนและชะกร่อนด้วยแรงกัดเซาะมาแต่นมนานกาเล ที่ราบสูงชันกว้างใหญ่หลายแห่งตั้งตระหง่านเป็นหย่อม ๆ ทางโน้นบ้างทางนี้บ้างเป็นหลักฐานของระดับที่ราบแต่กาลก่อนซึ่งแตกหักผุทลายอย่างรุนแรงไปหลายร้อยฟุตลาดหลั่นลงเป็นพื้นราบปัจจุบันซึ่งก็ตกอยู่ในภาวะการถูกชัดเซาะกร่อนกัดโดยกระแสลมต่อไปเช่นกัน ก้อนศิลาขนาดมหึมาและหินที่ร่วงลงมาจากภูเขาตั้งเด่นอยู่ระเกะระกะโดยทรงตัวน่ากลัวอยู่กับพื้นทรายในลักษณะที่พร้อมจะกลิ้งโค่โร่ลงสู่ปากเหวของหลุมบ่อขนาดใหญ่ได้ทุกเมื่อ ทุกหนทุกแห่งมีต้นกระบองเพชรขึ้นทะมึนเหมือนดาบยาวหลายเล่มถูกมัดรวมไว้เข้าด้วยกัน สำหรับความแห้งแล้งระแหงและความสลับซับซ้อนในส่วนผุทลายของพื้นผิวอาจเปรียบได้เสมือนกับพื้นผิวของดวงจันทร์กระนั้น

ที่สุดขอบฟ้าซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่น้อยกว่าสี่สิบไมล์สว่างเรืองโรจน์เหลือบสลับด้วยแสงสีส้มและสีแดงเข้ม เหนือศีรษะขึ้นไปดวงอาทิตย์สาดแสงจ้า ลงฉายจับทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนไม่ปรานี

มิเกลเลือกที่ราบสูงชันไกลโพ้นแห่งหนึ่งเป็นจุดกำหนดทิศตะวันออกและเริ่มต้นเดินลงจากภูเขา เขารู้ว่าความมืดของกลางคืนคงครอบคลุมฟ้าก่อนที่เขาจะไปถึงที่นั่น เขาตัดสินใจเดินไปในทะเลทรายตามเส้นทางที่ขนานกับทางหลวงซึ่งมุ่งสู่เมืองมอนเทอร์เรย์มาตั้งแต่รุ่ง **ถ้าเขาเดินไปบนถนนเขาอาจพบอันตรายจากพวกวาคิวโรของเคาน์เตสนายสาวได้ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจลงเดินในทะเลทรายสักวันเพื่อหลีกให้ห่างจากคฤหาสน์ใหญ่ที่เขาเกลียดสุดแสนให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ที่บริเวณซึ่งทางหลวงมาบรรจบ**

เขาเดินทางอย่างรวดเร็วตลอดเช้าวันนี้เพื่อให้ห่างถนนหลวงเข้าไว้และเวลานี้ขณะที่เขาหันตัวเดินขนานกับทางหลวงในท้ายที่สุด ถนนหลวงสายนั้นก็ทอดตัวอยู่ห่างออกไปเหมือนแถบริบบิ้นสีน้ำตาลเล็ก ๆ และหายลับไปจากสายตาขณะที่เขาเดินลงจากภูเขา

ในทะเลทรายก็มีภัยอันตรายเช่นเดียวกัน อันตรายนั้นไม่ใช่จากความหิวโหยอาหารหรือกระหายน้ำเพราะมิเกลก็เหมือนกับอินเดียนคนอื่น ๆ ที่รู้ว่าจะหาอาหารและน้ำมาประทังชีวิตอย่างพอเพียงได้อย่างไร แม้ในที่แห้งแล้งกันดารอย่างนี้ **แต่ภัยอันตรายที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือภัยจากอินเดียนเผ่าอาปาเช่ซึ่งโหดร้ายป่าเถื่อนมาก เมื่อถูกรบกวนโจมตีจากกองทหารอเมริกันทางด้านทิศเหนือและถูกขับไล่ออกจากถิ่นฐานเดิม** อินเดียนเผ่าใหญ่หลายสายก็ย้ายถิ่นเข้ามาในเม็กซิโกระลอกแล้วระลอกเล่าและปรากฏเป็นกองรบเล็ก ๆ ผุดขึ้นกระจัดกระจายไปทั่วทะเลทรายในทันทีโดยทำการปล้นฆ่าทุกคนที่ผ่านเข้าไปในแคว้นโคฮีล่าและนูโว - ลีอองอย่างไม่ละเว้น

พวกมันอาจสะกดรอยสอดแนมเขาด้วยสายตาอันแหลมคมจากเนินสูงห่างไกลที่ใดสักแห่งอยู่ในขณะนี้ก็ได้ มิเกลมีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นสิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ในภูมิประเทศทั่วปริมณฑลนี้และสามารถถูกจับตามองได้จากระยะไกลออกไปหลายไมล์ ถ้าพวกอาปาเช่มองเห็นเขาพวกมันก็คงไม่จำเป็นต้องดักจับเขาด้วยม้าป่าแสนว่องไวปราดเปรียวของพวกมันเลย และเขาก็คงไม่มีโอกาสหนีรอดไปได้

มิเกลสงสัยว่ามันจะดีกว่าไหมหนอถ้าเขาจะหน่วงเหนี่ยวการเดินทางให้ล่าช้าไปอีกโดยแวะกลับไปเอามีดใหญ่ที่กระท่อมของเขาก่อนก่อนที่จะหนีต่อไปด้วยเหตุผลที่ว่าทั้งเนื้อทั้งตัวในเวลานี้เขาไม่มีแม้แต่มีดพกสักเล่ม และใช่ว่ามีดใหญ่จะสามารถต่อกรกับคนเถื่อนพวกนี้ได้ก็หาไม่ แต่หากมีมันพกติดตัวเขาคงมีความรู้สึกอุ่นใจและสิ้นหวังน้อยกว่านี้

มิเกลหยุดยืนเพ่งมองภูมิประเทศรอบตัวอย่างไม่สบายใจโดยสายตามองออกไปไกลแลหากลุ่มฝุ่นคลุ้งเล็ก ๆ ที่คนบนหลังม้าอาจควบตลบขึ้นจากผืนทราย แต่เขาก็มองไม่เห็นอะไรเลยซึ่งทำให้เขารู้สึกเชื่อมั่นสบายใจขึ้นบ้าง อย่างไรก็ดีทะเลทรายนั้นกว้างใหญ่ และโอกาสที่จะถูกมองเห็นก็มีเพียงน้อยนิด มิเกลเดินไปที่ต้นกระบองเพชรต้นหนึ่ง และหักลำที่ชี้ตรงยาวเหยียดออกดังเผลาะแล้วก้มลงตรงบริเวณส่วนที่หักดูดกินน้ำเพื่อขจัดความกระหายที่ทำให้คอของเขาแห้งผาก

มิเกลเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้าจากการหนีอย่างตื่นตระหนกราวกับเหาะของเขาแล้ว ยังไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงนับตั้งแต่เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นขึ้น แต่กระนั้นมันก็คล้ายกับว่าเวลาหลายขวบปีของการมีชีวิตอยู่ที่เบียด

เสียดแทรกเข้ามาในเวลานั้นด้วย จากที่ซึ่งตลอดชีวิตของเขาเคยคลุกคลีตีโมงอยู่รวมกับเพื่อนอินเดียนรักสงบอื่น ๆ กับคลื่นข้าวโพดที่ออกรวงไม่ขาดสายและพวกคนงานที่เฝ้าทะนุถนอมปลูกเลี้ยงดูแลมัน

บัดนี้มิเกลพบตัวเองเดียวดายอยู่ลำพังคนเดียวในท่ามกลางความรกร้าง เขารู้สึกอ่อนล้าและหิวโหยจากการเดินทางเป็นระยะทางยาวไกล แต่น้ำที่ข้นเหนียวกลิ่นคล้ายเนื้อหมูเน่าที่เขาดูดกินจากต้นกระบอง-เพชรก็มิได้ช่วยให้ความหิวบรรเทาลงเลย

เขาฟุบตัวคู้เข่าหมอบลงในพลันขณะที่มือป่ายปัดกระเสือกกระสนหาหินก้อนหนึ่งเพื่อกำบังเมื่อได้ยินเสียงวิ่งตุบตับของอะไรบางอย่างดังขึ้นห่างออกไปไม่ไกลนัก เสียงนั้นดังขึ้นอีกและมิเกลได้ยินว่ามันดังมาจากหลุมที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็มองไม่เห็นเขาเป็นแน่นอนแล้วมิเกลก็เดินเข้าไปที่ปากหลุมใหญ่นั้น หลุมนั้นเหมือนกับชามอ่างขนาดมหึมา มิเกลมองเห็นอะไรบางอย่างคล้ายบ่อน้ำนิ่งที่ก้นหลุมนั้นและเมื่อมองไปทางอีกด้านห่างออกไปราวร้อยหลา มีหมีสีเทาคู่หนึ่งวิ่งไล่กันอยู่ที่นั่น

หมีตัวหนึ่งมีขนาดลำตัวใหญ่กว่าอีกตัวหนึ่งและดูเหมือนว่าหมีตัวเล็กกว่านั้นกำลังวิ่งหนีเจ้าตัวใหญ่อยู่ มันมีขนาดลำตัวพอ ๆ กับสุนัขตัวใหญ่ และขณะที่มิเกลเฝ้าจับตามองมันอยู่นั้น *หมีตัวใหญ่ซึ่งตัวโตกว่าสุนัขทั่วไปมากก็ไล่ทันและตะครุบหลังของอีกตัวไว้ได้มิเกลคิดว่าต่อจากนั้นมันคงสู้กันล้มกลิ้งล้มหงายตามประสาสัตว์ทั่วไป*

แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น มันกลับยืนนิ่งเฉย

เจ้าหมีใหญ่มีเท้าหลังอยู่บนพื้นในท่าขี่อยู่ที่หลังของอีกตัวและดูเหมือนกอดรัดหลังอีกฝ่ายไว้แนบแน่น ในความสงัดเงียบของทะเลทราย มิเกลได้ยินเสียงคำรามโฮก-ฮากของมันอย่างชัดเจน ถัดต่อมาหมีตัวเมียก็คำรามด้วยเสียงที่แหลมกว่าขึ้นเช่นกันและพยายามหันหัวกลับมากัดทางด้านหลัง ขณะดิ้นรนให้พ้นการกอดกุม เสียงคำรามของหมีตัวผู้แผดลั่นขึ้นเมื่อเจอกลยุทธ์หนีสุดกำลังจากอีกฝ่าย มันขบท้ายทอยที่คอของตัวเมียด้วยเขี้ยวอันทรงพลังของมันแล้วยกร่างของหมีตัวเมียขึ้นจนกระทั่งมันทั้งคู่ต่างยืนตรงด้วยขาหลังของมันเอง

> 66 ●●●●●●●●●
>
> **เขาจ้องดูมันเขม็งอย่างตกตะลึงเหมือนต้องมนต์นะจังงัง ขณะนี้เขากำลังดูภาพสำเนาของสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับเคาน์เตสสาวมิผิดเพี้ยน**
>
> ●●●●●●●●● 99

หมีทั้งสองตัวนั้นอยู่ห่างพอที่จะไม่ทำให้มิเกลตระหนกตกใจกลัวเลย เขาจ้องดูมันเขม็งอย่างตกตะลึงเหมือนต้องมนต์นะจังงัง ขณะนี้เขากำลังดูภาพสำเนาของสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับเคาน์เตสสาวมิผิดเพี้ยน

หมีตัวเมียถูกขู่ขวัญหนีดีฝ่อ เขี้ยวอันยาวใหญ่จ่อมันอยู่ที่คอในท่าขบไม่ใช่กัดแต่ก็ข่มขู่เหมือนจะบอกไม่ให้ขัดขืนเป็นอย่างน้อยที่สุด เขี้ยวนั้นบอกมันให้สงบอย่าดิ้นรน และเขี้ยวนั้นสามารถฉีกเนื้อคอของมันกระจุยกระจายได้หากมันไม่ยินยอมพร้อมใจ

บัดนี้ ด้วยเท้าหน้าที่กอดรัดจากเบื้องหลัง และเขี้ยวที่จ่ออยู่ที่ท้ายทอยของหมีตัวเมีย เจ้าหมีใหญ่ก็เริ่มดันดันหมีตัวเล็กให้เดินไปข้างหน้า

มีก้อนหินขรุขระก้อนใหญ่อยู่ใกล้ ๆ มันดันรุนหมีตัวเมียเดินไปที่นั่นแล้วทาบตัวลงทับพลางกดร่างหมีตัวเล็กกับผิวหน้าลาดเอียงของหินก้อนนั้น เมื่ออยู่ในสภาพที่ถูกประกบทับแนบก้อนหิน หมีตัวเมียก็หมดหนทางดิ้นรนขัดขืนโดยสิ้นเชิง

เวลานี้แขนของเจ้าหมีใหญ่มิได้โอบรัดอีกต่อไปแล้วแต่กลับวางยันกับก้อนหินโดยรับน้ำหนักทั้งหมดจากทางด้านหลังกักคร่อมร่างหมีตัวเมียไว้ และมันทั้งสองก็หยุดส่งเสียงคำรามโฮกฮากแล้วในขณะนี้

ครู่หนึ่งหลังจากนั้น บั้นท้ายของหมีตัวใหญ่ก็สั่นไหวอย่างรวดเร็ว การสั่นกระเพื่อมนั้นรุนแรงและดำ-เนินไปชั่วเวลาสั้น ๆ เมื่อเจ้าหมีใหญ่หยุดครั่วบั้นท้าย ในที่สุดมันก็ยอมปล่อยหมีตัวเมียไปแล้วทรุดตัวลงหมอบราบคาบแก้วในท่าคลานสี่เท้าออกมาหยุดยืนมองไปรอบตัวด้วยสายตาเหม่อลอยโดยไม่มีทีท่าอินังขังขอบกับอะไรอื่นอีกต่อไป ส่วนหมีตัวเมียก็เดินผละไปในทางตรงข้าม เมื่อเดินไปได้สี่ห้าก้าวมันก็ยืดเหยียดขาและสลัดเท้าหลังของมันไปด้วยเป็นครั้งคราวขณะเดียวกับที่ยืดเหยียดขานั้น

เมื่อแลเห็นหมีทั้งคู่ยุติการพันตูสมสู่กันและกับความกลัวที่ว่ามันอาจรู้เห็นการมาร่วมอยู่รู้เห็นที่นี่ด้วย มิเกลจึงย่องกลับผละออกมาอย่างเงียบกริบแล้วออกเดินทางต่อไป

ด้วยเหตุผลบางอย่างที่มิเกลก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุผลกลใด เหตุการณ์ที่เขาผเชิญได้พบเห็นเป็นประ-จักษ์พยานกับบทพิศวาสของหมีสีเทาสองตัวนั้นทำให้เขารู้สึกคึกคักกระปรี้กระเปร่าและครึ้มอกครึ้มใจขึ้นมาอย่างประ-หลาด

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แทบเสียสติ

พวกฝรั่งมันนิยมกันมากก็คือ "กรุ๊ฟเซ็กซ์" หรือว่า "มวยหมู่" นี่แหละ

อาจจะชายหนึ่งหญิงสองหรือชายสองหญิงหนึ่ง หรือเท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ก็ได้ แล้วแต่นัดหมายมาเจอกันในเซ็กซ์ปาร์ตี้

เรียกว่ากระบวนการหน้าด้านไร้ยางอายล่ะก็ไอ้หรั่งมันรุดหน้ากว่าเราเยอะ

นอกจากจะใช้ยกันลุ่นๆ ด้วยเครื่องมือประจำตัวที่พระเจ้าประทานมาให้แล้ว บางกลุ่มยังมี "ของเล่น" มาใช้เพิ่มความสยิวอีกด้วย

อย่างรายนี้ไงล่ะ...ใช้ "มือที่สาม" มาสะกิดสะเกากระพุ้งบั้นท้ายให้ไอ้หนุ่มที่กำลังบรรเลงรักกับอีกสาวหนึ่งอยู่

เจอเข้ายังงี้ถ้าขวัญอ่อนหน่อย มีหวังดิ้นพราด

กุ้งยิ้มกับเขาเล็กน้อย ส่วนในใจนั้นยิ้มให้ตัวเองอย่างเต็มที่ เนื่องจากหมูหันตัวงามหลุดเข้ามาใกล้คมมีดของเธอแล้ว

"กุ้งเล่าเรื่องหนัก ๆ แบบนี้พี่ชัยนึกเครียดบ้างหรือเปล่าคะ"

กุ้งถามเบา ๆ ผมยิ้มเล็กน้อย

"ชีวิตมีทั้งสุขทั้งทุกข์ ทั้งสมหวังทั้งผิดหวัง เรื่องมันอาจจะหนักถ้าคิดแบบมองโลกด้านเดียวพี่คิดว่าเรามองโลกเป็น มองด้วยสายตาเป็นธรรม สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือพรหมลิขิตของชีวิตคน ๆ นั้น พี่ไม่เครียดหรอกสำหรับเรื่องของชีวิต มันคือพรหมลิขิตนี่ เมื่อเราเป็นทาสมัน เราก็ต้องเต็มใจยอมรับในสิ่งที่มันได้ลิขิตให้เป็นไปสิ"

"แหม...เข้าใจยากจังพี่ชัย"

เธอหัวเราะกับผม

"กุ้งไม่มีบันไดปีนขึ้นไปพบกับความเข้าใจหรอกค่ะ"

"กุ้งมีบันไดอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ากุ้งไม่ยอมนำมันมาใช้เท่านั้นเอง"

"คือกุ้งน่ะอยากรู้ว่าพี่ชัยเบื่อหรือเปล่าที่กุ้งเล่าแต่เรื่องหนัก ๆ น่ะค่ะ"

"งั้นก็เล่าเรื่องเบา ๆ บ้างสิ"

ผมให้คำแนะนำกับเธอ

"บาร์เทนดี้ทั้งประเทศไทยคงไม่ทุกคนหรอกที่จะพบแต่เรื่องหนัก ๆ"

"งั้นก็ต้องเรื่องของกุ้งเองหละค่ะพี่ชัย"

"เอาสิ...ได้เลย พี่เตรียมตัวฟังอยู่แล้วหละ"

ช่วงหนึ่งกุ้งย้ายที่ทำงานจากที่เก่าไปเป็นที่ใหม่ เธอเริ่มงานได้ 4-5 วันก็มีเสี่ยอู๊ดมาติดเธอคนหนึ่ง เขาอายุประมาณ 40 ปีเศษ ลงพุงบ้างหัวเถิกบ้าง ตามสไตล์ของหมูหันตัวงาม กุ้งสมมุติว่าเขาชื่ออุทัย

อุทัยมีธุรกิจเป็นของตัวเองประเภทร้านขายสุกี้อยู่หลายแห่งเอ่ยชื่อออกไปก็คงร้องอ๋อกันไปตามๆ กันอย่างแน่นอน อุทัยมักจะออกเที่ยวตามสถานที่ซึ่งมีผู้หญิงบริการโดยขับรถเองตลอด

วันหนึ่งอุทัยมาเที่ยวที่ค็อกเทลเลานจ์ซึ่งกุ้งย้ายไปทำงานได้ไม่กี่วัน เขาตรงรี่เข้าประกบติดบาร์เทนดี้เนื่องจากเชื่อในอำนาจเงินของตัวเองที่เคยใช้นำทางพาผู้หญิงไปเอนกายลงบนเตียงนอนมาแล้วนับจำนวนไม่ถ้วน กุ้งคือบาร์เทนดี้ที่เขามาประกบ

"คืนนี้มีคนจองเวลาว่างไปหรือยังจ๊ะ"

เขาวางมาดนักเที่ยวประเภทไม่ยอมเสียเวลาลุ้น

"ทำไมเหรอคะ"

"ผมขอจองเองถ้าไม่มี"

เขาพูดตรง ๆ เลย

"คือผมคิดว่าหนูคือคนที่ผมถูกใจที่สุด"

"แค่คิดเองหรือคะ"

กุ้งโต้ตอบกับเขาด้วยมารยาทของผู้ให้บริการ

"ถ้าเป็นจริงก็คงไม่ใช่ล่ะมั้ง"

"จริง ๆ ก็ใช่ด้วยเหมือนกัน"

"อะไรคือสิ่งยืนยันคะเสี่ย"

"อือม์...ก็ที่ผมขอจองหนูนี่ไงล่ะ"

"หนูไม่รับจองจากใครค่ะ"

"หมายถึงวันนี้ยังไม่รับจองจากใครเลย"

"ไม่ใช่ค่ะ"

เธอปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

"หมายถึงว่าหนูไม่รับจองจากใครเลยไม่ว่าจะวันนี้หรือวันไหน"

หมูหันตัวงามจ้องหน้าเธออย่างคาดคั้น กุ้งยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวานพร้อมทั้งประสานสายตาแบบไม่หวาดหวั่นอะไรเลย

"หนูคงไม่ล้อผมเล่นนะ"

เขาพูดเบา ๆ

"เสี่ยลองสอบถามผู้จัดการหรือไม่ก็มาม่าซังดูได้เลยค่ะ"

"แน่ใจเหรอ"

"ค่ะ"

เขาก็แน่เหมือนกัน อุทัยจัดแจงไปสอบถามผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการออฟพนักงานทันทีเลย ครู่ใหญ่ ๆ ต่อมาเขาก็กลับมาที่เธอ

"หนูพูดถูกครับ"

เขาพูดกับกุ้ง

"แต่หนูก็พึ่งมาทำงานที่นี่ไม่ใช่เหรอ"

"ค่ะ"

"เคยทำงานจากที่อื่นมาก่อนหรือเปล่า"

"2-3 แห่ง"

"แล้วเรื่อง เอ้อ...เรื่องออฟน่ะ เคยบ้างไหม หนูคงไม่โกรธนะที่ผมถามตรง ๆ แบบนี้เลย คือหนูคงเห็นใจผมนะ ไอ้แบบผมน่ะให้ไปเฝ้าใคร ลุ้นใครก็คงไม่มีหวังหรอก"

ถึงตอนนี้กุ้งกลั้นเสียงหัวเราะแทบแย่เลย

"มีอยู่วิธีเดียวก็คงต้องใช้วิธีเจรจากันตรง ๆ แบบนี้แหละ"

"ค่ะ หนูเข้าใจ"

"แล้วตกลงว่ายังไงล่ะ"

"เคยบ้างค่ะ"

กุ้งตอบไปตรง ๆ เพราะถ้าจะตอบไปว่าไม่เคยเลยก็คงไม่มีใครเขาเชื่อแน่นอน ทำงานมา 2-3 แห่งแล้วนี่นา นักเที่ยวเขาจะมาเชื่อน้ำมนต์เราเหรอ

หรือว่าในตอนแรกบอกไปว่าพึ่งทำเป็นที่แรกที่นี่ มันก็คงไม่ได้ผลเหมือนกัน บอกไปเขาก็อาจจับได้ว่าเธอโกหก เผื่อเขาเคยเห็นเธอมาก่อนแล้วจากที่อื่นไงล่ะ

ใช่สิ!

ชีวิตกลางคืนมันไม่ใช่สิ่งที่จะปิดบังกันได้ง่าย ๆ นี่ นอกเสียจากว่าจะทำเป็นที่แรกเลยจริง ๆ จึงจะพอกล้าบอกได้เต็มปากเต็มคำว่าที่แรก เนื่องจากไม่ต้องกังวลใจอะไรเลยว่าเขาจะเคยเห็นเราจากที่อื่นมาก่อนหรือเปล่า

"เวลาที่หนูขัดสนขึ้นมาก็ต้องตัดสินใจทำ"

เขายิ้มอย่างดีใจขึ้นมาได้บ้าง

"ก็ปากท้องของเรานี่คะ จะให้ใครมาช่วยเหลือเราล่ะนอกเสียจากว่าเราจะช่วยเหลือตัวเราเองเท่านั้น"

"เอ้อ...แล้วตอนนี้หนูขัดสนบ้างหรือยัง"

"ยังค่ะ"

"แหม...น่าเสียดายจัง"

เขาพูดอย่างเสียใจเสียความรู้สึก

"ผมน่ะเตรียมใจช่วยเหลือหนูอย่างเต็มที่อยู่แล้ว"

ต่อมาเขายังคงหมั่นมาตื๊อเธออยู่เรื่อย ๆ โดยที่กุ้งก็พยายามปฏิเสธเขามาตลอดเวลา ส่วนเขาก็ไม่ลดราการตื๊อเธอเลย

หมูหันตัวงามน่ะถ้าต้องการใครแล้วก็จะพยายามจนถึงที่สุด ได้หรือไม่ได้เสี่ยอู๊ดจะไม่สนใจเลย ตอนแรกตื๊อคนที่ตนเองกำลังคั่วอยู่ พอเลานจ์เลิกก็หิ้วพี.อาร์. หิ้วโฮสเตสไปนอนเสียแล้ว เลิกสนใจคนที่ตัวกำลังคั่วอยู่เลย

เชอะ...หมูหันตัวงาม! พอคืนต่อมากงล้อของวัฏจักรก็หมุนกลับมาเริ่มต้นที่เดิมใหม่ ตื๊อคนที่กำลังคั่วใหม่อีก พอเลานจ์เลิกก็หิ้วคนอื่นไปอีกเหมือนเดิม

"ต่อไปผมจะไม่ซื้อดริ๊งค์ให้กุ้งแล้ว"

เขาตื๊อเธอมาเกือบหนึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงสนิทสนมกันมากขึ้น

"ไม่ให้ทิป ไม่ให้พิเศษอะไรเลย"

"อ้าว! ทำไมล่ะคะ"

กุ้งใจเสียไปเหมือนกัน

"กุ้งทำอะไรให้เสี่ยโกรธเหรอ"

"เปล่าหรอก"

เสี่ยอู๊ดวางมาดแอ็คสุดเดช

"คือว่ากุ้งน่ะไม่ยอมขัดสนสักทีเลยน่ะสิ"

"เอ๊ะ...แล้วมีอะไรเหรอคะ"

เธอรู้แต่แกล้งไม่รู้

"ทำไมถึงต้องมาเกี่ยวกับกุ้งด้วยล่ะ"

"ก็ผมไม่มีโอกาสที่จะได้ออฟกุ้งเลยไงล่ะ"

"อ๋อ! เข้าใจแล้วค่ะ"

กุ้งยิ้มกับเขาเล็กน้อย ส่วนในใจนั้นยิ้มให้ตัวเองอย่างเต็มที่ เนื่องจากหมูหันตัวงามหลุดเข้ามาใกล้คมมีดของเธอแล้ว

"เข้าใจแล้ว"

เขาทวนคำซ้ำ ๆ

"แล้วเมื่อไหร่จะขัดสนสักทีล่ะ"

"พูดตรง ๆ นะคะเสี่ย"

เธอเริ่มเงื้อมีดขึ้น

"ที่จริงน่ะกุ้งขัดสนแล้วหละแต่ไม่สามารถที่จะบอกใครได้"

"อ้าว! ทำไมเหรอ"

"ก็กุ้งน่ะต้องช่วยเหลือตัวเองนี่คะ จะนำเรื่องไปบอกคนอื่นให้ได้ประโยชน์ขึ้นมาได้ยังไงกันเขาไม่ได้เป็นอะไรกับเราเขาจะมาช่วยเหลือเราเหรอ"

"ผมพร้อมที่จะช่วยเหลืออยู่แล้วนี่กุ้ง"

ท่าทางของเขาดูกระตือรือร้นจริง ๆ

"บอกผมมาได้เลย"

"จำนวนมันค่อนข้างสูงไปสักหน่อยน่ะค่ะ"

"เท่าไหร่"

"เจ็ดพันกว่าบาทค่ะ"

เขานิ่งอึ้งไปนิดหนึ่ง

"ตกลงกุ้ง"

เขาพยักหน้า

"ผมจะช่วยเหลือกุ้งเอง ว่าแต่กุ้งต้องไปกับผมคืนนี้เลยนะ"

"ค่ะ"

สั้น ๆ เข้าใจกันง่าย ๆ ชีวิตกลางคืนก็เป็นแบบนี้นี่เอง ผ่านไปผ่านมาเหมือนกับสายลมที่พัดพริ้วอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ราวกับว่าชีวิตกลางคืนเป็นเพียงปลีกย่อยของมนุษยชาติเท่านั้น จึงไม่มีใครให้ความสำคัญหรือเอาใจใส่กับมันเลย

"ว่าไงกุ้ง"

ผมเอ่ยถามเมื่อเห็นกุ้งนั่งอมยิ้มคนเดียว

"ทำไมไม่เล่าต่อล่ะ หรือว่าจบเท่านี้"

"กุ้งก็ไปค้างคืนกับเขา"

เธอพูดต่อด้วยอาการอมยิ้มไม่จางหาย

"ได้เงินเจ็ดพันกว่าเหนาะ ๆ เลย"

"ไม่ถึงหรอกค่ะ"

กุ้งหัวเราะเบา ๆ

"แค่ 3 พันเท่านั้นเอง ที่เหลือเขาให้เป็นสร้อยทอง 2 บาท"

"โอ๊ย! งั้นก็รับเละเลยน่ะสิ"

"เขาไม่ได้ให้เลยหรอกค่ะพี่ชัย"

กุ้งอธิบายให้ผมฟัง

"เขาเอาให้เป็นการค้ำประกันน่ะค่ะ"

"หมายความว่ายังไง"

"คือวันนั้นเขาบอกว่ามีเงินสดอยู่เพียงสี่พันกว่าบาทเท่านั้น ให้กุ้งมาก่อนสามพันส่วนที่เหลือเขาเอาไว้จ่ายค่าโรงแรมกับค่าอาหาร"

"อ๋อ...ส่วนเงินที่ขาดไปก็เอาสร้อยวางแทนไว้ก่อน"

"ค่ะ เขาบอกว่าวันรุ่งขึ้นจะมาไถ่คืน"

"แล้วเขามาหรือเปล่าล่ะ"

"ไม่มาค่ะ"

"งั้นสร้อยก็เป็นของเราสิ"

"ใช่ค่ะ"

กุ้งหัวเราะในลำคอ

"เป็นของเราแล้วก็เป็นของเก๊ด้วย"

ผมกลั้นเสียงหัวเราะเอาไว้แทบแย่เลยในตอนนั้น เพราะผมไม่แน่ใจว่าถ้าปล่อยให้เสียงหัวเราะหลุดออกไป กุ้งจะโกรธผมจะด่าผมเข้าให้หรือเปล่า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สัปดนคนดัง

(ต่อจากหน้า 16)

หลังเลิก - "เจ้าไรเบอโตน่ะเธอะ เข้ากับฉันไม่ได้เลยสักอย่าง เลิกกันได้น่ะเฮงเป็นบ้า!"

มาฟังอีกสองคนเถอะน่ะ **คุณป้าริต้า เฮย์เวิร์ด** นี่ก็มีผัวหลายคนอยู่ แต่เอาคนแรกก็พอ ชายผู้เฮงไม่ตลอดคนนั้นชื่อ **เอ็ดวาร์ด จั๊ดสัน**

ก่อนแต่ง - "ฉันปรับปรุงตัวเองเพื่อเขาค่ะ เพราะฉันรักเขามาก เขาเป็นผู้ชายดีพร้อมที่ผู้หญิงทั้งโลกไขว่คว้า...ฉันยอมเปลี่ยนแปลงสีผมและยอมลดน้ำหนักเพราะเขาชอบ"

หลังเลิก - "ที่เปลี่ยนแปลงตอนนั้นน่ะหรือคะ อ๋อ ก็เพราะไอ้ผัวบ้าเลือดคนนั้นมันบังคับฉันน่ะซี่...นรกส่งมาเกิดแท้ ๆ ไอ้หมอนั่น!"

เพลินรูหูดีมั้ยล่ะ แต่รับรองได้ว่า ดาราหญิงไทยด่าผัวเก่าได้แสบทรวงกว่านี้หลายเท่า!?!

ความรักความหลัง

(ต่อจากหน้า 26)

คืนนั้นผมสำรวจเรือนร่างของน้า และพร่ำพรอดกันแต่คำหวานต่างคนก็จะจำคืนนี้ไปจนจะตายจากกันทีเดียว เราผลัดกันรุกผลัดกันรับมอบความสุขความเสียวจนแทบสำลัก และผมสุดจะทนทานก็เร่งเอวกระหน่ำถี่ยิบ น้าก็แอ่นรับถึงใจทุกครั้ง และกัดฟันพร้อมกับครางตลอดเวลา น้าสาวผมร้อง อื้ออือ ผมกระหน่ำเร็วและดันจนสุดพร้อมกับดันความอุ่นของไอรักเข้าร่างน้าที่นอนรองรับอยู่

เรา 2 คนกอดกันแน่น ปากจูบประกบกัน ควานหาความหอม และความสุขซึ่งกันและกัน ถึงผมจะตื่นเต้นไม่เคยแต่ก็ทำให้น้าสำลักความสุขได้พักใหญ่ จนพอใจแล้วผมพลิกตัวลงน้ายังกอดผมตามมาอีกพร้อมกับจูบและจับของผม ถึงแม้ว่าจะผ่านไป 1 ครั้ง แต่ยังแข็งตัวอยู่

คืนแรกของผมและน้า เราต่างสนุกกัน 4 ครั้ง และก็สนุกกันทุกครั้ง จนหมดฤดูเกี่ยวข้าว น้ากลับไปบ้าน ก่อนจากน้ายังบอกว่าจะไม่ลืมครั้งนี้ และให้รอปีหน้าเราจะกลับมาพบกันอีก แต่ปีนี้น้าของผมมาเหมือนกัน แต่เขาแต่งงานแล้วกับหนุ่มบ้านเดียวกัน และน้าบอกกับผมว่าขอให้น้องตั้งใจเรียนให้เก่งแล้วคงได้พบแฟนที่ถูกใจเอง ขอให้คิดว่าฝันไปกับความสุขที่ผ่านมา ทุกวันนี้ผมยังจำน้าได้ไม่ลืม

จาก ขวัญใจ...

ประสบการณ์

(ต่อจากหน้า 28)

"ไม่..ไม่..ไม่ใช่เดี๋ยวนี้และที่นี่" เป็นสิ่งเดียวที่ฉันจะทำได้ในตอนนั้น คือห้ามเขา แต่ก็ไม่ได้ผล เขาพุ่งพรวดเข้ามาเอามืออุดปากของฉันไว้ ก่อนที่ฉันจะพูดหรือทำอะไรต่อไป

"หุบปากน่ะ" เสียงเขาตวาด คุณอยากจะให้ใคร มาเห็นเราสองคนในสภาพเช่นนี้ ในห้องนี้หรือ? คุณรู้สึก "อยาก" แล้วละตอนนี้ ผมรู้ เพราะของ ๆ คุณมันเฉอะแฉะออกอย่างนั้น "เอาละ ถ่างขาออกซิ.. ถ่างออกไปกว้าง ๆ ผมจะได้สอดใส่ของผมเข้าไปข้างใน เราจะได้มีความสุขด้วยกัน" ฉันเชื่อเขาอย่างง่ายดาย เพราะเขาเป็นเจ้านายและฉันคิดไว้แล้วว่าเหตุการณ์ทำนองเช่นนี้มันจะต้องเกิดขึ้นกับฉันอย่างแน่นอน

และก็จริงอย่างที่เขาพูด คือฉันรู้สึก "อยาก" ขึ้นมาบ้างแล้วละ ดังนั้น ฉันจึงแยกขาทั้งสองข้างออก พร้อมกับเอนตัวลงนอนหงายดังเดิม และบอกให้เขาแทงอาวุธเข้าไปได้ ฉันรู้สึกกำซาบซ่านในขณะที่อาวุธเขาแทรกเข้าไปในร่างของฉัน

อาวุธของเขาเข้าไปทำหน้าที่เหมือนลูกสูบยักษ์ มันเคลื่อนย้ายเข้าออกอยู่ตลอดเวลาโดยมิได้หยุดนิ่ง จากนั้นไม่นานนักเขาก็จัดการยกขาของฉันที่ห้อยอยู่ให้ชูขึ้น ซึ่งจะทำให้เขาสามารถกระแทกกระทั้นได้ถนัดยิ่งขึ้น ในไม่ช้าจังหวะของเขากระชั้นถี่ขึ้น แสดงว่าเขากำลังจะถึงจุดสุดยอดแล้ว แต่ฉันชิแทบจะไม่ไหวอยู่แล้ว

ฉันปรารถนาที่จะให้เราสำเร็จไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้น ฉันจึงใช้กล้ามเนื้อภายในตอดรัดอวัยวะเขา แล้วความสำเร็จก็เป็นของฉันเมื่อเราสามารถผ่านประตูสวรรค์ไปได้พร้อม ๆ กัน

เจ้านายของฉันจัดเป็นนักรักที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง เขาจะพยายามรักษาทรวดทรงของเขาอยู่ตลอดเวลาด้วยการเล่นกีฬาและวิ่งออกกำลังกาย เขาจะกระทำทุกครั้งที่มีโอกาส

แม้เดี๋ยวนี้เราจะไม่มีโอกาสใช้เวลานั้นเสพสุขด้วยกันแล้วก็ตาม

ซินดี้
แมสซาจูเสท

เรื่องสั้น

(ต่อจากหน้า 31)

"พี่ดาบอกไว้ค่ะ...บอกว่าพี่พตชอบให้พี่ดาแต่งตัววับ ๆ แวม ๆ ตอนก่อนเข้านอน...แต่เวลาขึ้นเตียงแล้วชอบให้ไม่มีอะไรติดตัว"

บรรพตสะดุ้งจนเบียร์กระฉอกรดหน้าอกตัวเอง เลยรีบจิบแล้วรีบวางบนโต๊ะ

"นี่...นี่หมายความว่ายังไง?" เขาแสนจะงงงัน ตกใจเอาเสียด้วย

แต่ยายขวัญหัวเราะระรื่น

"พี่ดาสั่งขวัญว่าให้ทำหน้าที่แทนพี่ดาทุกอย่างค่ะ ในฐานะผู้ช่วยแม่บ้าน"

"รวมทั้ง..." เขาไม่กล้าทึกทักออกไป

แต่หล่อนกลับโพล่งออกมาทันควัน

"ค่ะ รวมทั้งการทำหน้าที่แม่บ้านบนเตียงนี่ด้วย พี่ดาบอกอนุญาตให้พี่พตทำกับขวัญได้ทุกอย่างเหมือนที่พี่พตทำกับพี่ดาอย่างมีความสุขทุกคืนนั่นแหละค่ะ...แต่อ้อ พี่ดาห้ามไม่ให้ขวัญช่วยอย่างเดียวเท่านั้น"

"อะ...อะไรจ๊ะ?"

"ไม่ให้ขวัญช่วยท้องแทนน่ะค่ะ ฮิๆๆ"

บรรพตนั่งนิ่งเหมือนไอ้เซ่อ แต่สายตาจ้องจับอยู่ตามเรือนร่างของสาวน้อยวัยกระเตาะผู้เป็น "ผู้ช่วยแม่บ้าน"

"นี่...นี่ขวัญล้อพี่เล่นหรือเปล่า?" เสียงของเขากระท่อนกระแท่น ทั้งดีใจกับลังเลใจระคนกัน "ไป...ไปเตี๊ยมอะไรกับพี่ดาเขามาอำพี่หรือไงจ๊ะ?"

"โธ่...เรื่องอะไรจะล้อเล่นคะ..." หล่อนยืดร่างตรงแหน็วแล้วค่อย ๆ ปลดชุดนอนออกจากตัว ปากก็พูดไปเรื่อย ไม่ละทกละท้านอะไรเลย "พี่ดาบอกกับขวัญไว้แล้วว่าถ้าพี่ดาไปคลอดที่โรงพยาบาลล่ะก็ให้ขวัญทำหน้าที่แทนทุกอย่าง...พี่พตจะได้ไม่ขาดความสุขไงคะ"

"แล้วขวัญก็เห็นดีเห็นงามด้วยเรอะ เอ้อ เรื่อง...เรื่องบนเตียงน่ะ"

หล่อนตวัดขาก้าวขึ้นมานั่งพับเพียบเคียงข้างอยู่บนเตียง

"ขวัญเต็มใจค่ะพี่พต...แล้วขวัญก็ไม่กลัวด้วย ฮิๆๆ"

"หัวเราะอะไรจ๊ะ?" เขาขมวดคิ้วอย่างสงสัย คันไม้คันมืออยู่ยิบ ๆ อยากจะบีบเคล้นเต้าเต่ง ๆ ของหล่อนแต่ก็ยังไม่กล้า

"พี่พตคงไม่รู้หรอกว่า พี่ดาทำช่องลับให้ขวัญแอบดูบทบาทของ

พี่พตทุกคืนแหละค่ะ บางทียังมีเช้ามืดอีกรอบ อ้อ วันหยุดที่ไม่ต้องไปทำงานยังแถมรอบกลางวันด้วย ฮิๆๆ"

เท่านั้นเองบรรพตก็หมดความลังเลและอดกลั้น เขาโผนเขากอดหล่อนไว้เต็มวงแขนจนล้มทาบทับลงไปด้วยกันที่กลางเตียง

"พี่ดาบอกว่ายินดีให้ขวัญเป็นผู้ช่วยแม่บ้านทุก ๆ ประการเลยค่ะ เพราะว่าหลังคลอดแล้วพี่ดายังต้องพักฟื้นอีกในราวสองเดือน กลัวพี่พตจะเหงาน่ะ แล้ว แล้ว..."

"อะไรอีกจ๊ะ?" บรรพตเสียงสั่นเหมือนผีเข้า

"หลังจากนั้นแล้วจะให้ขวัญช่วยแบ่งเบาไปบ้าง เพราะต้องเลี้ยงลูกอ่อนด้วย ต้องให้ความสุขกับพี่ด้วย พี่ดาบอกว่าบริการไม่ไหวค่ะ"

"แต่ดาเขาไม่ยอมให้ขวัญช่วยท้องไข่มั้ยจ๊ะ?" บรรพตชะงัก

"ค่ะ...แต่ไม่ต้องห่วงหรอกพี่พต อาทิตย์ก่อนพี่ดาเขาพาขวัญไปฉีดยาคุมกำเนิดแล้วล่ะ เข็มหนึ่งคุ้มได้หกเดือนแน่ะ ฮิๆๆ พี่ดาเขารอบคอบจริงจริ๊ง"

แล้วบรรพตจะรีรออยู่อีกทำไม ในเมื่อร่างขาวอล่องฉ่องของสาวน้อยนอนแผ่แบหราอยู่แค่พลิกตัวทาบ...เท่านั้น!

คาวรักๆ

(ต่อจากหน้า 41)

เหมือนของตลก แล้วเลยเอะอะออกมาว่ายังงี้ต้องชื่ออีโหนก"

"ก็เลยเป็นมงคลนามตลอดมา"

"คงไม่มงคลเท่าไหร่หรอกค่ะ...ทำให้อายชาวบ้านมากกว่า ถ้าไม่สนิทกันน่ะโหนกใช้ชื่อจริง"

"ชื่ออะไร ?"

"ให้ทาย"

"โคกศรี"

"เชี่ยว"

"สาวสูงเนิน"

"เพี้ยน"

"นางสาวโฟล์ค"

"วุ้ย อย่าทายดีกว่า ไม่พ้นโหงวเฮ้งนูนโหนกโคกเนินเลยสักคำ"

"ผมว่าเรียกคุณโหนกน่ะดีแล้ว ฟังเซ็กซี่ดี" ผมสรุปเอาง่าย ๆ เพราะขี้เกียจถกเถียงน่ะครับ

"เอ้า โหนกก็โหนก ฮิ ๆๆ"

ผู้หญิงร่าเริงยังงี้ไม่มีถูกเบื่อง่าย ๆ หรอกครับ อย่างยายโหนกนี่แหละ ใครได้อยู่ใกล้ก็ชื่นมื่นในอารมณ์ แถมหน้าตาสะสวยรูปทรงงดงามอล่างฉ่างก็ยิ่งได้คะแนนนิยมเพิ่มขึ้นอีกนับไม่ทันเลยค่ะ

ผิดกับผู้หญิงอีกหลายคนที่สวยหยดย้อยแต่นิสัยใจคองี่เง่าไม่เข้าท่า บอกได้เลยว่า "ครั้งเดียวก็เกินพอ"

ยายโหนกขยับบั้นท้ายส่ายสะโพกให้ผมรูดผ้าซิ่นออกทางปลายขา เป็นอันว่าบัดนี้ "นางพิม" แปลงร่างเป็น "นางเปลือย" ร้อยเปอร์เซ็นต์ไปแล้ว

แม่เจ้าโว้ย...ผมร้องลั่นอยู่ในใจ เมื่อปรายตาไปปะทะหว่างขาของหล่อน ...ยังกับภาพลวงตา

ผมจนปัญญา ที่จะพรรณนาจริง ๆ ครับ !

"ฮิ ๆๆ...จังงังเลยหรือคะ"

"ผมต้องขอจำไปจนวันตาย"

"ยังงั้นเชียว ?"

"แน่นอนครับ..."

"คุณภาพอาจจะไม่ถูกใจก็ได้นะคะ"

"เป็นไปได้ เพราะโบราณบอกว่า...สิบปากว่าไม่เท่าหนึ่งมือคลำ สิบมือคลำไม่เท่าหนึ่งตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่าลองเล่นดู"

"คติของคุณเองแล้วล่ะ แหมคนโบราณที่ไหนจะแนะบ้ายังงี้"

"ไม่รู้ซี ผมจดมาจากวัดจริง ๆ"

"วัดไหน ?"

"ก็โน่นไง วัดคณิกาผลน่ะ"

หล่อนค้อนขวับแล้วชิดปากเมื่อผมควานนิ้วชี้สำรวจใต้หน้าหม้อรถโฟล์คเต่าทอง

"อูยย์...เริงเอาเปรียบฉันนี่คะ" หล่อนพ้อแล้วหันหน้าเข้าหาตัวผมเอาปากงับชายพกจนโสร่งหลุดลุ่ยลงมากรอมต้นขา "ว้าวว์...คุณน่าจะเปลี่ยนชื่อได้แล้วนะเนี่ยเริงขา"

"ปละ...เปลี่ยนเป็นอะไรดีล่ะ ?"

• "โหนกจะตั้งให้ ชื่อเดิมเต็มๆของคุณว่ายังไง"

"เริง รามสูร"

"งั้นต้องเป็น สาก ราม-ซิงค์ !"

"ฮื้อ ผมเลือดไทยแท้นะครับไม่ใช่ภารตะ"

"เอาเถอะน่ะ เหมาะสมดี"

"สากกับโหนก โหนกกับสาก...ฟังดูเด็ดเผ็ดมันดีแฮะ" ผมชักชอบ

หล่อนยิ้มน้อย ๆ แล้วพลิกตัวตะแคงหันเข้าหาสิ่งที่หล่อนเพิ่งเปลี่ยนชื่อให้ แตะริมฝีปากทักทายแล้วแพล็มปลายลิ้นสีชมพูเชยชิม

ขณะนี้เรานั่งเอนอิงพิงกันอยู่บนเก้าอี้โซฟาซึ่งไม่ค่อยถนัดนัก ผมกวาดตามองยุทธภูมิที่เหมาะสมแต่จนใจจริง ๆ ครับ มีแต่เก้าอี้รับแขกแล้วก็พื้นห้องซึ่งไม่สะอาดเพียงพอ ขืนลงไปเกลือกกลิ้งมีหวังคันคะเยอด้วยขี้ฝุ่น

มือข้างขวาของผมจมนิ้วซื้ออยู่ในร่องหลืบของหล่อน ส่วนมือข้างซ้ายช้อนประคองท้ายทอยของหล่อนไว้ ...จะกระดิกกระเดี้ยไปทางไหนท่าไหนดีวุ้ย ?

"โหนกจ๋า..." ผมกระซิบ

หล่อนแหงะหน้าขึ้นมองตาผม แต่ปากยังไม่ยอมคายไอติมเนื้อเสริมเอ็น

"ผมอยากกินคุณบ้างแล้วล่ะ...ไปทางไหนดีจ๊ะ ?"

นั่นแหละหล่อนจึงค่อย ๆ คายอย่างสุดแสนเสียดาย

"งั้นเข้าห้องนอนเลยดีกว่ามั้ยคะ ?"

ผมพยักหน้า พร้อมกับชักนิ้วออกมา

หล่อนผวาเข้ากอดคอผมไว้บอกให้รู้ว่าไม่อยากเดิน

ภารกิจยังงี้ผมถนัดอยู่แล้วล่ะครับ ขยับวิดเดียวหล่อนก็ลอยขึ้นไปอยู่ในวงแขนของผม

"ประตูโน้นค่ะ" หล่อนตะบุ้ยหน้ามองไปให้รู้

มันก็มีอยู่ห้องเดียวเท่านั้นแหละครับ ถ้าผมหาไม่เจอก็เซ่อยิ่งกว่าควายแล้วล่ะพระเดชพระคุณเอ๋ย!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แค้นวิญญาณสาว

(ต่อจากหน้า 43)

รสจูบแรกในชีวิตสาวชบาสาวชาวบ้านป่าใจหวิว ๆ เหมือนกับจะเป็นลม กายอ่อนระทวยลงอย่างไม่รู้สึกตัว ร่างโปร่งบางแต่เนื้อแน่นของหล่อนโรยลงนอนทับตักของผู้หนุ่มนักรักอย่างหมดเรี่ยวแรง

"พี่จ๋า" หล่อนเผลอตัวเรียกหาเขา แล้วก็ตัวเกร็งไปด้วยความวาบหวิวใจ เมื่อเขาก้มลงประกบจูบริมฝีปากนุ่มนิ่มหอมกรุ่นของหล่อนอย่างหนักหน่วงด้วยลมหายใจอันร้อนผะผ่าว นิ่งและนานแทบว่าหล่อนจะขาดใจตายไปกับการจูบของเขา

และเมื่อเขาถอนริมฝีปากอันมีอำนาจขึ้น

"พี่จ๋าพี่ ชบารักพี่จ้ะ" หล่อนพร่ำเพ้อ เขาจ้องมองลึกลงไปในดวงตาของหล่อน แล้วทำในสิ่งที่หล่อนไม่เคยได้พบมาก่อน สิ่งนั้นก็คือมือใหญ่กำยำของเขาได้เลื่อนเข้าหาส่วนเต่งตึงของหล่อน วางประกบลงและก็บีบมันเบา ๆ แต่หล่อนนั้นเจ็บและเสียวจนกายสั่นไปเลยทีเดียว

"โอยพี่...เจ็บจ้ะ เสียวด้วย เสียวเหลือเกินจ้ะพี่จ๋า" หล่อนร้องวิงวอน แต่แทนที่จะจับมือของเขาออกจากที่นั่น หล่อนกลับแอ่นอกขึ้นรับอย่างเต็มอกเต็มใจยิ่ง

ในความรู้สึกอันเป็นสุขและตื่นเต้น อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลยในชีวิตสาว

วูบหนึ่ง สายลมเย็นพัดกระโชกมาถูกผิวหนังทางส่วนล่างของร่างกาย ชบาสาวชาวบ้านป่าเอามือลูบดูแล้วหล่อนก็แทบจะหวีดร้องออกมาด้วยความตกใจ เพราะในเวลานี้นั้น ผ้าถุงตัวและกางเกงในที่หล่อนสวมใส่อยู่นั้น มันได้หลุดออกจากร่างของหล่อนไปเสียแล้ว มันคงจะหล่นลงไปกองอยู่บนพื้นดินได้แคร่นั่งเล่น ที่ใดทีหนึ่งเสียแล้ว

แล้วเขาล่ะ

เปรด! หล่อนร้องในใจอย่างตื่นตระหนก เมื่อเหลือบตามองดูร่างของเขาที่ขึ้นคร่อมทับอยู่ เขาไม่ต่างไปกว่าหล่อน ร่างเปลือยขาวโพลน

"พี่ ๆ..."

"เป็นของพี่เสียเถอะนะชบา" เขากระซิบเสียงพร่า ลมหายใจที่เป่ารดหล่อนร้อนผะผ่าว หน้าตาของเขาแดงก่ำ

"มะ...ไม่" หล่อนปฏิเสธได้เท่านั้น ตาก็เบิกโพลงไปด้วยความตกใจ

"พี่ ๆ ยะ อย่า..."

หล่อนร้องเสียงระรัว เขาไม่ฟังเสียง หย่อมตัวยวบลง วูบหนึ่งในความรู้สึกของหล่อน ความใหญ่โตอันนั้นมันดันทะลุผ่านโพรงโตรกน้อยเข้าไปแล้ว

"พี่ ๆ ตาย ๆ ๆ !" หล่อนรู้ตัวเพียงว่าได้ร้องออกไปอย่างนั้น ความใหญ่โตอันนั้น มันกำลังผ่าร่างของหล่อนให้แยกออกจากกันลึกเข้าไป ๆ ตามลำดับ หล่อนเจ็บปวดเหลือที่จะทนแล้ว

"พี่จ๋าเจ็บจ้ะเจ็บ ชบาจะขาดใจตายแล้ว พ่อจ๋า แม่จ๋าช่วยชบาด้วย โอย..." หล่อนร้องคร่ำครวญโหยหวล

"ทนเอาจ้ะชบา อีกนิดก็จะสบายแล้ว" เขายังคงกระซิบเสียงสั่นพร่ำระริกที่ข้างหู หน้าที่แดงก่ำของเขามีเส้นเอ็นขึ้นให้เห็น ที่แถวหน้าผากจนน่ากลัว แต่เขานั้น ช่างอดทนอะไรอย่างนั้น มีแต่จะเดินรุดไปข้างหน้า เรื่องถอยหลังไม่มีอย่างแน่นอน

ที่สุด...!

"ว้ายพี่"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เวิ้งสวาท

(ต่อจากหน้า 45)

สัมผัสมาก่อนในชีวิต

จังหวะที่เขากระชั้นกายเข้าไปหาเธออย่างหนักหน่วง มือข้างหนึ่งก็เหนี่ยวสะเอวรั้งเธอเข้ามาหา มันเสียดลึกแผ่ความเสียวซ่านเข้าไปถึงช่วงท้องและไขสันหลัง ความสุขที่เสียวซ่านทำเอาโฉมฉายกรีดร้องออกมาดังลั่น เป็นจังหวะเดียวที่เขาไม่สามารถจะควบคุมเกมรักพิสดารอันนี้ไว้ต่อไปได้แล้ว

เขารีบจัดการกับเสื้อผ้าทุกอย่างให้เรียบร้อยเหมือนเดิมก่อนที่ลิฟท์จะเคลื่อนลงสู่ชั้นล่าง ก่อนที่ประตูลิฟท์จะเปิดออกทั้งสองก็อยู่ในสภาพเรียบร้อยแล้ว...

"จะไปไหนดีครับ" เผด็จถามเธอเป็นคำแรกเมื่อมายืนมาอยู่ที่ริมถนนใหญ่หัวใจยังเต้นไม่หายที่เขากับเธอได้ร่วมรักกันในลิฟท์เมื่อครู่นี้

"ไปที่ไม่ใช่บ้านดีกว่าค่ะ" โฉมฉายเสนอความคิดเห็น

เผด็จบอกคนขับแท็กซี่ตรงไปโรงแรมม่านรูดชั้นดีแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในละแวกนี้

"เมื่อทั้งสองอยู่กันเพียงลำพังในห้องนี้ เธอก็พูดออกมาเหมือนได้ผ่านพ้นเหตุการณ์วิกฤตมาหมาด ๆ เมื่อครู่นี้

"คุณนี่กยังไงนะถึงกล้าเมคเลิฟในลิฟท์เมื่อกี้นี้" สีหน้าเธอยังไม่หายตื่นเต้น

"ผมก็บอก ไม่ถูกเหมือนกัน อาจเป็นเพราะว่าผมเคยอ่านเรื่องแปลเรื่องหนึ่งมั้งที่พระเอกกับนางเอกเมคเลิฟกันในลิฟท์ มันทำให้ผมรู้สึกอยากลองทำดูบ้าง"

"ตายแน่...ถ้ามีคนมาเห็นเราเมื่อครู่นี้มีหวังโดนลงข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เมืองไทยแน่ แปลกนะที่โฉมก็กล้าปล่อยให้คุณทำอย่างนั้น"

"แต่มันก็ตื่นเต้นดีนะ"

"อย่างนี้เห็นจะเป็นครั้งเดียวในชีวิต หัวใจโฉมยังเต้นแรงไม่หยุดเลยนี่ แต่ตอนที่ลิฟท์มันลงต่ำลงมาเรื่อย ๆ ใกล้จะถึงพื้น โฉมถึงตั้งหลายครั้งนะในช่วงเวลาไม่กี่วินาที มันตื่นเต้นจนสะกดเอาไว้ไม่อยู่เลย เดชะบุญนะที่ไม่มีใครมากดลิฟท์ตอนนั้น....เฮ้อโล่งอก"

โฉมฉายถอนหายใจยาวเหมือนกับผ่านพ้นเหตุการณ์ผจญภัยที่น่าตื่นเต้นมาแล้ว

"เดี๋ยวเราอาบน้ำด้วยกันดีกว่า" เผด็จคว้าผ้าเช็ดตัวที่ซักอบไว้อย่างสะอาดยื่นให้โฉมผืนหนึ่ง แล้วก็จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าของตัวเอง โฉมฉายนอนเหยียดยาวไปบนเตียงพลางควานหาปุ่มเปิดวิดีโอที่ทางโรงแรมมีไว้บริการสำหรับผู้เช่าพัก มันเป็นจังหวะดีเหลือเกินที่วิดีโอเรื่องนั้นเป็นหนังเอ็กซ์ที่ทางโรงแรมลักลอบฉายเพื่อเอาใจแขกที่มาพักให้หาความสำราญจากการที่ได้มาพัก

"คุณชอบดูหนังเอ็กซ์หรือเปล่า" โฉมถามขณะที่เร่งเสียงวิดีโอให้ดังขึ้น มันเป็นเสียงของผู้หญิงที่กำลังอยู่ในอารมณ์เสียวซ่าน เขาเงยหน้าขึ้นดูนิดหน่อยแล้วพูดว่า

"เป็นบางครั้ง แต่ก็ไม่ถึงกับชอบ แต่ถ้าผมอยู่กับคุณแล้วละก็ต่อให้หนังเอ็กซ์ชั้นดีขนาดไหนผมก็ไม่อยากดูแล้ว"

"ชอบเล่นเองมากกว่า ใช่มั้ยล่ะ" เธอถามพลางดีดตัวลุกขึ้นผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ปล่อยให้วีดีโอเอ็กซ์ดำเนินไปโดยไม่มีใครสนใจ

เผด็จนุ่งผ้าเช็ดตัวเข้ามาเปิดน้ำร้อนน้ำเย็นผสมกันลงในอ่าง ใช้มือแช่เพื่อวัดดูว่าอุ่นพอดีหรือยัง เมื่อเห็นว่าได้

อุณหภูมิน้ำอุ่นตามความต้องการแล้วจึงค่อย ๆ ก้าวเท้าลงไป โฉมอายกระโจมอกด้วยผ้าขนหนูยืนสำรวจใบหน้าตัวเองอยู่ที่หน้ากระจก

"คุณนี่เป็นผู้ชายคนแรกที่ทำให้โฉมได้พบกับสิ่งแปลก ๆ อยู่เรื่อยเลยนะ" หล่อนพูดโดยไม่ชำเลืองสายตามาทางเขาซึ่งกำลังเปลือยร่างลงอ่างอาบน้ำ

"ก็เช่นเดียวกันกับที่ผมก็ไม่ได้ทำอะไรแปลก ๆ กับผู้หญิงคนอื่นเหมือนกัน"

"โฉมชักอยากอ่านเรื่องที่คุณเขียนบ้างแล้วซิ คุณเขียนเรื่องแนวไหนนะ สงสัยคงจะต้องเป็นเรื่องอีโรติคแน่เลย และที่แน่ ๆ คุณจะต้องเขียนโลดโผนกว่านักเขียนคนอื่น ๆ แน่"

"มีอะไรในตัวผมจึงทำให้คุณคิดว่าผมต้องเขียนเรื่องแบบนั้นล่ะ" เขาถามขณะที่ยังนอนเอกเขนกลูบไล้เนื้อตัวอยู่ในอ่างน้ำ

"ไม่รู้เหมือนกัน..โฉมสันนิษฐานเอา จากการที่ได้รู้จักและสัมผัสกับคุณ"

"บางครั้งนิยายหรือเรื่องที่แต่งก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเหมือนตัวคนเขียนก็ได้นี่" เผด็จเลี่ยงที่จะไม่ตอบด้วยคำพูดตรง ๆ

"แต่นิยายก็เป็นเรื่องที่สะท้อนมาจากความคิด หรือประสบการณ์ผู้เขียนบ้างไม่มากก็น้อย" เธอโต้แย้งอย่างเชื่อมั่นขณะที่กำลังเปิดก๊อกน้ำล้างเครื่องสำอางออกจากใบหน้า

"คุณคิดไหมว่างานกับคนเขียนจำเป็นต้องเหมือนกัน" เผด็จรู้สึกสนุกกับการสนทนาในเรื่องเขียนหนังสือ

"เรื่องนี้โฉมพูดไม่ได้หรอกว่า...มันเป็นยังไงเพราะโฉมไม่ใช่นักเขียน คุณนั่นแหละที่จะให้คำตอบที่ดีที่สุดได้"

"ผมเองก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน แต่นิยายหรือเรื่องแต่งสิ่งที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าประสบการณ์ก็คือจินตนาการ"

"วันหลังโฉมเห็นจะต้องขอเรื่องคุณอ่านบ้าง" โฉมปลดปมขมวดผ้าเช็ดตัววางไว้ที่แขวนพลางเดินตรงมาที่อ่างน้ำที่เขากำลังนอนอยู่

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขอแค่ครั้งเดียว

(ต่อจากหน้า 49)

รายได้ของพวกผมทั้งหมดสิบเอ็ดสิบสองคน"

"ถูกต้อง...แล้วเธอรู้บ้างมั้ยว่าหักสิบเปอร์เซ็นต์จากยอดเต็ม ๆ นั่นหักไว้ให้ใคร?"

"ไม่ทราบครับ"

"ตุ่มเค้าไม่ได้บอกไว้เหรอ?"

"ไม่ได้บอกรายละเอียดไว้ครับ"

"ก็แบ่งให้พวกพี่ ๆ นี่แหละจ้ะ รู้รึยัง?"

"เพิ่งจะรู้นี่แหละครับ"

"พวกเรามีกันอยู่ทั้งหมดสี่คน คือพี่ตุ่ม...ผู้จัดการแผนกธุรการหรือหัวหน้าของพวกเธอ แล้วก็พี่...เป็นหัวหน้าเชียร์หมอนวดอยู่อาบอบนวดกับพี่อึ่ง...เป็นหัวหน้าเชียร์พาร์ทเนอร์อยู่ฝั่งไนท์คลับ แล้วก็พี่อิ๋ว...หัวหน้าเชียร์โฮสเตสปักหลักอยู่ทางด้านภัตตาคาร คืนนี้ไม่ได้มาร่วมสังสรรค์ด้วยเพราะติดธุระ เธอคงได้พบเค้าแน่คืนพรุ่งนี้...พวกเราสมควรได้รับผลประโยชน์ร่วมกันเพราะต่างฝ่ายต่างก็มีลูกค้าของตนเองมาใช้บริการทุกด้านทุกคืนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าตุ่มเป็นผู้ดูแลพวกเธอโดยตรง ก็เลยได้รับไปสองต่อ คือจากส่วนที่แบ่งไปจากสิบเปอร์เซ็นต์ของพวกเราแล้ว ยังหักอีกสิบเปอร์เซ็นต์จากยอดที่เหลือลงมาด้วย

"...เมื่อพี่ตุ่มตายไปแล้ว เธอเองก็ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการแผนกธุรการแทนพี่ตุ่มเค้าแล้ว โดยมีพวกเราเป็นฝ่ายเสนอกับเสี่ยใหญ่เจ้านายของเราตอนที่อยู่ในงานศพนั้น...ก็ได้รับการอนุมัติมาตามนี้ จึงต้องทำความตกลงกะเธอให้รู้เรื่อง ว่ายังยึดหลักการเดิมไว้อยู่รึเปล่า หรือว่าต้องการเปลี่ยนแปลงผลประโยชน์กันยังไงบ้าง บอกมาเลย"

"ใครเป็นคนบอกครับ"

"ก็เธอไงเล่า บอกเราสองคนได้เลย"

"เมื่อไหร่ครับ"

"เดี๋ยวนี้ซีจ๊ะ ต่อหน้าแก้วบรั่นดีนี่แหละ"

"ผมคิดว่า..."

"อะไรเหรอ?"

"ผมอยากแบ่งผลประโยชน์ให้มากกว่านี้..."

"ว๊ายย์...แบ่งให้ใคร"

"แบ่งให้พวกพี่ ๆ แหละครับ"

"ตายแล้ว..."

"ร้องชะนมกระเพื่อมทำไมล่ะครับ ไม่ยุติธรรมตรงไหนรึครับ?"

"แบ่งมาให้พวกเราทำไมประสาทแล้วเหรอ"

"คือว่า...อย่างงี้ครับ..."

"ยังไงเหรอ?"

"ผมไม่อยากชุบมือเปิบเลยครับ อยู่ดี ๆ ก็ได้เลื่อนขึ้นมาเป็นผู้จัดการก็นับว่าโชคร้ายเหลือหลายแล้วครับ"

"บ้า..."

"ด่าใครเรอะครับ"

"เธอ"

"ด่าผมทำไมเล่าครับ บอกเหตุผลด้วย"

"ได้เลื่อนเป็นผู้จัดการ ยังจะว่าโชคร้ายอีกเหรอ เธอเป็นคนยังไงกันแน่-ห็อมม์"

"เป็นคนเรียบ ๆ ร้อย ๆ ครับ ...แต่ปุ๊บ ๆ ปั๊บ ๆ ก็ให้ผมกระโดดพรวดพราดเป็นผู้จัดการเลย หัวใจผมจะวายแล้วครับ เพราะว่า...ผมยังเด็กเกินไปครับที่จะรับตำแหน่งใหญ่ ๆ อย่างงี้"

"ไม่ใหญ่หรอกจ้ะ"

"ผมรู้สึกว่า...ประหม่าเกินไปครับที่จะมานั่งรับผลประโยชน์หลาย ๆ ต่อเช่นนี้ ผมถึงอยากให้พวกพี่ ๆ รับกันไปเลยให้เยอะ ๆ ผมขอเพียงเศษ ๆ เสี้ยว ๆ ตกหล่นลงมาจากน้ำจิตน้ำใจของพวกพี่ ๆ ผมก็พอใจแล้วครับ"

"น่ารักเหลือเกิ๊น..."

ไม่ยักร้องขึ้นชมออกมาเฉย ๆ

มือนุ่มนิ่มพลันขยุ้มลงกลางเป้ากางเกงของผมพร้อมกันไปด้วย ทำเอาผมสะดุ้งเหยง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บันทึกรัก อ.ต.ร.

(ต่อจากหน้า 33)

แม่จุนโกะน่ะยังคงครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่ในอ่างน้ำตลอดเวลา ส่วนฉันก็เลยยืนเด่นเห็นชัดอยู่บนเวทีเพียงคนเดียวเท่านั้น

"ท่านผู้ชมคะ"

เธอจ้อต่อไป

"ต่อจากนี้จะเป็นการโชว์พิเศษจริง ๆ ค่ะ เพราะเรามีอาสาสมัครขึ้นมาบนเวทีคนหนึ่งแล้ว อีกอย่างหนึ่งก็คืออาสาสมัครคนนี้ก็คือเจ้าภาพของงานนี้นั่นเอง"

มีเสียงตบมือกันเกรียวกราวไปเลย

"เต็มที่เลยจ้ะรัตน์"

เสียงนายแจ็คพูดเป็นภาษาไทยออกมาจากมุมมืดด้านข้างเวที ฉันน่ะอยากรู้จริง ๆ เลยว่าเขาเข้าไปอยู่กับสาวยุ่นคนไดกันหนอ

"คุณรัตนาวดีคะ"

แม่จุนโกะเรียกเบา ๆ

"เรียกฉันว่ารัตน์เฉยๆ ก็ได้"

"ค่ะคุณรัตน์"

"มีอะไรเหรอ"

"การโชว์เริ่มต้นขึ้นแล้วค่ะ"

"อ้าว ! แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ"

"คุณรัตน์จะต้องสวมบทบาทเป็นพี่สาวของจุนโกะค่ะ"

"ได้จ้ะ"

"พี่สาวจะอาบน้ำให้น้องสาว คุณรัตน์ก็อาบน้ำให้จุนโกะน่ะค่ะ ขัดสีฉวีวรรณไปตามร่างกายส่วนต่าง ๆ ของจุนโกะ"

"ได้เลย"

แม่จุนโกะลุกขึ้นยืนทันที ร่างเปลือยล่อนจ้อนของเธอมีหยาดน้ำเกาะอยู่พราวไปหมด ส่วนนูนส่วนเว้าส่วนโคกก็อล่องฉ่องดีเหลือเกิน

"ลงมือเลยสิคะคุณรัตน์"

เธอกระซิบกับฉัน แต่ก็อย่างที่ฉันบอกเอาไว้ตั้งแต่ตอนแรกน่ะค่ะ ไมโครโฟนที่ซ่อนอยู่ตามจุดต่าง ๆ บนเวทีมันดูดเอาเสียงไปออกทางลำโพงหมดเลย

"อย่ามัวช้าสิครับ"

มีเสียงตะโกนมาจากด้านมุมมืดของเวที

"ถ้าไม่กล้า ก็ลงมาเถอะ ให้คนอื่นขึ้นไปแทนดีกว่า"

อ้าว ! พูดงี้พูดงั้นได้ไง ฉันฉุนกึ๊กขึ้นมาทันที สองมือลงมือจัดการขัดสีฉวีวรรณให้กับแม่จุนโกะอย่างนุ่มนวล

"เอาขี้ไคลออกด้วยไหม"

ฉันแกล้งถามเธอ

"ฉันจะได้ขัดให้หลุดออกมาเป็นแผ่นเลย"

"ของจุนโกะไม่มีขี้ไคลหรอกค่ะ"

เธอตอบเสียงหวาน

"ขัดอย่างอื่นออกดีกว่า"

"จะให้ขัดอะไรล่ะ"

"อารมณ์ไงคะ ขัดให้หายอยากทีเถอะน่า"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงแค้นนักรัก

(ต่อจากหน้า 47)

เลย ตายหรือไม่ตายก็ขอให้มันหยิบปืนขึ้นมาใหม่ไม่ได้ก็แล้วกัน"

"สบายมากพัน"

พี่แหม่มเดินไปหยิบ .30-06 ไรเฟิลของเธอมาให้พี่พันดู พี่พันรับไปพลิกดูไปมาอยู่ครู่หนึ่งก็ส่งคืนให้พี่แหม่ม

"ไรเฟิลน่ะผมไม่ค่อยสันทัดเท่าไหร่"

พี่พันพูดกับเธอ

"แต่สำหรับความคิดของผมนะครับ ผมคิดว่าถ้าได้ขนาด .357 แม็กนั่มขึ้นไปจะน่าไว้วางใจกว่านี้ครับ"

"โอ๊ย...ขนาดนั้นต้องล่อพวกกระทิง วัวแดง หมีแล้วล่ะค่ะ หรือถ้ามือดี ๆ หน่อยล่อช้างก็ยังร่วงเลยพัน สัตว์นรกอย่างพวกมันน่ะหนังบางเหลือเกิน แค่ .30,06 นี่ก็เหลือจะพอแล้ว ฉันน่ะใช้ไอ้ .30-06 นี่สอยสัตว์หนังหนามาแล้วนับเป็นสิบๆ ตัว ลำพังอย่างสัตว์นรกพวกนั้นไม่ครณามือฉันเลย ฉันรับรองได้เลยพัน"

"กระสุนล่ะ"

พี่พันถามด้วยความรอบคอบ

"มีมากพอหรือเปล่า"

"เกือบร้อยนัดสำหรับลูกซ๊อฟป้อยท์ แล้วลูกซิลเวอร์ทิปก็มีอยู่ 50-60 นัด เท่านี้พอหรือเปล่าล่ะพัน"

"เยี่ยมเลยแหม่ม"

เราศึกษาถึงลู่ทางและแผนถล่มอย่างรอบคอบถี่ถ้วน มันจะพลาดไม่ได้เด็ดขาดสำหรับคืนนี้ เพราะถ้าพลาดไอ้พ่อเลี้ยงอินตามันก็จะรู้ตัวแล้วต่อไปเราก็จะไม่มีโอกาสถล่มมันได้อีกเลย พี่พันจึงทุ่มเทแผนถล่มนี้อย่างเต็มที่

"มีใครสงสัยอะไรไหมครับ"

เขาเอ่ยถามเมื่ออธิบายจบลง

"ถ้ามีเราก็จะได้คุยกันเสียก่อน"

"พาหนะของเราล่ะครับ"

ผมเอ่ยขึ้น

"เราจะไปจะมากันยังไงครับ"

"อ๊อม...ผมเกือบลืมไปแน่ะ"

เขาพูดเบา ๆ แล้วยิ้มให้ผม

"คุณป๋อรอบคอบดีมากครับ แบบนี้แผนถล่มของเราไม่มีวันพลาดแน่นอน คุณป๋อกลายเป็นมืออาชีพมากขึ้นทุกทีเลยหละครับ"

"พี่พันพูดแบบนี้ทำให้ผมดีใจมากเลย ถ้าเป็นแบบที่พี่พันพูดก็หมายความว่าเพลิงแค้นของผมจะมีโอกาสดับลงได้เร็วขึ้นใช่ไหมครับ"

"ครับคุณป๋อ"

พี่พันพยักหน้า

"เรื่องรถนั้นผมจะเอารถมารับคุณป๋อกับแหม่มที่นี่ตอนห้าทุ่ม แล้วจะเอารถไปจอดห่างจากจุดถล่มประมาณ 2 กม. เวลาที่ใช้ครั้งนี้ไม่ควรเกินสิบนาที ถ้าเกินไปจากนี้พวกมันจะตั้งหลักกันได้ แล้วพวกมันที่อยู่ห่างออกไปก็อาจจะมาช่วยพวกมันได้อีกทางหนึ่ง ถ้าสิบนาทีผ่านไปแล้วให้ถอยตัวกลับไปที่รถทันที มิเช่นนั้นเราจะเสียท่าพวกมัน"

"ถ้าฆ่าไอ้อินตาไม่ได้ล่ะครับ"

"เราก็ต้องปล่อยมันเอาไว้ก่อน"

"ทำไมเราไม่ถล่มพวกมันแบบแหลกรานไปเลยล่ะครับ ยิงกับพวกมันให้ตายกันไปข้างหนึ่งเลย จะได้รู้ดำรู้แดงไปเลย"

"พวกมันมีมากกว่าเรานับสิบเท่าครับ"

เขายกเหตุผลมาอธิบายให้ผมฟัง

"ถ้าเราจะแลกหมัดกับพวกมันเราก็เสียเปรียบพวกมันแน่ ๆ แล้วมันจะได้ประโยชน์อะไรล่ะครับคุณป๋อ เราจะเป็นอะไรไม่ได้โดยเด็ดขาด เพราะว่าพวกมันยังมีเหลืออีกหลายคนที่เราจะต้องแก้แค้นมัน"

ผมนิ่งอย่างยอมจำนนในเหตุผลของพี่พัน ผมยังมีภารกิจอีกมากเหลือเกิน แล้วทำไมผมถึงจะต้องเอาชีวิตเข้าไปแลกกับพวกมันด้วย

"ครับพี่พัน"

ผมยิ้มให้เขา

"ผมเข้าใจเจตนาดีของพี่พันแล้วหละครับ"

"ขอบคุณครับคุณป๋อ"

เขามีท่าทางโล่งใจขึ้นมากกว่าเดิม

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ครองรักครองรส

(ต่อจากหน้า 34)

ก่อสร้างขึ้นใหม่ ๆ ..ในขณะที่ผม..กำลังผุกร่อน...ลงไป ตลอดปีแรกของการหย่าร้าง...ผมแทบทำอะไรไม่ได้เลย...ได้แต่พูดถึงการหย่าร้าง...สอบ

ถามความคิดเห็น จากคนที่อยู่ในภาวการณ์เดียวกัน ...คนที่กำลังสร้างถนนสำหรับเดินเล่น บนปากปล่องภูเขาไฟที่กำลังคุกรุ่น ..ค่ำคืนที่ผ่านมาของทุก ๆ คน เต็มไปด้วยเรื่องราวของความโกรธ...การถูกทำลาย *เพื่อนหญิงคนหนึ่งถึงกับฉีกรูปคู่ในวันแต่งงาน ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย..ในขณะที่เธอร้องไห้อย่างเจ็บปวด...พวกเขาเหมือนกับคนที่รอดชีวิต จากภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่...ไม่มีอะไรอยู่รอบข้างเราเลย...*

เรื่องอุปมาอุปมัย...เกิดขึ้นได้ในทุกครั้งที่มีการหย่าร้างส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ชี้ให้เห็นผลที่เกิดขึ้น...ผู้ชายคนหนึ่ง เคยมีความภาคภูมิใจในปลาสวย ๆ งาม ๆ ที่เขาเลี้ยงไว้ในตู้ที่บ้านกับภรรยา เขาจะชมเชยทุกครั้งเมื่อมีคนไปเยี่ยมเยียน เขาและภรรยาช่วยกันทะนุถนอมบำรุงรักษาด้วยความรักและเอาใจใส่อย่างมีความสุข..ทั้งสองแยกทางกันเมื่อลูกชายอายุได้เพียงสองสัปดาห์ ทุก ๆ คนที่มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนอดีตภรรยาของเขาสังเกตเห็นว่า...เธอไม่ได้บำรุงรักษาปลาเหล่านั้น...ปลาเริ่มตาย...ไปทีละตัว...สองตัว...สิ่งที่ผมมองเห็นก็คือ ความเกี่ยวพันของเรื่องทั้งสอง...คน..และ..ปลา ทุกสิ่งทุกอย่างของทั้งสองกำลังจะตาย...ลงไป

เป็นเวลานานกว่าที่ผมจะค้นพบเรื่องอุปมาอุปมัยของผมเอง...ของการสูญเสีย...จนกระทั่งสุนัขที่ผมและเธอเคยเลี้ยงดูมาด้วยกัน นับแต่วันแต่งงานของเรา..ตายไป ผมถึงระลึกได้ว่า สิ่งที่ยังเชื่อมโยง ผม..กับเธออยู่อย่างน้อยนิดนั้น...หมดสิ้นเสียแล้ว...ไม่มีความหวังอีกต่อไป มันจบสิ้นอย่างแน่นอน

เจ้านิล...เป็นสุนัขพันธุ์ ดาคซ์ฮุนด์ ของเยอรมัน ลำตัวยาว...ขาสั้น เราได้รับเป็นของขวัญในวันแต่งงาน...เธอและผมรักมันมาก...มันเป็นเสมือนสื่อสัมพันธ์ของเราทั้งสอง...ที่คนที่รักสุนัขเท่านั้นถึงจะเข้าใจธรรมชาติของมัน ที่สร้างสื่อเช่นนั้นให้กับคนเราได้ เมื่อระยะแรกที่เราแยกทางกัน...ผมได้กลับไปที่บ้าน เพื่อที่จะเอาของบางอย่างของผมออกมา ลูกสาวคนเล็กได้วิ่งมาหา และบอกว่าเจ้านิล...ถูกรถชน และแม่กำลังพาไปหาหมอ...ผมรีบไปคลินิคของสัตวแพทย์ทันที ผมเห็นเธอวางเจ้านิลไว้บนโต๊ะ...มันยังไม่ตาย แต่อาการหนักมาก...ขาหลังทั้งสองข้างขยับไม่ได้มันกำลังจะตาย...หมอเขาให้ผมเซ็นชื่อ เพื่อที่จะฉีดยาให้เจ้านิล...พ้นจากความทรมาน...และจากไปอย่างสงบ...ผมมองแทบไม่เห็นกระดาษที่หมอยื่นมา ใช่ครับ...ผมกำลังร้องไห้...ร้องอย่างไม่อายใคร...ผมไม่เคยร้องไห้มาเลยแม้แต่วันที่เราหย่ากัน...ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้น ผมโกรธตัวเองที่ว่ามันควรจะมีน้ำตาออกมาบ้าง...เธออาจจะเปลี่ยนใจ...แต่คราวนี้ผมร้องไห้จริง ๆ ร้องให้เจ้านิล..? เปล่าหรอก...**ผมร้องไห้ให้กับ เธอ...กับลูก ๆ ของเรา...กับตัวผมเอง กับการสูญเสียและพังทลายของชีวิตครอบครัว** ...เป็นความรู้สึกที่ผมเก็บซ่อนไว้ในจิตใจ มานานเต็มที...เจ้านิลพยายามยืดตัวมาทางผม...มันพยายามยืนด้วยขาที่เหลือ เพื่อที่จะเลียน้ำตาของผม...มันกำลังปลอบใจผม...เป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตของมัน..ก่อนที่จะเงียบไปในที่สุด

เจ้านิล จึงเป็นเหมือนสิ่งสุดท้าย ที่แสดงให้เห็นว่าชีวิตสมรส...ชีวิตครอบครัวของผม หมดสิ้นกันแล้วอย่างจริง ๆ ผมไม่สามารถหน่วงเหนี่ยวอะไรได้อีกแล้ว...ภาพเอ็กซ์เรย์ ที่แสดงให้เห็นรอยหักของกระดูกสันหลังของเจ้านิลเหมือนกับเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็น...รอยหัก...ของชีวิตสมรส...ครอบครัวของผมและเธอ

แต่ไม่มีเรื่องอุปมาอุปมัยใด ๆ ที่จะมีพลังมากพอเพียงที่จะอธิบายความรู้สึก...ความรู้สึกในขณะที่คุณกำลังจะบอกเด็ก ๆ ลูกของคุณว่า..คุณจะหย่ากัน..การที่จะมองดวงตาที่ไร้เดียงสาของเด็ก ๆ และบอกเขาว่า...คุณเสียใจที่ทำให้สภาพครอบครัวต้องสูญเสีย...มันเป็นความรู้สึกที่ไม่อาจจะอธิบายได้...**เหมือนกับคุณกำลังเปลี่ยนแปลง....ความหวังของเด็ก ๆ ในวันพรุ่งนี้...โดยที่เขาไม่มีโอกาสเรียกร้อง...หรือปฏิเสธ...มันเป็นภาพสุดท้ายที่เด็ก ๆ จะได้เห็นความพร้อมเพรียงของ...พ่อและแม่...เพื่อที่จะเซ็นชื่อหย่าร้าง...ต่อหน้าพวกเขา ที่เราไม่เข้าใจเลยว่า...ทำไม**...ผมและเธอ..ได้เอาครอบครัวของเรา มาราดด้วยน้ำมัน...แล้วก็จุดไฟเผาผลาญจนหมดสิ้นด้วยตัวของเราทั้งสอง ...ผมทำมันได้อย่างไร...ถ้าเวลาย้อนกลับ

ผมก็คงเหมือนกับผู้ชายอีกเป็นจำนวนมาก...ที่ถูกเลี้ยงขึ้นมาเพื่อให้เป็นผู้ชาย...ที่มีแต่ความเข้มแข็ง...ไม่มีการร้องไห้...ไม่มีการให้..ไม่รักผู้หญิงถ้ารู้ว่าจะทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย...อบอุ่นและต้องการ...ถูกสอนให้รักผู้หญิง เพราะเธอเป็นผู้หญิงเท่านั้น..เหมือนกับผู้หญิงทุกคน...และผมก็เสาะแสวงหาผู้หญิงเพราะแรงผลักดัน...ที่ผมเรียกมันว่าความรัก...ภายในตัวของผมเอง ผมก้าวเดินเข้าสู่โลกที่มืดสนิทของการหย่าร้าง..*และผมก็กลายเป็นพลเมืองที่เร่ร่อน...ไม่รู้ทิศทาง...อยู่ในโลกนี้ ผมสูญเสีย..ปวดร้าว..ทั้ง ๆ ที่มีชีวิตอยู่..มันเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีความเจ็บปวดใดมาเทียบเท่า..นี่เป็นของขวัญ..และบทเรียนที่ผมได้จากโลกนี้..โลกของการหย่าร้าง*

ระยะเวลาที่ผ่านมานานนับปี...ช่วยรักษาความรู้สึกเจ็บปวด...เกลียดชัง..ห่างเหิน...ระหว่างผมและเธอ เราสามารถที่จะพูดคุยกันได้...เราเป็นเพื่อนกัน...ดื่มและทานอาหารกลางวันด้วยกันเป็นครั้งคราว...จนกระทั่งผมได้รู้จักเพื่อนชายคนใหม่ของเธอ...เราพบกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง..เมื่องานเลิก ผมเดินออกมาจากงาน และเหลียวกลับไปมอง ผมเห็นเธอและเขาเดินคล้องแขน..ดูทั้งสองมีความสุขอย่างมาก...ผมรู้สึกเจ็บปวด เมื่อระลึกถึงความสุขเช่นนั้นที่ผมเคยได้รับ...ผมอยากจะเดินไปหาคนทั้งสองเพื่อบอกบางสิ่งบางอย่างกับเขา...(จริง ๆ แล้ว...ผมอยากบอกเธอ) ผมอยากจะบอกว่า

"...ผมชอบเขา..ที่เขามีรสนิยมและชอบผู้หญิงแบบเดียวกับที่ผมชอบ..."

เจ้ากลัวรึ หนุ่มน้อย!?
กูจะผ่ากะโหลกมันดูสมองโง่ๆ ที่เสือกมายุ่งกู
อยากเห็นมือดีจังพี่
ช่วยผมด้วยครับ

โอ..!

และแล้วใครก็ต้องตื่นจากภวังค์แห่งอดีต
ท่านครับ มีนักเลงจีน คนหนึ่ง กำลังมุ่งหน้า มาทางนี้ครับ

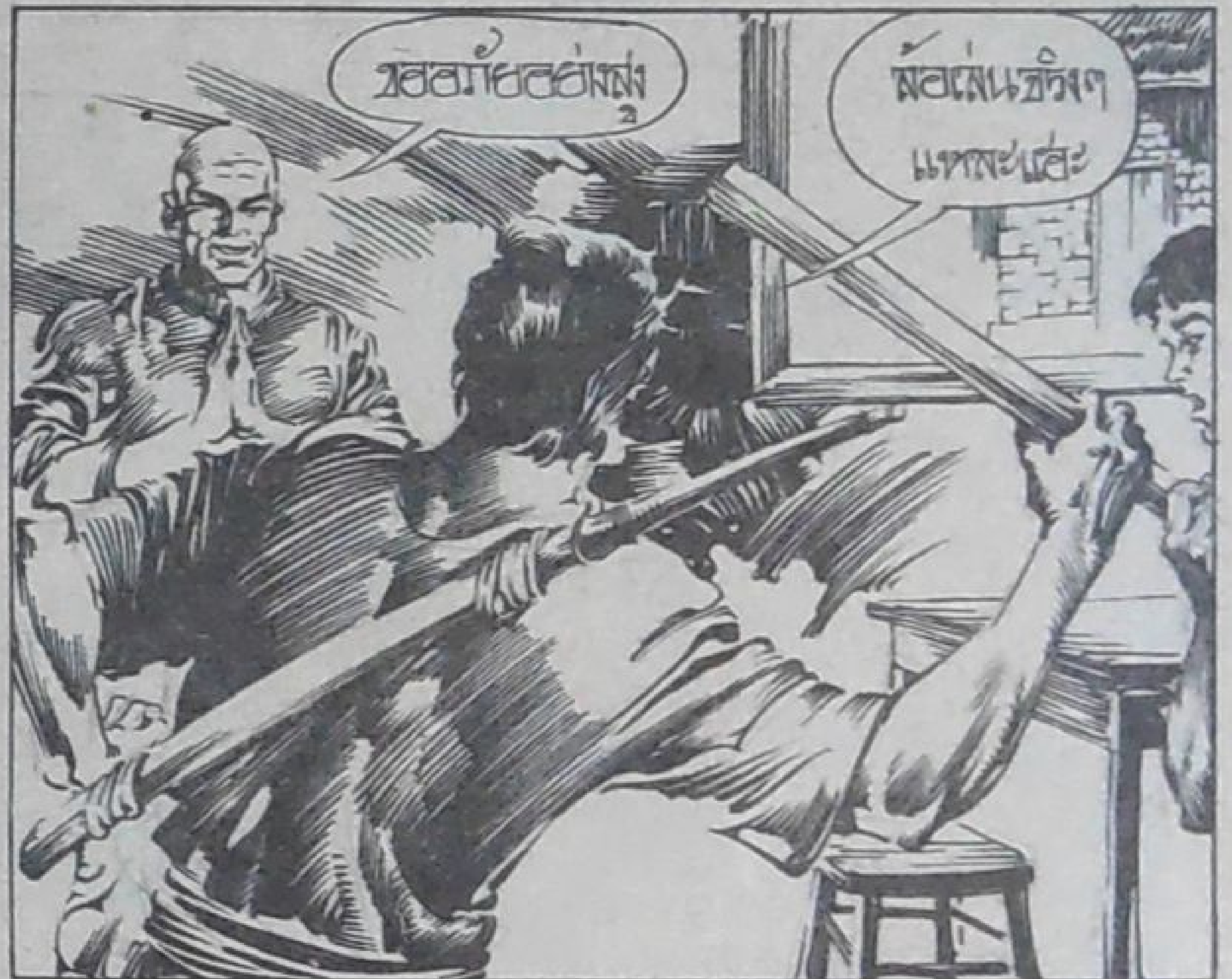

ชู่! ลองใหม่ซิ!
เหมือนคราวก่อนหรือครับ?
ตีให้แรง และเร็ว กว่าเดิม
21

ขอเชิญข้างในเลยครับท่าน
พวกเขาอยู่ข้างในนั้นสิ

โธ่เอ๊ย! อย่าล้อเล่นกัน หน่อยเลยน่า

ขออภัยอย่างสูง
ล้อเล่นจริงๆ แหละน่ะ

ทั้งสองคุยกันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ และเหมือนกับรู้จักมักคุ้นกันมานาน
ฟังดูที่ยืนเด่นดี... ข้าน้อยขอคารวะท่าน! ข้ายินดีร่วมด้วย
วิเศษมาก..เหมือนสวรรค์โปรด

ทันใดนั้น ชายผู้หนึ่งก็ก้าวเข้ามาในร้านอย่างเงียบๆ
?
22

ชุดชั้นในวัยหวาม

THAT'S LINGERIE

ดาวลิขิต

ประจำวันที่ 10-16 ก.พ. 2531

เมษ 21 มี.ค.-19 เม.ย.

มีการปรับปรุงเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของตัวคุณเอง เป็นการปฏิรูปใหม่เลยก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเป็นสไตล์การแต่งตัวหรือแม้แต่การจัดการเรื่องการใช้จ่ายก็ต้องแบ่งเป็นสัดส่วน โชคที่จะได้คงมาแบบไม่ได้ตั้งใจ ส่วนเรื่องเคราะห์ร้ายควรระวัง ถ้าจะให้ดีควรตักบาตรซะ ความรักจะเข้าหาผู้ใหญ่สะดวก

สิงห์ 23 ก.ค.-22 ส.ค.

ในการเดินทางสัญจรไปมาควรอย่าให้ห่างจากสายของผู้ใหญ่ เพราะเรื่องเคราะห์ร้ายอาจมากล้ำกรายได้ อยู่เฉย ๆ สบายกว่า ส่วนการร่วมเสี่ยงกับคนร่างสันทัดมีสิทธิ์รวยลัดอย่างสบายใจ บุตร. หลานจะเกิดไม่สบายได้เรื่องดีจะกลับเป็นเรื่องร้ายแต่ก็ควรทำใจสักระยะ ความรักดูจะลุ่ม ๆ ดอน ๆ พิกล

ธนู 23 พ.ย.-21 ธ.ค.

ความรู้สึกนึกคิดอาจถูกกดดันจากผู้ใส่ร้าย ก็ขอให้ทำใจซะ ความดีย่อมชนะความชั่วอยู่นั่นแล เดินทางไกลหาสิ่งเจริญหูเจริญตาดูจะได้แก่ช้า ๆ เงินที่ได้มาก็จะทำให้ร้อนในที่นี้หมายถึงสิ้นเปลือง โดยไม่ได้ประโยชน์ แต่ทางที่จะทำให้คุณสบายใจอีกอย่างคือการทำบุญสุนทาน ความรักไม่มีอุปสรรคไปมาหาสู่ตามสบาย

พฤษภ 20 เม.ย.-20 พ.ค.

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการเงินมากนักเพราะดูจะมีภาษีกว่าใคร ๆ เขา เรียกว่าหมุนเวียนดีจัง สีสันในการแต่งกายควรจะเป็นสีเขียวอาจพาให้คุณได้พบกับอะไรที่น่ารื่นรมย์อีกหลายอย่าง รวมทั้งเพศตรงข้ามก็ดูจะมีท่ากับคุณบ้าง ส่วนโชคลาภที่พึงได้ก็คงไม่ช้าแน่ ความรักทำให้มีความคิดกว้างไกล มีความสุขดี

กันย์ 23 ส.ค.-22 ก.ย.

การโยกย้ายก่อนตรุษจีนนี้คุณจะได้รับโชคตามมาด้วย ถ้าปากพูดดีก็มีศรีตามตัว บุตร. หลานให้โชค ความคิดช่วงนี้ยังสับสนอยู่บ้างในด้านการศึกษาไม่ค่อยสบอารมณ์ เสี่ยงโชคจะพลิกล็อคโดยไม่คาดฝันเล่นเอาคุณงงเลยล่ะ ญาติมิตรและคู่ครองอาจจะห่างเหินกันบ้างเป็นธรรมดา

มังกร 22 ธ.ค.-19 ม.ค.

ปีนี้เป็นปีแห่งโชคลาภ ทำสิ่งใดไม่ค่อยมีอุปสรรค แต่พึงระวังตัวเองจะตามใจตัวเองมากกว่า ดาวราหู (8) มีอิทธิพลต่อคุณเช่นกัน อย่าเชื่อใครง่ายนัก และอย่าหลงงมงายอะไรจนเกินไป เดินทางไกลแสวงหาโชคลาภได้แถมความสนุกสนานเพลิดเพลินมาอีกไม่รู้หน่าย ความรักอย่าไปมัวเมานัก คิดไตร่ตรองให้ดี

เมถุน 21 พ.ค.-21 มิ.ย.

ก่อนที่จะถึงเทศกาลตรุษจีนนี้คุณคงวุ่นวายในด้านการใช้จ่ายจนไม่อยากจะพูดคุยกับใครเอาซะเลย และพร้อมกันนี้ก็เตรียมรับโชคไว้ด้วย ปีใหม่จีนกำลังใกล้เข้ามา เพื่อนฝูงมักจะถามไถ่ถึงคุณ เอ๊ะ! มีอะไรดีรึเปล่า การเดินทางก็จะทำให้คุณได้ความรู้มากมาย ส่วนเรื่องของหัวใจเห็นทีจะต้องช่วยกันลุ้นหน่อย

ตุลย์ 23 ก.ย.-23 ต.ค.

ในกลางเดือนนี้ คุณจะมีข่าวคราวดี ๆ มาถึงคงไม่นานเกินรอแน่ การลงสัญญาก็ไม่มีบิดพลิ้ว ความสนับสนุนจากผู้ใหญ่ช่วยให้คุณได้ไอเดียแปลก ๆ มาใช้การเงินยังฝืด ๆ เพราะการทวงหนี้สินไม่ตรงตามคาดหมาย ไม่มีใครเขาอยากเบี้ยวคุณแน่ ดาวพฤหัส (5) เด่นมากจะดีในเรื่องคู่ครอง มีการหมั้น, แต่งงาน

กุมภ์ 20 ม.ค.-18 ก.พ.

ดาวราหู (8) ยังมีอิทธิพลสำหรับคุณอยู่ เพราะฉะนั้นการทำงานไม่ว่าจะเป็นในด้านไหนก็ควรหาที่ปรึกษาที่ดีไว้ การเสี่ยงทั้งหลายจะทำให้คุณพลอยรับทรัพย์มากมาย สีที่จะนำความรุ่งโรจน์นั้นควรจะเป็นสีม่วงถึงยังไงคุณก็ดูมีเสน่ห์แก่บุคคลทั่วไป สนใจการงานทั้งต่อหน้า, ลับหลัง ความรักบางทีไม่จำเป็นสำหรับคุณนัก

กรกฎ 22 มิ.ย.-22 ก.ค.

สัปดาห์นี้คุณควรจะอยู่อย่างสมถะซะหน่อย เรียกว่าเรื่องของชาวบ้านอย่าไปใส่ใจนั่นแหละดีที่สุด ผู้ใหญ่ให้ความไว้วางใจดีที่สุด จะได้ดีก็ในช่วงนี้แน่ แต่อะไรที่มันเด่นเกินหน้าคนอื่นเขาก็เป็นภัย มีเงินก็แกล้งบอกไม่มีจะดีซะกว่า การเดินทางไกลให้ลาภมาก และเสี่ยงโชคก็แจ๋ว ความรักควรอยู่ในขอบเขตด้วย

พิจิก 24 ต.ค.-22 พ.ย.

ใกล้จะถึงเทศกาลตรุษจีนนี้ คุณจะได้รับข่าวดีจากผู้ใหญ่ แต่ควรระมัดระวังอารมณ์เกิดรุ่มร้อนมา กะทันหันจะเสียผลประโยชน์งาม ๆ ได้ แล้วทีนี้ศัตรูเขาจะพอจะรู้แกวเข้าน่ะซิ การทำงานอาจมีเรื่องกระทบกระทั่งถูกป้ายความผิดให้ไม่ใช่เล่น แต่จะมีดีในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เรียกว่าเป็นต่อกับตัวคุณเอง

มีน 19 ก.พ.-20 มี.ค.

ดาวพฤหัส (5) จะมีอิทธิพลอยู่ คือให้คุณในทุกด้าน ควรทำสิ่งที่ดี ๆ ในระยะนี้ คุณจะได้รับความสนับสนุนจากผู้ใหญ่ โยกย้ายตำแหน่งก็ดีมีโอกาสสมาคมกับผู้คนมากมาย ได้เดินทางแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ ที่มีประโยชน์ มีเทพคุ้มครอง เสี่ยงโชคก็อย่าลืมกระซิบ ๆ กันบ้างละ ความรักถ้ายังโสดก็จงสนุกไปก่อนเถอะ

ชไมพร ฉอเลาะ**

เลี้ยงนกเขา

ถึง คุณ ชไมพร

ผมคนหนึ่งที่เป็นแฟน "นวลนาง" และได้ติดตามอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะการตอบจดหมายของคุณมาก ขอชมว่าตอบได้สะใจจริง เวลาผมอ่านแล้วมันทำให้นกเขาของผมชูคอขันเพราะมันคงอยากจะเข้าไปอยู่ในปากอ่าวของคุณเป็นแน่ แต่อยากเห็นรูปร่างชุดวันเกิดของคุณ ขอให้คุณส่งมาให้สัก 2 รูปนะครับ และอย่าลืมภาพลับเฉพาะของนางแบบเอียนางแบบด้วยนะครับ

ที่สุดขอให้คุณและ "นวลนาง" จงสุขเจริญนะครับ

รักรูปร่างคุณที่สุด

ประมวล บัวอ่อน
เจ้าหน้าที่เรือนจำจังหวัดตาก
อ.เมือง จ.ตาก (63000)

ตอบคุณประมวล

ถ้าไม่อ่านนกเขาของคุณไม่ขันเหรอคะ แบบนี้เวลาคุณจะเอานกเขาเข้าปากอ่าวของใครก็ต้องอ่านนวลนางไปด้วยนะสิคะ แต่ก็ดีเหมือนกันค่ะ อ่านไปอึ๊บไปสบายกว่ากันเยอะเลย

ชไมพร

อยากมีงานทำ

สวัสดีครับ คุณชไมพร

ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามอ่านหนังสือนวลนางมาทุก ๆ ฉบับ คือที่ผมเขียนถึงคุณชไมพรครั้งนี้ ผมมีความจำเป็นบางอย่างอยากให้คุณช่วยเหลือ ปัจจุบันนี้ผมอายุ 22 ผม ต้องจากบ้านมาทำงานหารายได้ไปจุนเจือทางครอบครัว และเลี้ยงตัวเอง สำหรับความรู้อย่างผม อย่างมากก็แค่กรรมกรธรรมดา ผมอยากจะหารายได้พิเศษทำ แต่ผมไม่รู้จะไปหาที่ไหน งานอะไรก็ได้ขอให้สุจริต ผมทำได้ แม้กระทั่งขายตัว

พอหมดหน้าหนาวก็ถึงเรื่องราวของหน้าร้อน แสงแดดสีอ่อน ๆ ดูแล้วละมุนสายตาก็กลับกลายเป็นแสงแดดสีร้อนแรง นิตยสารในแนวเดียวกับนวลนางต่างก็เคยผ่านแสงแดดมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วนซึ่งก็รวมไปถึงนวลนางด้วยเช่นเดียวกัน ยามเมื่อแสงแดดร้อนแรงเราก็ต้องหาที่หลบความร้อนที่มาแผดเผาให้เราเจียนจวนจะมอดไหม้ พรหวังว่าผู้อ่านทุกคนคงจะเข้าใจถึงสภาพแสงแดดยามนี้นะคะ นวลนางและทีมงานทุกคนต่างก็มิท้อถอยอยู่แล้วกับอุปสรรคต่าง ๆ พรกับทุกคนจะฟันฝ่าไปจนถึงแดนศิวิไลซ์ให้ได้ ใครจะไปก็อ่านนวลนางไปเรื่อย ๆ นะคะ

ถ้าเป็นไปได้ขอให้คุณชไมพรช่วยผมด้วยนะครับ ปัจจุบันผมทำงานอยู่ที่ 208/62 ถ.สุขสวัสดิ์ เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ 10140 ผมขอขอบคุณล่วงหน้าและขออวยพรให้คณะจัดทำหนังสือนวลนางทุกท่านอยู่คู่แฟน ๆ นวลนางตลอดกาล

จาก ผมวิชาญ แย้มนวล

ตอบคุณวิชาญ

คุณผู้มีใจเมตตากรุณาท่านใดจะช่วยเหลือคุณวิชาญก็ขอให้ติดต่อได้ตามที่อยู่ข้างบนนี้เลยนะคะ แล้วพรก็ขออวยพรให้คุณวิชาญโชคดีด้วยค่ะ

ชไมพร

ปึ๊กเก่ง

ถึงพี่ชไมพรที่น่าลาก (ขึ้นเตียง) พูดเล่นนะครับพี่...

ผมคงไม่ต้องพูดหรือบอกพี่นะครับว่า ผมติดตามนวลนางมามากเพียงไหน จะเป็นการคุยสรรพคุณตัวเองนะพี่ จดหมายฉบับที่แล้วที่ผมส่งเรื่องมาร่วมสนุกกับพี่ผมไม่ได้รับตอบจากพี่เลย นั่นผมคิดเสียว่าการเขียนของผมยังขาดสำนวนอยู่มาก มาฉบับนี้ผมได้ส่งของแสลมป์มาให้พี่ด้วย ผมคงได้เห็นอกเห็นใจของพี่นะครับ ผมขอเป็นรูปนางแบบคนใดก็ได้ครับ จุ๊...จุ๊...พี่ชนิดปึ๊ก ๆ นะพี่ เรื่องเงินค่าตอบแทนผมไม่ต้องการหรอกครับเห็นใจคนเมียหนีเถิดครับ อ้างว้างในหัวใจจริงๆ

แล้วผมยังมีปัญหาถามพี่ให้พี่ช่วยตอบทีเถิดครับ

1. ผมสูง 175 ซม. หนัก 64 กิโล ความยาวเจ้าเสือน้อย 7 ½" วัดรอบ 6" พี่ว่าสมดุลหรือเปล่าครับ หรือน้อยไป

2. ทำไมเวลาผมปึ๊ก...กับเด็กผมชอบดูดโดยเฉพาะ...ตรงนั้นชอบเอาลิ้นเข้าไปควาน ผมมีจิต

ใจวิปริตหรือปล่าวครับ

3. ทำไมผมมีอารมณ์ปี๊ก... มากจัง คืนหนึ่ง 4 - 5 กลางวันถ้ามีโอกาสกับเด็กที่ผมชอบกันอยู่ ไม่ใช่คนเดียวนะครับผมมีเด็กหลายคน ก็ปี๊กซะ 3 - 2 แต่ผมว่ากลางวันมันกว่า

4. ทำไมชอบผู้หญิงหุ่น 35 - 24 - 36 ขาว ผมวิตถารหรือปล่าวครับ

5. ผมทำไมมีอารมณ์ไวและง่ายจัง (แต่นาน) ทั้งที่ผมไม่เคยทานยาอะไรเลย

6. ผมอายุ 23 ปี ผิวดำแดง สาวมักชมว่าผมหล่อ จริงนะครับพี่

ผมก็มีปัญหาถามพี่เพียงนี้แหละครับ ในบางครั้งผมไม่สบายใจในตัวเองเลย จะถามใครก็ไม่รู้ว่าจะถามใครเขา จะตอบลงในหนังสือของพี่หรือตอบส่วนตัวก็ดีครับ รีบหน่อยนะครับพี่

ท้ายนี้ขอให้นวลนาง-หัวใจรัก-ลีลาเผด็จศึก ครั้งแรกของหนุ่มสาวอยู่ในอุ้งมือของคนทั้งประเทศเลยพี่ว่าดีมั้ยครับ...?

ปรารถนาได้นวลนางอยู่ในกำมือ + และรักพี่

อาวุธ

ตอบคุณอาวุธ

จดหมายคุณคงตกค้างมั้งคะพรเลยไม่เห็น ไม่เป็นไรค่ะขอให้...ของคุณไม่ค้างก็พอแล้ว

สำหรับปัญหาของคุณพรก็ขอฉอเลาะดังนี้ค่ะ

1. ไม่น้อยละค่ะ แค่นี้ก็อืดอัดแย่แล้ว

2. ไม่วิปริตหรอกค่ะ ใครๆ เขาก็ทำยังงี้กันทั้งนั้นแหละ

3. คุณต้องหาทางผ่อนและคลายให้น้อยลงแล้วล่ะค่ะ ออกกำลังกายหรือทำกิจกรรมอะไรก็ได้ให้ลืมมันไปบ้าง แต่อย่าทำกิจกรรมบนเตียงล่ะ ยิ่งหนักเข้าไปอีก (แบ่งเด็กให้พรบ้างสิคะ)

4. ใคร ๆ เขาก็ชอบอย่างงี้กันทั้งนั้นแหละ (พรก็ 35 - 24 - 36 ไม่รู้ว่าคุณอาวุธชอบหรือเปล่า)

5. ก็ดีซิคะ เขาชมว่าหล่อ พรยังอยากให้คนชมว่าสวยเลยค่ะ

ชไมพร

ถามเข้าท่า

ถึง...คุณชไมพร ศรีแสวงเหาะ

ผมจะไม่ขอพูดอะไร ขอถามอย่างเดียวนะครับ...

1. คุณเคยเป็นโสเภณีมาก่อนหรือเปล่า หมอนวดล่ะ

2. ปัจจุบันนอกจากงานประจำแล้วคุณยังเป็นดาราหนังเอ็กซ์ด้วยใช่ไม๊

3. ทุกวันนี้คุณใช้สามีเดือนละกี่คน

4. คุณเสียความบริสุทธิ์อายุเท่าไหร่ 10-12 หรือ 9 ปี

5. คุณเริ่มรู้จักมาสเตอร์เบทอายุเท่าไหร่

6. คุณเริ่มมีโลมชาติอายุเท่าไหร่

7. คุณเริ่มมีอารมณ์วุ่นง่านอายุเท่าไหร่

8. คุณเคยใช้สามีมาแล้วกี่คน

ท้ายที่สุดนี้...ผมหวังว่าคุณคงมีมารยาทในการตอบที่ดีและคงตอบตามความเป็นจริงทุกประการ

ที. ระเบิด

ตอบคุณที

• *แหม...อยู่ดี ๆ ก็มาเปลี่ยนนามสกุลให้พร พิลึกจังเลยคุณเนี่ยะ เอ้า...ตอบคำถามเลยนะคะ*

1. ก่อนที่พรจะมาทำงานเกี่ยวกับนิตยสารนี้พรเคยทำงานเป็นประชาสัมพันธ์โรงแรมชั้นหนึ่ง จากนั้นก็ลาออกมาทำงานเอ็กซ์ปอร์ต - อิมปอร์ตกับเพื่อน บังเอิญเจ๊งก็เลยเปลี่ยนมาทำนิตยสาร

2. เคยคิดเหมือนกันแต่เป็นเวลาละเมอตอนเมา ๆ

3. แม้พรจะไม่ใช่สาวบริสุทธิ์แต่ก็ยังไม่เคยมีสามีเป็นรายเดือนหรอก

4. 16 ปีค่ะ (พรเคยเขียนเล่าลงในนวลนางฉบับเก่า ๆ ลองค้นอ่านดูสิ)

5. รู้สึกจะราว ๆ 14 - 15 ค่ะ

6. อายุ 12 ก็เริ่มมีแล้ว จากนั้นก็มีมากขึ้นจนอายุ 17 ก็เต็มพรืดเลย

7. หลังจากเสียความบริสุทธิ์แล้ว(ตอนอายุ 16) ก็เริ่มมีอารมณ์บ่อย ๆ

8. ที่เคยยุ่งกับเขามานั้นพรไม่คิดว่าเป็นสามีหรอก พรคิดว่าเขากับพรเป็นเพื่อนทางความต้องการของอารมณ์เท่านั้นเอง แค่นี้พอใจหรือยังคะ

ชไมพร

ชอบแม่ม่าย

สวัสดีครับ...พี่ชไมพรที่นับถือ...

ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามหนังสือนวลนางของคุณพรมาตลอด แต่ผมไม่เคยเขียน จ.ม.มารบกวนพี่เลย ตอนนี้ผมขอรบกวนพี่แล้ว ผมต้องการรู้จักแม่ม่าย หรือสาวคนใดที่มีความมั่นใจเป็นเพื่อนคุยแก้เหงา หรือเปลี่ยนประสบการณ์คุยทางเรื่อง (SEX)

หากสาวคนใดมีความสนใจ...เชิญได้...ผมยินดีจะทำตามข้อเสนอของคุณเธอทุกอย่าง ติดต่อได้ที่... สุริยน วงษ์นาค...(แอ๊ว)

สุดท้ายนี้ผมหวังว่าพี่ชไมพรคงไม่ขัดข้องที่จะลงในนิตยสารของพี่ให้ผมนะครับ ตอนนี้ผมเหงามากและผมขอขอบพระคุณพี่มาล่วงหน้าเป็นอย่างยิ่ง

นับถือด้วยใจจริง

สุริยน วงษ์นาฯ (แอ๊ว)

182 มิตรสัมพันธ์ (หลังวัดญวน)

อ.อรัญประเทศ

จ.ปราจีนบุรี

25120

ตอบคุณสุริยน วงษ์นาค

นวลนางมีที่ว่างสำหรับคุณเสมอค่ะ พรลงให้แล้วนะไม่มีขัดไม่มีข้อง

คุณแอ๊วเหงา พรก็เหงาสิคะ น่าจะแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันบ้างนะคะ คงจะดีพิลึก

ชไมพร

สบาย สบาย สไตล์ ชไมพร

ตรุษจีนปีนี้ ได้แต๊ะเอียกันดีหรือเปล่าคะ ได้น้อยไปบ้างก็อย่าไปคิดอะไรให้มากเลย เพราะว่าระยะ 2-3 ปีมานี้เศรษฐกิจมันแย่เหลือเกินค่ะ ได้แต๊ะเอียกันเรียบร้อยแล้วก็อ่านนวลนางเพื่อความสบายใจดีกว่าสบายกว่ากันเยอะเลย

สำหรับสบายสบายคราวนี้ พรนำ **หนูกิ๊ก อรดี สาครรัตน์** มาก้านัดแค่คุณค่ะ

หนูกิ๊กเป็นนางแบบที่เกิดขึ้นมาจากวีเอ็นเฮาส์อีกคนหนึ่ง เธอเป็นนางแบบที่มีนิสัยดี อัธยาศัยงามคนหนึ่งของวงการ ในตอนที่เป็นนางแบบสังกัด วีเอ็นเฮาส์นั้น เธอก็ได้ตำแหน่งนักร้องไปด้วย ซึ่งยุคนั้นที่วีเอ็นเฮาส์โด่งดังมากเนื่องจากให้นักร้องแต่งชุดวันพีชบ้าง ทูพีชบ้าง ร้องเพลงในยุคนั้นก็มี **แวววลี วันกุมภา สุมาลี สุพรม วนิดา วุฒิกฤษณ์**

หนูกิ๊กเคยถ่ายแบบชุดว่ายน้ำลงในนิตยสารต่าง ๆ บ้างประปราย จนในที่สุดบรรดานางแบบจากวีเอ็นเฮาส์ก็แยกย้ายกันไปคนละทางสองทางเมื่อถึงที่สุด หนูกิ๊กได้เป็นนักร้องอาชีพมากยิ่งขึ้นเมื่อมีที่ร้องเพลงหลายแห่งขึ้น

ต่อมามีเสี่ยใจดีหูเด็ด ออกทุนทำเทปชุดแรกให้กับหนูกิ๊ก โดยร้องเพลงคู่กับหนูจ๋า **แวววลี วันกุมภา ในชุดเจ้านกน้อยกิ๊กกับจ๋า ปรากฏว่าได้แผลไปพอสมควรค่ะ หลังจากนั้น หนูกิ๊กกับหนูจ๋าก็แยกทางในเสียงเพลงโดยเด็ดขาด (ส่วนเรื่องอื่นไม่มีอะไรในกอไผ่)** แล้วหนูกิ๊กก็ม้ามาดใหม่ไฉไลด้วยเพลงชุด บันทึกวันหยุด ซึ่งหนูกิ๊กโชว์ความเป็นศิลปินเดี่ยวอย่างเต็มที่ ซึ่งก็ปรากฏว่าได้แผลกันไปอีกพอสมควรเช่นเดิม

หนูกิ๊กลงทุนสู้ชีวิตโดยเอาทั้งกายทั้งใจทั้งความเป็นสาวเข้าแลกให้โอกาสเธอบ้างได้ไหมล่ะพรหมลิขิต อย่าปล่อยให้เธอต้องระทมอยู่เพียงเดียวดายเลย ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งทำไมถึงโดนโชคชะตากลั่นแกล้งเสียเหลือเกินก็ไม่รู้สิ

หนูกิ๊กจ๊ะขอให้โชคดีและสมหวังนะจ๊ะ สำหรับปี 31 นี้ อ้อ...ขอให้มีความรักที่แท้จริงกับเขาบ้างนะอย่าต้องทรมานหัวใจอีกเลย

ชไมพร

ดาราเอ็กซ์

เธอเป็นสาวแล้ว

ทาชิบานะ มาโดคะ

"...ไม่รู้สินะ ...ทำไมพอรู้ตัวว่า...เป็นสาวแล้ว...ฉันจึงฝันบ่อยจัง...บางครั้ง...ก็ฝันอย่างน่าหวาดกลัว...บางครั้งก็ฝันอย่างมีความสุข...จนไม่อยากจะลืมตาขึ้นมาเลย แต่น่าแปลกน่ะ ...ฉันจำได้เฉพาะฝันที่มีความสุข...และ...มีสีสดสวยงามเสียด้วย..."

มาโดคะ เป็นสาวแล้ว...สาว 18 ...ที่เธอบอกว่า เป็นช่วงเวลา...ที่สำคัญที่สุดของชีวิตผู้หญิง...อะไร ๆ ก็อาจเกิดขึ้นได้ในวัยนี้...เธอเกิดเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2512 ...จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย...และก้าวเข้าสู่โลกของบันเทิงอย่างเต็มภาคภูมิ ...เต็มตัวของความสาว ...31 $\frac{1}{2}$ - 22 $\frac{3}{4}$ - 33 $\frac{1}{2}$ สูง 162 ซ.ม.

"ยังจำวันเวลาที่ผ่านมาของวัยเด็กได้ดี ...ชีวิตในทุก ๆ วันผ่านไปด้วยความสนุกสนาน ...และมีความหวัง ...แต่ในวัยสาวนี้...เราไม่อาจทำอย่างนั้นได้...เราต้องเตรียมพร้อมสำหรับการก้าวต่อไป...แต่โชคดีที่วัยนี้ยังมีความฝันอยู่...อย่างน้อยก็เป็นเพื่อนได้ในยามเหงา..."

มาโดคะ ชอบผู้ชายแบบเดวิด โบวี่ ...เธอบอกว่า...เซ็กซี่...ดีจัง

"...หลาย ๆ คน...อาจจะไม่ชอบ...น้ำฝน...แต่ฉันชอบ...มันนำความชุ่มฉ่ำและสดชื่นมาให้ ...อดใจไม่ได้หรอกที่จะปลดเปลื้องตนเอง...เพื่อที่จะรองรับความชุ่มฉ่ำนั้น...บอกตรง ๆ ...ว่าฉันต้องการจริง ๆ ..."

มาโดคะ ...อยู่ในวัยช่างฝัน ...และเธอก็ชอบที่จะฝัน

"...เมื่อรู้จักมาโดคะ ขนาดนี้แล้ว ...คุณฝันว่าอย่างไรคะ ..."

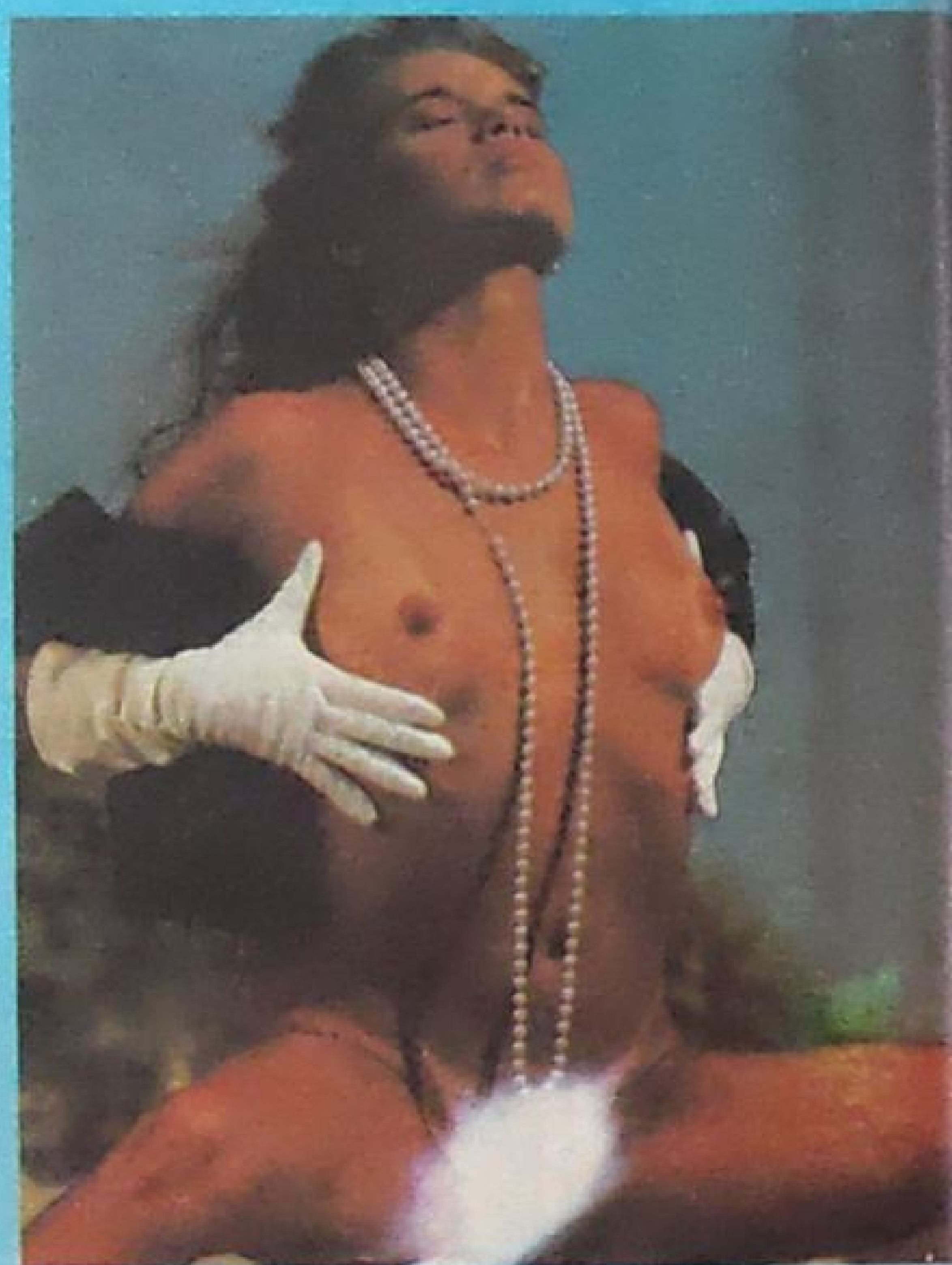
เธอถามมา...

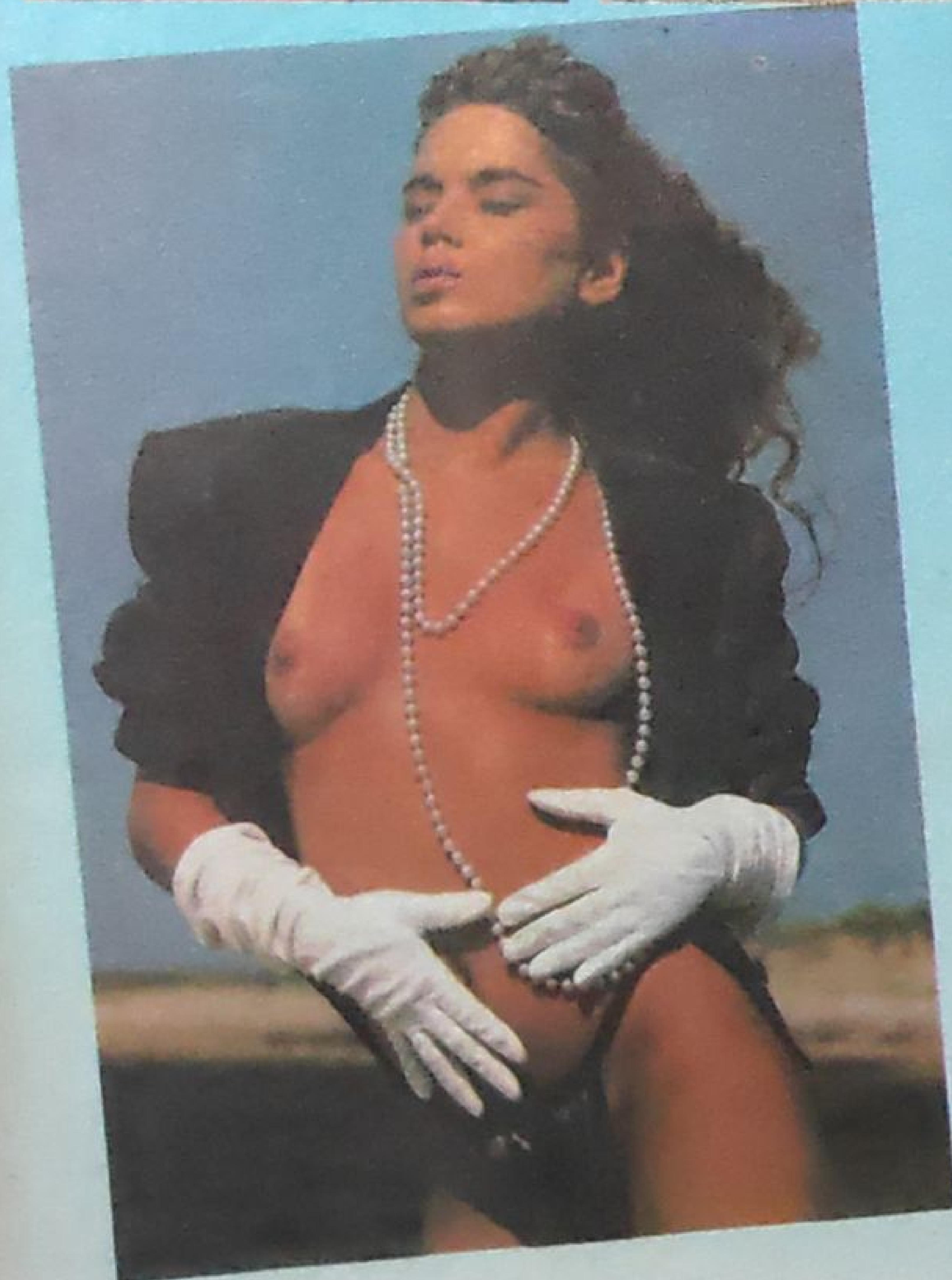

เบท
สาวซ่าอารมณ์เร่าร้อน

ถ้าพูดถึงเรื่องเซ็กซ์และความเจนจัดนั้นแล้ว เธอคงไม่เป็นรองผู้หญิงคนอื่น ๆ อย่างแน่นอน ถึงแม้อายุเธอเพียง 22 ปีเท่านั้น สาวน้อยหน้าคม คิ้วเข้มคนนี้ รู้จักกันในนามว่า Beth อยู่ในรัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา

ตั้งแต่เริ่มมีอายุได้ 3 ขวบ เธอชอบหาดทรายและแสงแดดในฟลอริดา เธอมักอาบแดดเป็นประจำ ผิวของเธอจึงเป็นผิวสีน้ำผึ้งทำให้ดูเซ็กซี่ยิ่งขึ้น Beth เล่าว่า เธอใฝ่ฝันที่จะเป็นจิตแพทย์ และขณะนี้กำลังเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อด้วย (ต้องการคนส่งเสียค่าเล่าเรียนไม๊ล่ะ)

Beth เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ และความเจนจัดในเรื่องเซ็กซ์ว่า

"ฉันเป็นคนร้อนรุ่มในรสรัก แต่กลับชอบผู้ชายที่มีลีลานุ่มนวลและสุภาพ สามารถปลุกทุกอณูบนเรือนร่างของฉัน ให้ลุกซู่แผ่ซ่านไปอย่างล้ำลึก ฉันชอบส่องกระจกดูทรวดทรงความอวบอั๋นของตนเองทุก ๆ เช้า เพื่อดูว่ามีการเปลี่ยนแปลงหรือหย่อนยานมากน้อยเพียงไร ครั้งแรกที่ฉันได้รู้จักรสสวาทของความสุขจริง ๆ จากผู้ชาย คือ การไปงานปาร์ตี้กับเพื่อนชาย เรานั่งคุยกันได้ไม่นาน ก็หลบหน้าเพื่อน ๆ ไปที่สวนด้านหลัง เพื่อหาความสุขกันตามลำพัง ลีลาของเขายังคงติดตรึงใจฉันจวบจนบัดนี้ ช่างเอาใจเก่งจริง ๆ ฉันสนุกและมันส์ที่สุดเลยล่ะ"

"และอีกครั้งหนึ่ง ฉันกับเพื่อนชายคนใหม่ขับรถไปนอกเมือง นั่งชมแสงดาวกะพริบริบหรี่ คืนนั้นเป็นคืนเดือนแรม ท้องฟ้ามืดมิด ความเวิ้งว้างเปล่าเปลี่ยวจากรอบข้าง ทำให้เราทั้งสองเกิดอารมณ์ร่วมกัน และไม่รีรอที่จะปล่อยโอกาสดี ๆ ผ่านเลยไป เราใช้เวลานานทีเดียวกว่าจะได้ไป

เที่ยวชมสวรรค์ชั้นสุดยอดพร้อมๆ กัน ความดื่มด่ำอิ่มเอมครั้งนั้นก็ยังไม่เคยลืมเลือนไปจากความทรงจำของฉัน"

"ยังมีอีกนะ ในบาร์เหล้าแห่งหนึ่ง ฉันดื่มเหล้าจนมึน รู้สึกอยากสนุก จึงลุกขึ้นเต้นรำไปตามจังหวะเพลง โดยค่อย ๆ เปลื้องผ้าออกทีละชิ้น จนไม่เหลืออะไร ท่ามกลางผู้ชายทั้งหลายที่อยู่ในที่นั้น"

เพียงแต่ Beth เอียงหน้ายิ้มให้สักครั้ง เชื่อแน่ว่าผู้ชายทั้งแท่งอย่างเรา ๆ คงจะต้องสะดุดตาและหลงใหลเธออย่างถอนไม่ขึ้น ไม่เพียงแต่ Beth สาวซ่า...ส์ ผู้มีความสามารถในเรื่องที่ทำให้ผู้ชายมีความสุขเท่านั้น เรือนร่างอวบอัด 34-22-34 ก็ยังการันตีความซ่า...ส์ ของเธอจริงมั้ยล่ะ

ชะอุ๊ย..!! ชะอุ๊ย..!!

ไซ้ซอกคอ

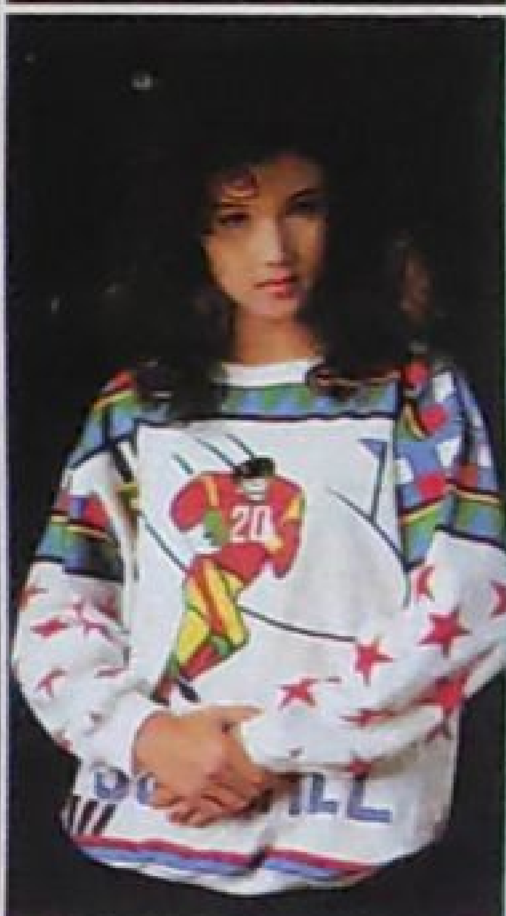
ลูกครึ่งมาแรง

แรงผิดปกติสำหรับวงการบันเทิงระยะนี้ เนื่องจากมีลูกครึ่งชักแถวพาเหรดเข้าสู่วงการอย่างมากมาย จนเกือบจะเรียกได้ว่ามีเท่าไหร่ก็เข้าไปไม่รู้จักหมด

อะไรที่ขาด อะไรที่เกิน มีคนเคยบอกว่าไม่เข้าท่าเท่าที่ควร แต่สมัยนี้เหตุการณ์กลับผกผันไปเสียแล้วหละจ้ะ

ลูกเดียวก็คือพอดี...
ครึ่งลูกก็คือขาดไป....
ลูกครึ่งก็คือเกินไป...

ไอ้ครึ่งลูกที่หมายถึงขาดไปน่ะ เฒ่าซิ่งไม่สู้จะสนใจเท่าใดหรอกจ้ะ แต่เฒ่าซิ่งสนใจลูกครึ่งที่หมายถึงเกินไปต่างหากล่ะ

ลูกครึ่งในที่นี้ (ในที่ของเฒ่าซิ่ง) หมายถึงลูกครึ่งไทยกับชาติต่าง ๆ ที่มีความสาว ความสวย ความน่ารักเป็นพลังนำ แล้วก็มีความสามารถ มีพรสวรรค์เป็นพลังตาม

ลูกครึ่งที่จะไปได้ลื่นส่วนมากจะต้องเป็นลูกครึ่งแบบที่กระเดียดไปทางฝรั่ง (ที่เป็นคนไม่ใช่เป็นผล) จึงจะไปได้ลื่นกว่าลูกอื่น

ที่ผ่านมาในระยะตอนต้น ๆ ที่ดังที่สุดก็ต้องยกให้**หนูมาช่า พิม วัฒนพานิช** หลังจากนั้นลูกครึ่งก็ทยอยหลุดพรวดเข้าไปในวงการเรื่อย ๆ จนแน่นหนืบเหนอะหนะไปหมด

เอาแค่ชื่อก็จำกันได้แทบไม่หมดแล้วหละจ้ะ!

เฒ่าซิ่งขอวิ่งไปเอามาให้รู้เฉพาะผู้ที่มาแรง ๆ ก็แล้วกันนะ ส่วนจะเป็นแรงถูกปะทะหรือแรงถูกกระแทก ก็ขอให้แจกแจงกันด้วยวิจารณญาณที่ดีหน่อยนะจ๊ะ

จอย กิดิยา ยอดไกรศรี คนนี้ฟันรางวัลตุ๊กตาทองไปแล้ว

สิเรียม กิ๊ปสั้น เอ๊ย กิ๊บสัน คนนี้นางเอกจากเรื่องรักชีมลึก แล้วก็โฆษณาชุดชั้นในวัยหวามหวิวทางโทรทัศน์ที่มีเปิดร่วมแสดงด้วยไงล่ะ

แดน ราตรี วิทวัส นางเอกสาวจากเรื่องถ้าจะจีบก็จีบได้เลย

แทมมี่ ชูศรี นางเอกสาวจากเรื่องมันโผล่ขึ้นมาหลอก

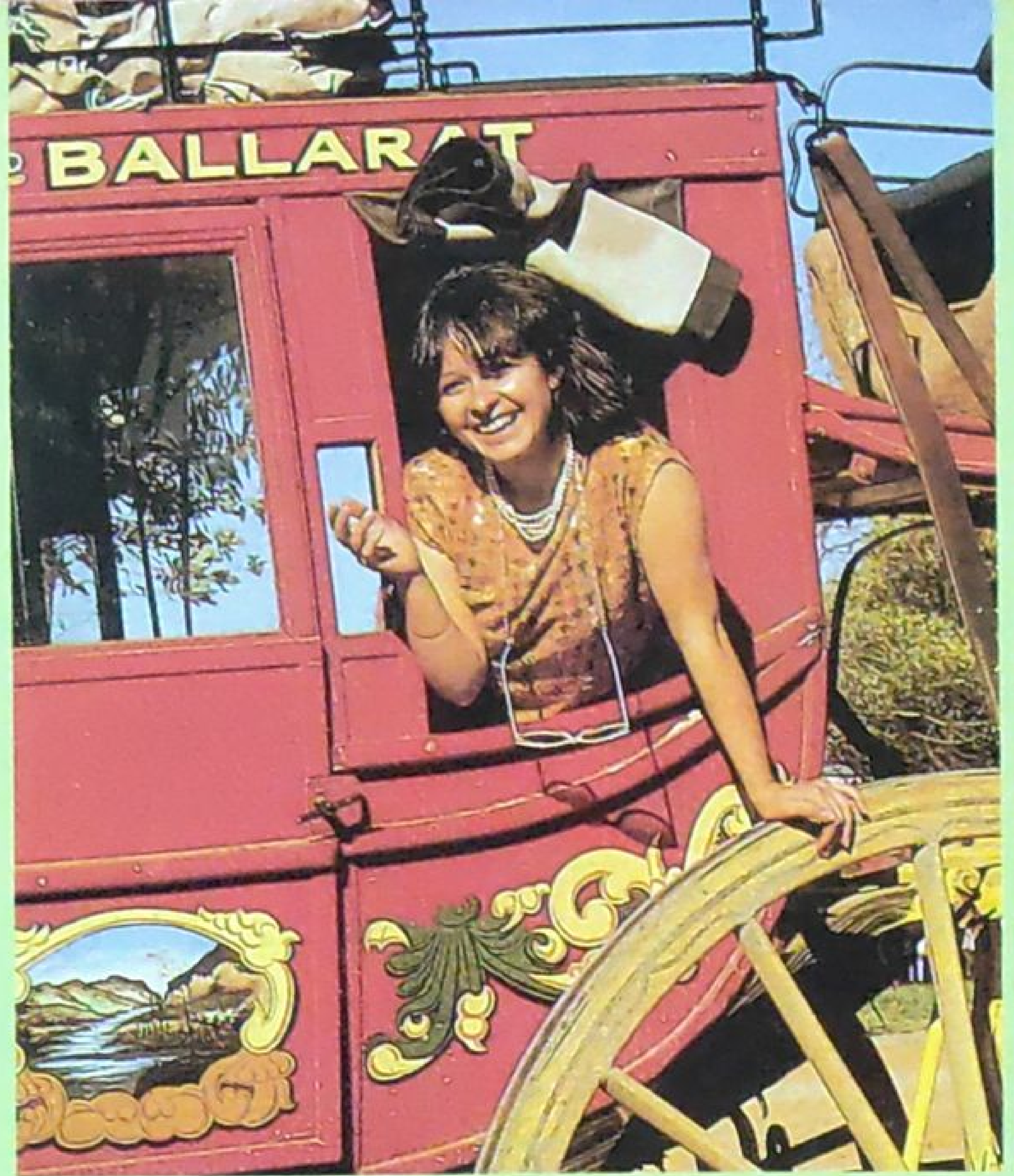
สำหรับนางเอกสาวลูกครึ่งที่กำลังมีคนพูดถึงในบทจอย ในละครสลักจิตทางช่อง 5 นั้น เฒ่าซิ่งมองไปมองมาทำไมหน้าเธอถึงมีพิมพ์คล้าย ๆ ยี่ยนก **จันทนา ศิริผล** ดาราตลกหญิงเสียเหลือเกิน ก็เลยทำให้เฒ่าซิ่งตีความได้ 2 ประการคือ ยี่ยนกน่ะหน้าสวยเหมือนนางเอกหนัง หรือว่านางเอกหนังน่ะหน้าตาสวยตลก ๆ เหมือนยี่ยนก

เฮ้อ...พูดยากเหมือนกันแฮะ

เฒ่าซิ่ง

200 ปี เมืองจิงโจ้

เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2531 ที่ผ่านไปหยกๆ นี่แหละ ประเทศออสเตรเลียมิตรรักของเรามีอายุครบ 200 ขวบ

กำลังฉกรรจ์มันยกร่องเลยล่ะ

ประเทศออสเตรเลียถือเอาวันที่ 26 มกราคม ค.ศ.1788 หรือ พ.ศ.2331 เป็นวันสถาปนาประเทศ เนื่องจากวันนั้นเป็นวันแรกที่เรือของประเทศอังกฤษได้ขนนักโทษประมาณ 1,000 คน จากเมืองท่าปอร์ตมัธ ประเทศอังกฤษ มาขึ้นฝั่งที่อ่าวโบทานี่ ในทวีปออสเตรเลีย แล้วกลุ่มนักโทษอังกฤษนี่แหละเป็นผู้บุกเบิกทวีปนี้จนเจริญเรื่อยมา

แต่เดิมบนทวีปออสเตรเลียก็มีผู้คนอยู่แล้ว เป็นชาวป่าด้อยพัฒนา เรียกว่าพวก "อะบอริจินส์" สืบเชื้อสายมาเก่าแก่นับพันนับหมื่นปี แต่เดี๋ยวนี้ก็กลายเป็น "ชนกลุ่มน้อย" ไปตามระเบียบ

ประเทศออสเตรเลียปัจจุบันนี้เจริญมาก ถือว่าเป็นประเทศขั้นแนวหน้าของโลก และเป็นประเทศอิสระแล้ว แต่ยังนับถือกษัตริย์ของอังกฤษอยู่ตามธรรมเนียมเมืองขึ้นเก่า แต่อย่างไรก็ตามออสเตรเลียก็ยังดูเป็นเมืองลูกผสมอยู่ คือมีชนชาติต่าง ๆ เข้าไปปักหลักสร้างถิ่นฐานด้วยหลายสิบเชื้อชาติ พลอยทำให้มีภาษาพูดใช้กันถึง 300 ภาษา (หูอื้อไปเลย)

ทุกวันนี้ออสเตรเลียมีประชากรประมาณ 18 ล้านคน แบ่งการปกครองออกเป็น 6 รัฐ คือ เวสเทิร์นออสเตรเลีย, นอร์ธเทิร์น ทอริทอรี่, เซาท์ออสเตรเลีย, ควีนส์แลนด์, นิวเซ้าท์เวล และวิคตอเรีย มีเมืองหลวงชื่อกรุงแคนเบอร่า

ระบบการปกครองเป็นประชาธิปไตยแบบสหรัฐ แต่ไม่มีประธานาธิบดี มีแต่นายกรัฐมนตรี เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2488

เอ้า ก็ต้องแสดงความชื่นชมยินดีกันหน่อยที่ประเทศมิตรรักของเราได้แซยิด 200 ขวบไปแล้วอย่างสวัสดีมีชัย

"จิงโจ้" จงเจริญ !!!

